

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

düzeltilmesi kaktusun tarafından
yapılmıştır

İHTİYAÇ

Carrie Jones

1. Baskı: GOI Kitap, İstanbul 2016
Yenilenmiş Baskı: GOI Kitap, İstanbul 2022

GOI Kitap

İHTİYAÇ
Carrie Jones

Özgün adı: Need

ISBN: 978-605-80302-8-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

© Carrie Jones, 2009

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GO! Kitap'a aittir.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nurten Hatırnaz
Çeviren: Bige Turan
Son okuma: Melisa Ceren Hasmaden
Kapak tasarımı: Ayşe Çalışkan
Sayfa tasarımı: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı: EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: My Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No:17 Kat:4
Arnavutköy / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

GOI Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Fobofobi

korku fobisi

Herkesin korkuları vardır, değil mi?

Ben bu konuya çok meraklıyım.

Millet pul koleksiyonu yapar, ben korku biriktirim; bu yüzden olduğumdan daha çatlak bir tip gibi görüldüğümün farkındayım. Ne yapayım, meraklıyım işte. Korkularla ilgili şeylere. Fobilere.

Birçok tipik, yaygın fobi vardır. Bir sürü kişi yüksekten, asansörden ya da örümcekten korkar. Bunlar sıkıcı. Ben sağlam fobileri severim. Cam korkusu nelofobi gibi mesela. Ya da arachibutyrofobi, yani fıstık ezmesinin damağınıza yapışmasından korkmak.

Fıstık ezmesinden korkmuyorum tabii ki ama bu fobinin ismi de amma havalı, değil mi?

İnsan bir şeylere isim verince, onları çok daha kolay anlıyor. Beni sıklıkla tırstıran şeyler, bilinmeyenler.

O korkunun adını bilmiyorum ama bende ondan var işte, bilinmeyen korkusu.

Mnemofobi

anı fobisi

Uçaklar çok gıcıktır çünkü oturduğunuz yerden gökyüzüne bakmak zorundasınızdır ve aklınızdan türlü türlü düşünceler geçer, özellikle de düşünmek istemediğiniz şeyler.

Mnemofobi gerçek bir korku. Ben uydurmadım. Yemin ederim. Anılarınızdan korkabilirsiniz. Beynimizi kolayca kapatabildiğimiz bir düğme yok. Keşke olsaydı, hakikaten çok çok iyi olurdu.

O yüzden ben de anılarımın su yüzüne çıkmasına engel olmak için ellerimi gözlerime bastırdım. Şimdiye, şu ana odaklandım. Talk şovcular hep öyle der ya: Bugünü yaşayın.

Babam öldüğü zaman parmağıma beyaz bir ip bağladım. Bana bir zamanlar bir şeyler hissettiğimi, bir zamanlar bir babam, bir hayatım olduğunu hatırlatmak için oradaydı. Yana kaymıştı, düğümü serçe parmağıma değiyordu. Tam çevirip düzeltirken yanımdaki adam bacak bacak üstüne

atıp devasa büyüklükteki ayakkabısıyla bacağıma tekme attı.

“Pardon,” dedi.

“Sorun değil.” Kucağımda duran, bana işkence gören keşişler ve kayıp öğrenciler hakkında biraz daha dilekçe yazmam için yalvaran Uluslararası Af Örgütü Acil Eylem belgelerimi parmaklarımla kenara çektim.

“Alınma ama iyi misin? Biraz zombiye benziyorsun.”

Kafamı çevirip adama baktım. Etli burunlu, gıdılı, tam beyaz iş adamı tipi vardı. Ağzımı oynattım. “Ne?”

Adam havaya kahve kokulu nefesini bırakarak gülmüştü. “Bütün uçuş boyunca otomatik pilota bağladın; mektuplar yazıp dünyayı kurtardın ama kendin zombi gibisin.”

İçimde bir şey burkuldu. “Babam yeni öldü. Üvey babam aslında. Ona baba derdim. Babamdı. Beni o büyüttü.”

Adamın babacan gülüşü kayboldu. “Ah. Özür dilerim.”

Ne diyeceğini şaşırmasına üzüldüm. “Sorun değil. Ben sadece...”

Bunu ifade edecek kelime yok. İçim ölü. Zombimsiyim mi? Öyle bir kelime bile yok. Zombilendim?

Adam bana bakanaya devam etti. “Eee, okula falan mı dönüyorsun? Maine’de mi okuyorsun?”

Kafamı iki yana salladım ama ona uzun uzun açıklama yapamazdım. Daha kendime bile açıklayamıyordum ki. Dört aydır gülümseyemediğim için annem beni buraya gön-

deriyordu. Dört aydır ne ağlayabildim ne hissedebildim ne de başka bir şey yapabildim.

“Babaannemin yanına kalmaya gidiyorum,” diyebildim sonunda.

Adam başını salladı, öksürdü ve “Ah. Güzel,” dedi. “Gerçi Maine’e gitmek için kötü bir zaman. Kış. Buz gibi soğuktur.”

Babaannem, resmi olarak üvey babaannem, beni Maine’deki Bangor Havaalanı’ndan alacaktı. Burası dünyanın en uzun piste sahip, en küçük havaalanı olsa gerek. Uçağımız indi ve güneşsiz gökyüzünü gördüm, mesaj alındı. Gökyüzü bile gri ve soğuksa hiçbir şeyin iyi gitmeyeceğini anlıyor insan.

Parkama şöyle bir baktım ama hemen sarınıp sarmalanmadım. Çok çabuk teslim olmak istemedim.

Daha ekim ayının son günleriydi, değil mi?

Ne kadar kötü olabilirdi ki?

Çok.

Uçuş görevlisi uçağın kapısını açar açmaz içerisi soğuk hava ile doldu. Titredim.

“Toto, artık tropikal coğrafyada değiliz,” dedi yanımdaki adam. El çantasından bir parka çıkardı. Tahminimden daha akıllı adammış. Babam, insanlardan gösterdiklerinden fazlasını beklemeliyiz derdi hep.

Millet babamın kalbi ona kriz geçirtti diyor ama esasında kalbi onu yarı yolda bıraktı. Artık atmamaya karar verdi, değerli kanını damarlarında dolaştırmamaya karar verdi. Tekledi ve durdu.

Elimden düşen bir su şişesinin yanında, mutfagımızda, yerde öldü. Gerçek olmamalı gibi geliyor insana ama gerçektir işte.

Neyse, merdivenlerden inip piste çıktım. Arkamdaki adam (namıdiğer uçak arkadaşım) beni kolumdan yakaladı.

“İnsan kendini kurtaramazsa dünyayı kurtarması zor olur,” dedi bilmiş bilmiş.

Şöyle bir sendeledim ve midem düğümlemeye başladı.

Gayet iyi duymuş olmama rağmen, “Ne?” diye sordum. Bunu söylediğine inanamamıştım. Haince bir laftı. Adam tekrar etmedi.

Rüzgâr hızlanınca saçlarım yanaklarıma çarptı. Sanki esintiden korunabilirmişim gibi başımı öne eğdim.

“Maine sevilmeyecek gibi değil,” dedi merdivenlerin sonundaki uçuş görevlisi.

Gülümsemiyordu.

Şimdi, tam şu anda korktuğum şey, elim kolum bağlı, evimizin mutfagında babamın kalp krizi geçirip ölüşüne seyirci kalmaktı.

Hâlbuki bu zaten olmuştu, değil mi?

Ben de ikinci en büyük korkuma geçtim, soğuk korkusuna. Bunun adı keymafobi ya da keimatofobi ya da frigofobi ya da psychofobi. Bu korkunun bir sürü değişik adı var.

Soğuğa alışkın değilim. Ama yakında alışacağım. İnsan korkularının üstüne gitmeli. Babam hep öyle derdi. Onlarla yüzleşmek zorundasın.

Dolayısıyla ben de yüzleşmek için isimlerini içimden tekrarladım. Terminale giderken pistte attığım her kaygan adımda bir başka korkumu fısıldadım.

Keimatofobi.

Frigofobi.

Psychofobi.

Keymafobi.

Korkunun adını koymak insanı neden rahatlatmıyor acaba?

Babaannem Betty terminalde bekliyordu. Beni gördüğü anda bir oduncu gibi sert adımlarla yürüyüp uzun kollarıyla bana sıkıca sarıldı. Babam gibi iri yapılıydı. Ona yaslandım. Bir yandan yanımda birisinin olmasına sevinirken diğer yandan onun yerinde babamın olmasını diledim. “Ah, yüzünü gören cennetlik. Yolculuk zor muydu?” diye sordu, sonra beni otoparka doğru götürüp devasa siyah kamyonetine bindirdi. Sırt çantamla bavulumu arkaya attı. Charleston’daki eşyalarımın geri kalanını gemiyle yolla-mıştık. Hoş, o tişörtler ve ince bluzlar Maine’de bir işime yaramayacak ya, neyse. Ben arabaya binmeye çalışırken babaannem yanıma gelip gülümsedi.

“Canavar gibi bu, Betty,” dedim, ön koltuğa yerleşirken. Titremeye başladım. Elimde değildi. Soğuktan bütün kemiklerim kırılmıştı sanki. “Kamyonetin kocamanmış.”

**Babaannem ön panele bir şaplak atıp kahkahayı bastı.
“Ona ne şüphe. Hem kışını da kurtanıyor.”**

“Kışını derken?”

“Götünü mü deseydim? Aman hassas sinirlerini etkilemeyeyim.”

**Hassas sinirlerim mi? Çok gülesim geldi ama gülmedim.
“Yeni mi?”**

“Hı hı. Seni havaalanına annen mi bıraktı?” diye sordu.

“Ağladı.” Pencerenin kapıyla buluştuğu yere kadar parmağımı gezdirip durdum. “Ağlayınca kendimi çok kötü hissettim.”

**Babaannemin gözlerinin içine baktım. Tıpkı babamınki-
ler gibi açık bal rengiydi. Kenarlardan şakaklarına doğru
yukan kıvrılıyor, çok hafif çekikleşiyordu. Gözlerine bak-
mamla bakışları yumuşadı. Biyolojik babamı tanımadığım
için Babaannem Betty benim tek büyükannem. Annemin
annesiyle babası o genç yaştayken ölmüş. Annem liseyi bi-
tirdikten sonra burada Betty, kocası Ben ve babamla birlikte
yaşamış. Betty muhteşem birisi; annemi öylece evine almış,
tıpkı şimdi beni de aldığı gibi.**

**Betty başıyla onaylayıp arabayı çalıştırdı. “Ağlamaz mı?
Senden ayrı kalmak ona ne kadar zor geliyordur kim bilir.”**

“O zaman beni başından atmasaydı.”

“Sence yaptığı bu muydu?”

Omuz silkip ellerimi kucağıma koydum.

“Tek istediği...”

“Ne? Delirmemem mi?” Kahkaha attım ama duygusuz

ve acılı çıktı, benden çıkmaması gereken bir ses gibiydi. Göğüs kafesimin duvarlarına çarpıp yankılandı sanki. “Delir-meyeyim diye mi beni sıfır nüfus artışlı bir yere postaladı?”

“Bu biraz ağır olmadı mı, canım?”

“Evet. Farkındayım. Özür dilerim.”

Betty gülümsedi. “Hiçbir şey söylememenden iyidir. Annenden duyduğum kadarıyla hayata küsmüşsün; her zamanki dikbaşı, dünyayı-kurtaran hâlden eser kalmamış.”

“O öldü, Betty.”

“Biliyorum, canım. Baban hayatımıza devam etmemizi isterdi. Tanrım, amma da klişe bir laf ama doğru işte.”

Betty, diğer büyükannelere göre bayağı düzgün bir tip. Eskiden bir hayat sigortası şirketi yönetiyordu ama dedem vefat edince emekliye ayrıldı. Golf oynamak ya da balığa çıkmak dışında yapacak bir işi yok, o yüzden de kendine yeni uğraşlar edindi.

“Önce kendimi, sonra toplumu geliştireceğim,” demişti babama. Böylece koşuya başladı, altmış beş yaşında Boston Maratonu’nu tamamlayacak duruma gelene kadar çalıştı. Bu hedefe ulaşınca siyah kuşak aldı. Sonra Acil Servis Görevlisi olmaya karar verdi. İşte bu aralar bunu yapıyor. Bedford, Maine’deki Downeast Ambulans’ın baş sağlık görevlisi. Ancak onlardan kesinlikle para almıyor.

“Emekli maaşım var. Bana ödeyeceklerini ailesini geçindiren gençlere ödesinler istiyorum,” diye açıklamıştı babama, ambulanslarda oradan oraya koşmaya ilk başladığı zaman. “Daha çok hak ediyorlar.”

ve acılı çıktı, benden çıkmaması gereken bir ses gibiydi. Göğüs kafesimin duvarlarına çarpıp yankılandı sanki. “Delirmeyeyim diye mi beni sıfır nüfus artışlı bir yere postaladı?”

“Bu biraz ağır olmadı mı, canım?”

“Evet. Farkındayım. Özür dilerim.”

Betty gülümsedi. “Hiçbir şey söylememenden iyidir. Annenden duyduğum kadarıyla hayata küsmüşsün; her zamanki dikbaşı, dünyayı-kurtaran hâlimden eser kalmamış.”

“O öldü, Betty.”

“Biliyorum, canım. Baban hayatımıza devam etmemizi isterdi. Tanrım, amma da klişe bir laf ama doğru işte.”

Betty, diğer büyükannelere göre bayağı düzgün bir tip. Eskiden bir hayat sigortası şirketi yönetiyordu ama dedem vefat edince emekliye ayrıldı. Golf oynamak ya da balığa çıkılmak dışında yapacak bir işi yok, o yüzden de kendine yeni uğraşlar edindi.

“Önce kendimi, sonra toplumu geliştireceğim,” demişti babama. Böylece koşuya başladı, altmış beş yaşında Boston Maratonu’nu tamamlayacak duruma gelene kadar çalıştı. Bu hedefe ulaşınca siyah kuşak aldı. Sonra Acil Servis Görevlisi olmaya karar verdi. İşte bu aralar bunu yapıyor. Bedford, Maine’deki Downeast Ambulans’ın baş sağlık görevlisi. Ancak onlardan kesinlikle para almıyor.

“Emekli maaşım var. Bana ödeyeceklerini ailesini geçindiren gençlere ödesinler istiyorum,” diye açıklamıştı babama, ambulanslarda oradan oraya koşmaya ilk başladığı zaman. “Daha çok hak ediyorlar.”

Babaannem Betty için hak hukuk çok önemlidir.

“Benim gibi yaşlı bir kerkenezle takılıp kalman ne kadar adil, bilmiyorum,” dedi Route 1A yolundan Bedford’a doğru giderken.

Omuz silkmekle yetindim çünkü bu konuyu konuşmak istemiyordum.

Babaannem Betty’nin gözünden kaçmadı. “Yapraklar ne güzel, değil mi?”

İşte konuşmamama izin veriş yöntemi buydu.

“Evet, öyle,” dedim. Renk değiştiren ağaçların yanından geçtik. Son günlerini yaşadıklarının farkındaydım. Yakında çıplak kalacaklar, ölü gibi görüneceklerdi. Yapraklar çok güzeldi ama dallara zar zor tutunuyorlardı. Yakında hepsi dökülecekti. Çoğu zaten dökülmüştü. Yerde çürüyecekler, birisi onları süpürecek, yakacak, birileri üstlerine basacaktı. New England’da yaprak olmak ne zor işti.

Tekrar titredim.

“Hepimiz senin için çok endişeleniyoruz.”

Omuz silktim, içimden bir bu geldi.

Betty kaloriferi sonuna kadar açıp suratıma çevirdi. Kahkaha attı. “Saçları rüzgârla uçuşan bir mankene benzedin, yani bayağı seksi görünüyorsun.”

“Nerede o günler,” diye mırıldandım.

“Soğuğa alışırsın.”

“Charleston’dan o kadar farklı ki, buz gibi ve içimi karartıyor...” Başımı ellerimin arasına koydum ve bunu yapar

yapmaz aşırı duygusal bir hareket yaptığımı fark ettim.
“Kusura bakma. Mızamızın tekiyim.”

“Mızamızlanmaya iznin var.”

“Hayır, yok. Mızamızlanmaktan nefret ederim. Mızamızlanacak hiçbir sebep yok, hele hele sana. Sadece Maine bizim oralar kadar yeşil ve canlı değil. Sanki bütün eyalet ölü mevsime, kış boyunca karın altına gömülmeye hazır gibi. Çimenler bile kendinden geçmiş.”

Betty kahkaha atıp korkutucu bir sesle konuştu: “Ve ağaçlar. Üstüne üstüne gelirler, ileriye göremezsin, yerde ne var; eğretili otlarının arasında, ağaçların arkasında, çalılarda içinde ne saklanıyor, seçemezsin.”

Elimi soğuk cama bastırdım. Elimden izi çıktı.

“Korku filminde değiliz, Zara.” Beni anladığını gösteren bir edayla gülümsedi ama aynı zamanda da benimle dalga geçiyordu. Betty böyleydi işte.

“Biliyorum.”

“Maine, Charleston’a kıyasla daha soğuk ama. Burada lahana gibi giyinmek zorundasın.”

“Hı hı.”

Keymafobi.

“Hâlâ fobilerini tekrarlıyor musun?”

“Dışarımdan mı söyledim?”

“Evet.” Babaannem elini direksiyondan çekip bir saniye bacağımı okşadı, sonra tekrar kaloriferin derecesini ayarladı. “Bununla ilgili bir teorim var.”

“Öyle mi?”

“Evet, bence sen bir şeye ad verip sonra onu yenebileceğine, onu fethedebileceğine inanan insanlardansın. Babanın ölümüyle ilgili de böyle yapmalısın. Biliyorum, çok acı Zara, ama...”

“Betty!” Yolun kenarında uzun boylu bir adam dikiliyordu; hareket etmiyor, gözlerini dikmiş bakıyordu.

Betty kamyoneti hızla çift sarı çizgiye doğru çevirdi, sonra bizi tekrar eski şeridimize geri döndürdü.

“Kahretsin!” diye bağırdı. “Geri zekâlî!”

Nefes nefeseydi. Ellerimle emniyet kemerime yapıştım. Babaannem birkaç kez derin derin nefes alıp verdikten sonra konuştu, “Sakin benim gibi konuşmaya başlama yoksa annen beni gebertir.”

Sonunda ağzımı açabildim. “Adamı gördün mü?”

“Tabii ki gördüm. Aptal herif yolun kenarında duruyordu. İyi ki gördüm, yoksa ezip geçecektim.”

Ne olup bittiğini anlamaya çalışarak babaanneme uzun uzun baktım. Sonra arkamıza baktım ama bir virajı dönmüştük ve uzun boylu adam hâlâ oradaysa bile artık onu göremezdim.

“Gerçekten gördün mü onu?” diye sordum.

“Tabii ki gördüm. Niye soruyorsun?”

“Bana salak dersin.”

“Zaten demediğim ne malum?” Kahkahalarla gülünce şaka yaptığını anladım.

“Çok kötüsün.”

“Biliyorum. Eee, niye sordun ki?”

Pes edecek bir tip değildi, ben de sanki çok mühim bir meseleymiş gibi anlattım. “Sürekli aynı adamı her yerde gördüğümü düşünüyorum. Şu uzun boylu, siyah saçlı, soluk benizli adamı. O olamaz ama.”

“Bu adamı Charleston’da mı gördün?”

Kafamı evet anlamında salladım. Keşke ayaklarım yere değebilseydi, o zaman kendimi bu kadar şapşal ve küçük hissetmezdim.

Babaannem bir saniye düşündü. “Şimdi de burada mı gördün?”

“Biliyorum. Saçma ve garip.”

“Saçma değil canım ama kesinlikle çok garip.” Karşı yönden gelen bir arabaya korna çaldı. “John Weaver. Ev inşa eder. Gönüllü itfaiyeci, iyi adamdır. Zara, canım, seni korkutmak istemem ama geceleri evde oturmanı istiyorum, tamam mı? Ortalıkta dolaşmak, dışarı çıkmak yok.”

“Ne?”

“İhtiyarı kırma işte.”

“Sebebini söyle.”

“Geçen hafta bir çocuk kayboldu. İnsanlar başına bir şey geldi diye kaygılanıyor.”

“Belki de evden kaçmıştır.”

“Belki de. Belki de değil. Ama tek sebep bu değil. Bak, benim işim insanları kurtarmak, tamam mı? Senin Charleston’da geceleri spor yapmaya alışkın olduğunu biliyorum ama burada sokak lambası yok. Kendi torunumun kalıntılarını Beechland Road’dan toplamak istemiyorum, anladın mı?”

"Tabii." Ağaçlara gözlerimi diktim ve sonra katıla katıla gümeye başladım çünkü çok ağcıııydı. "Artık pek koymıyorum."

"Duyduğum kadanyla artık pek bir şey yapmıyorum zaten."

"Hı hı." Parmağıııdaki ipi çektim. Babamın aldığı bir kilimin parçasıydı. Bir zamanlar beyazdı ama grileşmişti.

Titredim. Babaannem Betty ve ben yolun geri kalanı boyunca havadan sudan lafladık ve ona Terörle Mücadele'nin, dünya çapındaki insan hakları meselelerine etkileri konusunda vaaz vermeye çalıştım. Gerçi çok içimden gelmedi, o yüzden çoğunlukla sessiz oturduk.

Sessizlik bana uyardı.

"Geldik sayılır," dedi. "Eminim yorgunsundur."

"Biraz."

"Yorgun görünüyorsun. Betin benzin atmış."

Betty'nin evi, çatısı sedir pedavra kaplı, ön tarafında verandası olan, Cape tarzı iki katlı bir evdi. Soğuk ormanların arasında gizli bir sığınak gibi sıcacık ve şirin görünüyordu. Annemin anlattıklarından bildiğim kadarıyla üst katta üç, alt katta bir yatak odası vardı. İçerisi ahşap ve tuğladan yapılmıştı, mutfağı yüksek tavanlıydı ve oturma odasında bir odun sobası bulunuyordu.

Garaja girer girmez Betty ilk iş, oraya park etmiş olan Subaru'ya doğru elini salladı.

Ağzım açık kaldı. "Penceresindeki çıkartma bile duruyor," diyebildim.

“Yeni. Maine’de araba kullanmak zordur. Senin güvende olmanı istedim. Ben seni sı.tığımanın özel şoförü gibi her yere getirip götüremem.”

“Küfür ediyorsun.”

“Hem de ana avrat. Alışsan iyi olur.” Beni şöyle bir süzdü. “Arabayı beğendin mi?”

Kollarımı boynuna dolayınca babaannem sırtıma hafifçe vurarak kıkır kıkır güldü. “Abartmaya gerek yok canım. Benim üstüme kayıtlı. Büyütme.”

“Olsun, yine de büyütürüm.” Kamyonetten dışarı fırlayıp arabaya koştum, parmaklarım uyuşana kadar karla kaplı soğuk metale sarıldım, sonunda Betty beni içeri itelemek zorunda kaldı.

“Bunu hak etmiyorum,” dedim.

“Tabii ki hak ediyorsun.”

“Hayır, etmiyorum.”

“Şimdi bana küfür ettirme burada. Teşekkür et ve konu kapansın.”

“Teşekkür ederim ve konuyu kapatıyorum.”

Babaannem homurdandı. “Serseri.”

“Ben... çok sevdim işte, Betty.” Kollarımı tekrar boynuna doladım. Araba, Maine’de başıma gelen ilk güzel şey. Hatta uzun zamandır başıma gelen ilk güzel şey.

Üçüncü dünya ülkelerinde yaşayan insanlar ömür boyu çalışıp para biriktirdikten sonra ancak bir arabaya sahip olabiliyordu ve benimki burada, garajda beni bekliyordu. Başım döndü.

"Bunu hak etmiyorum, Betty," dedim tekrar, babaannemin sıcak oturma odasına girdikten sonra. Babaannemce eğildi, sobayı yakmak için kâğıtları buruşturup çıra tutuşurdu.

"Yeter artık bırak bu lafları, Zara," dedi. Doğrudan sırtı kıtırdadı. Yaşlı olduğunu hatırladım. Kolayca unutabiliyordum. "Birçok şeyi hak ediyorsun."

"Ama dünyada açlıktan ölen insanlar var. Evi olmayan insanlar. Ayrıca..."

Bir parmağını havaya kaldırdı: "Haklısın. Haksızsın diyemem ama sınıf onlar sahip değil diye, sen de yokluk içinde yaşamak zorunda değilsin."

"Ama..."

"Ayrıca sahip olduklarını, başka insanların hayatlarını iyileştirmek için kullanamayacağını kim söyledi?" Şapkasını çıkarıp ellerini grimsi/kızılımsı, çılgın kıvrıkcık saçlarında gezdirdi. "Araban olmadan gönüllü işlerini nasıl yapacaksın? Ya da okula nasıl gideceksin? Hı?"

Omuz silkтім.

"Çünkü ben çok meşgul bir kadını, Zara," diye devam etti. "Gerçi çalışma düzenimi değiştirdim, geç saatteki acil çağnlara gitmiyorum artık. Akşamları birlikte yemek yiyeceğiz, evcimen takılacağız." Biraz gülümsedi ve sesi yumuşadı. "Aynı onun gibisin."

Babamı kastetmişti. Boğazım kuruyarak fısıldadım, "Hangi açıdan?"

"Her daim dünyayı kurtarmaya çalışıyorsun. Başka insanların çok az şeyi varken sen çok şeye sahipsin diye

**kuruntu yapıyorsun,” dedi. “Artı her zaman okula gitmek-
ten kurtulmaya çalışıyorsun.”**

**Sert adımlar atıp bana hemen sarıldı ve arkasından po-
poma bir şaplak attı. Bazen tam bir futbol koçu kesiliyordu.**

Pek canım istemese de annemi aradım.

“Ben geldim,” dedim.

“Ah, tatlım. Sağ salım varmana sevindim. Oralar nasıl?”

“Soğuk.”

**“Tam hatırladığım Maine.” Kahkaha attı, sonra durdu.
Sessizliği dinledim. “Bana hâlâ kızgın mısın?” diye sordu
annem.**

“Hı hı.”

“Senin iyiliğin için.”

**“Tabii öyledir. Burada geçen hafta bir çocuğun kaybol-
duğunu biliyor muydun?”**

**“Ne? Babaanneni verir misin hemen? Zara... Seni sevi-
yorum.”**

Betty’ye işaret yaptım. “Seninle konuşmak istiyormuş.”

Sonra telefona döndüm. “Ben de seni seviyorum.”

**Betty ahizeyi alıp eliyle kapattı ve konuştu, “Şimdi
odana yerleş bakalım. Soldan ikinci kapı. Yarın belediye-
ye gidip arabanın kayıt işlemini halletmen lazım. Ve okula
başlayacaksın. İlk iş. Evde somurtuk somurtuk oturmak
yok.”**

**Başımınla onaylayıp odama doğru yürüdüm. Merdiven-
lerde durunca Betty’nin alçak sesini duydum: “Kesinlikle
kendi gibi değil. Haklıymışsın.”**

Odadan çıkıp dimdik bana baktı. “Annenle ~~konusma~~ mı dinliyorsun?”

Boğazım kurudu. Başımı sallayabildim.

“Doğruca yatağa, küçük hanımı!”

Merdivenlerin kalanını koşarak çıkıp odamın yolunu tuttum. Dantelli perdeleri ve sıcacık yatağıyla odam fena görünmüyordu. Duvarlar uçuk renkti, ahşap değildi. Kutularca kıyafetim duvarın dibinde duruyordu. Kotumla eşofman üstümü çıkarıp kapının arkasındaki askıda asılı duran bornozu kaptım. Bebek mavisi, pofuduk kumaşın köşesine Z harfi işlenmişti. Bornozu sarındım ve bir saniye, neredeyse mutlu oldum. Üstümdeki havaalanı pisliğinden kurtulmak için sıcacık bir banyo yapmak şahane geldi, üstelik de fayanslara plastik ördek çıkartmaları yapıştırılmış olmasına rağmen. Kurulanıp odama geri döndüm. Babaannem Betty yerleşmem için bana zaman tanıdı. Hatta Uluslararası Af Örgütü posterimi bile duvara astım. Etrafına dikenli tel sarılmış bir mum, örgütün sembolüydü. Mumun alevine bakıp neredeyse –ama tamamen değil– sıcacık hissettim. Tam Uluslararası Haklar raporumu çıkarmıştım ki babaannem yatak odamın kapısından içeri kafasını uzattı.

“Yerleştin mi, iyi misin?”

“Evet. Beni evine kabul ettiğin için teşekkür ederim.” Raporları bir yığın hâlinde bırakıp ayağa kalktım ve babaanneme gülümsedim.

O da bana gülümseyip perdenin tekini kapattı. “Biricik torunumla vakit geçirmek benim için bir şeref.”

Perdeyi kapatmak için diğer pencereye yürüdüm ama önce dışarı bakmak istedim. Çevreyi görebilmek için buğuyu elimle silmek zorunda kaldım. Sadece karanlık ve ağaçlar, ağaçlar ve karanlık vardı. Panjuru indirdim. “Yarın canım hiç okula gitmek istemiyor.”

Babaannem gelip yanımda durdu. “Tabii ki istemez.”

“Canım hiçbir şey yapmak istemiyor.”

“Biliyorum ama düzelecek.” Kalçasıyla kalçama vurdu, sonra kolunu omzuma atarak bana yandan sarıldı. “Her zaman kar tatili olsun diye dua edebilirsin.”

Ben de ona sarıldım. “Mükemmel bir fikir. Belki kar dansı yaparım.”

Kahkahalarla güldü. “Baban mı öğretti?”

“Evet. Tuvalette bir küp buz atıyorsun ve ‘Kar. Kar. Kar,’ diyerek etrafında dönüp dans ediyorsun.”

“Buz eriyene kadar. Oğluma bak ya. Onu nasıl özölüyorum.” Bir saniye bana yaslanıp güçlü elleriyle sırtımı sıvazladı. “Aslında yanımda olup bana arkadaşlık etmene seviniyorum, bencilce diyebilirsin. Evet, hiç sıkılma. İyi olacaksın, Zara. Ben bunun için elimden geleni yapacağım.”

“Okula dönmek içimden geliyor mu, emin değilim işte.” Geri çekilip kollarımı göğsümün üstünde bağladım.

Babaannem başımın tepesini öptü. “Bir şey olmaz, prenses. Eğer seni gıcık eden olursa bizzat alnını karışlarım, tamam mı?”

Yapımı başımı almış, hayat kurtaran babaannemle birisini dövmesi fikri beni güldürdü. Gerçi şiddete gülmemem gerektiğini biliyordum.

“Ciddiyim, Zara. Seninle uğraşan olursa hemen bana haber ver. Seni korkutan ya da canını sıkan bir durumla karşılaşırsan doğruca bana anlat. Babaannelik görevim bu. İzin ver yapayım. Tamam mı?”

Dışarıda, kar birikmeye devam ediyordu. Titreyerek babaannemin vahşi bir kedininki gibi bal rengi gözlerinin içine baktım. Göz bebekleri biraz büyüdü çünkü ciddiye. Hem de çok ciddi.

Elini tuttum. “Tamam.”

Gecenin tam ortasında, bir uluma sesiyle uyandım.

Uzun bir sest, yas doluydu.

Ürpererek yatağa oturdum.

Dışarıda bir şey tekrar uludu. Fazla uzakta değildi.

Çakallar mı?

Heyecanlı havlamalar, sonra bir uluma sesi daha geldi. Vahşi yaşam biyolojisi dersinde sınıfta izlediğimiz, çakalların avlanırken nasıl davrandığını gösteren film aklıma geldi. Sesleri biraz benzese de kulağa tam olarak çakal gibi gelmiyordu, belki daha güçlü bir şey, büyük köpek ya da kurt gibiydi.

Yalın ayak pencereye yürüdüm, perdeyi açıp dışarı baktım. Beyazlık boş çimenliği ve arabamı kaplamıştı. Ay ışığı

Üstüne vurup ısıldıyor, kanı kristal ve pırlantadan yapılmış gibi pırıl pırıl gösteriyordu. Çok güzeldi.

Nefes verdim. Nefesimi mi tutuyordum? Neden nefesimi tutuyordum acaba?

Çünkü babamı düşünüyordum.

Babam burada büyümüştü. Ve bu kanı, bu evi, bu ormanı, beni bir daha hiç göremeyecekti. Hepsinden uzakta kilitliydi; benden, hayattan uzaktaydı, esirdi. Onu özgür bırakmak için her şeyi yapardım.

Elimi soğuk pencerenin pervazına bastırdım. Ormanın kenarında bir şey hareket etti. Sadece bir gölgeydi aslında, ağaç dalları ve gövdelerinden daha koyu bir karanlıktı.

Başımı yana eğip gözlerimi kısıtım. Hiçbir şey yoktu.

Sonra gene o his geldi. Cildimin üstünde gezinen, olmayan örümcekler.

Elimi pencereden çektim. Perde sallanarak camı örttü. Parmak ucunda yatağa döndüm, yatakla pencere arasındaki mesafeyi koşmadan süratle geçiverdim.

“Yok bir şey.”

Yalan söylemenin kötü tarafı bu işte. Kendinize söyleyip inanmak çok zor. Fobileri sıralayıp tekrar etmek, gerçeikle yüzleşmek ve konuyu kapatmak çok daha kolay ama yapamıyorum. Henüz.

Didaskaleinofobi

okula gitme fobisi

Ağlamanın en güzel yanı, sonunda muhakkak uyuyakalmamdı. Dün gece cidden iyi bir uyku çektim, gece yarısı uluyan o aptal köpeklere rağmen. İyi ki köpek fobim yok, yoksa bütün gece tüylerim diken diken olurdu.

Şimdi ortalık sessizdi.

Kar dış dünyayı sessizleştiriyordu ve alarmım çaldığında kalkıp susturmak hiç içimden gelmedi. Babaannemin evi güvenli ve sıcacıktı, özellikle yatağımın içi. Yine de yorgun kıcımlı zorla kaldırıp camdan dışarı baktım. Kar her yeri kaplamıştı ve daha... ne? Ekim ayının ortasıydı.

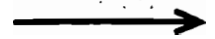
“Olacak iş değil,” deyip dantel perdeleri sonuna kadar açtım. Karın yansıttığı o garip, beyaz ışık odama girdi.

Kahvaltı saatiydi ve tek başımaydım. Babaannem Betty masanın ortasına bana kocaman bir not bırakmıştı, sayfanın üstündeki filigran Güney Carolina’ya benziyordu.

Yutkundum ve Charleston'ın bulunduğu noktaya dokunduktan sonra notu okudum:

Zara... Ben merkeze gidiyorum. 9. karayolunda bir kereste kamyonu devrilmiş. Hafif yaralıları var. Okullar bugün açık. Canla başla dua etmemişsin. Bir sonraki sefere şansın döner belki. Ha ha. Bütün birinci sınıflar beden eğitimi dersine girer, o yüzden yanında yedek kıyafet götür. Arabayı dikkatli sür. Yollar çok kaygan. İşte haritan. Yol dümdüz. Hava karardıktan sonra araba kullanma. Çok geç kalmam. Herkesi büyüle. Anahtarlar hemen şurada.

Anahtarları gösteren bir ok çizmişti. Masadaki notun tam yanında duruyorlardı. Görmemem mümkün değildi. Anahtarları alıp havada salladım. Birisi parmağımdaki ipe takıldı. İp gevşemişti.

Sabah felaketim ön kapıdan aşağı inen basamaklara adım atıp bir ağaca kadar kaymamla başladı. Karın altında incecik bir buz tabakası gizleniyormuş meğer. Ben görmedim.

Yalpalayıp kaydım, kollarımı iki yana açıp kanat gibi çırparak koca bir çam ağacına bodoslama daldım. Suratımı ağacın gövdesine yapıştırmamak için ağaca sarıldım.

“Kahretsin.”

Yavaşça ve dikkatlice geri çekildim. Ayağınızı yerden kaldırmayınca buz patencileri gibi süzülüyorsunuz. Tabii ki topuklularla bunu yapmak zordu.

“Bir ayak, sonra diğer ayak,” dedim kendi kendime. “Bir ayak, sonra... Ah!”

Bir daha yalpaladım, gene kollarım iki yana açıldı ve arabaya doğru daldım, ellerimi motorun kapağına yapıştırdım. Puf diye nefes verdim. Havada duman bulutu oluştu. Charleston’dan aldığım o tatlı ayakkabılar mı? Tamamen kara bulanmış vaziyetteydi. Ayak izlerimin yanında iş ayakkabısı izleri ve minicik altın rengi simler vardı, tıpkı birinci sınıfta bir resim dersi projesinde kullanılan sim gibi parlıyordu. Betty dün gece bir ara arabayı kontrol etmişti demek ki. Haklıydım, yandaki yapıştırma soyulmuştu.

Bir saniye düşünmeyi kestim çünkü ilginç olan bot izleri değildi.

Hiç değildi.

Betty’nin bot izlerinin yanında kocaman köpek patisi izleri vardı. Yani, bence köpek patisiydi. Kediler o kadar büyük değildir. Başımı yana eğdim. Betty’nin köpeği olduğunu bilmiyordum. Belki de gece yarısı uluyan oydu. Belki de ormanın başladığı yerde gördüğüm gölge de oydu. Ya da belki de kocaman bir kuduz köpekti; kıpkırmızı gözleri,

parlak boyunu ve canavar gibi feet dişleriyle üstüne saldırmayı bekliyordum. Tam bir köpek fobisi.

Beynimi dardırmak için elimle kafama bir şaplak attım.

"Çok fazla Stephen King okuyorum."

Ama doğrusu yedinci sınıftan beri, yani babam yasakladığından beri Maine'de geçen o korku hikâyelerini okumuştum.

Ne demişti?

"Stephen'ı seviyorum ama Maine'in namını lekeliyor."

Babamı düşününce aldığım her nefes zorla yutkunmaya dönüştü. Çantamı omzuma asıp arabaya bindim. Babamın Betty kontrol paneline de bir not bırakmıştı.

Buzlanma çözücüyü aç. Kısa eğri çizgili düğme.

Düğmeyi buldum ama titreyen parmaklarımla basıp açmam zor oldu. Havalandırma son güçte buz gibi hava üfledi. Âdeta Kardan Adam ya da cehennem dibinden çıkıp ruhunuzu emen bir Stephen King canavarı tarafından öplülmek gibiydi. Yoksa Harry Potter kitaplarında mı vardı böyle bir karakter? Hatırlamıyordum.

Hava dudaklarıma çarptı. Resmen kuruyup çatladıklarını hissettim.

"Harika."

Ön camın buzdan temizlenmesi beş dakika sürdü. O arada eve geri dönüp beremi aldım ve kuduz köpekler var mı

diye etrafı kolaçan ettim. Sonra tekrar arabaya binip **garaj** yolundan çıktım ve buz hakkında bir şey daha öğrendim. Üstünde araba kullanmak kolay değildi. Kayıp **karşı şeride** uçmak istemiyorsanız, otuz kilometreyi geçemezsiniz.

Buz iğrenç bir şeydi.

Okula vardığımda parmak boğumlarım korkudan ve soğuktan hissizleşmişti, kalbim de dakikada bir milyon atıyordu, o yüzden de güzel bir kırmızı MINI Cooper kullanan hıyarın teki yolumu kesip tam önümden otoparka girince pek mutlu olmadım. Lastiklerine zincir takmıştı. Lastikler kaymıyordu. MINI'lere bayılıyorum.

“Hey!” diye bağırdım, frenlerim tekrar kilitlenirken.

Bir park alanına santim santim yanaştım, başımı direksiyona yaslayıp derin derin nefes verdim. MINI kullanan o herife kafa kol girmek istiyordum, ki bu da şiddet içeren bir düşünceydi. Fakat onun yerine sakin ve iyi olacak, babamı gururlandıracaktım. Parmağımdaki ipe dokundum, gevşemişti, eprimiştii ama hâlâ yerindeydi.

“Şiddet içeren bir hareket yapmayacağım,” diye tekerleme gibi mırıldandım. “Şiddet içeren bir hareket yapmayacağım. Ben sakin ve iyi biriyim. Ben sakin ve iyi biriyim. Kimseye hareket çekmek istemiyorum.”

Motoru kapatıp kendimi dışarı attım ve bekledim.

MINI Cooper'lı çocuk, sadece iyi erkeklerin sahip olduğu bir zarafetle arabadan atlayıp hiç ayağı kaymadan buzlu

bir parçaya bastı. Bot giymişti. Tanrım, burada erkekler bot giyyordu; kahverengi, ben-marangozum diyen botlar. Sanki medeniyetten tamamen kopuk bir diyardaydım.

Çocuk kapıyı sertçe kapattı, arkasını döndü ve sonunda varlığını idrak etti. Ne kadar nazikti.

Kalbim durdu. Tekrar atmaya başladı ama göz göze geldiğimiz için öncekinden daha hızlıydı. Olduğum yerde donakaldım ve çocuk, çimen ya da çakıl taşının üstünde yürür gibi rahat adımlarla buzun üstünde ilerledi. Bir kere bile kaymadı. Attığı her adımla bana yaklaşıyordu ve ancak göz bebeklerinin çevresindeki koyu kahverengi irisleri, yanaklarındaki ve çenesindeki kirli sakalı (çok uzun değildi ama tıraş olması gerekiyordu) fark edeceğim kadar yaklaşınca durdu. Hatta kendine has kokusunu aldım. O kadar yakınımdaydı ki kişisel alanıma giriyordu, hayır, şahsi bölgame. Bir adım geri atıp kaydım. Çocuk elini uzatıp beni dirseğimden yakalayarak dengede tuttu.

“Dikkat et. Burası feci kaygandır,” dedi, tebessüm ederek.

Ben de ona gülümserdim ama o sırada içimin erimesiyle meşguldüm. Sert bir sesle konuştum. “Ah. Evet.”

Gür kestane saçları rüzgârla havalandı. Çocuk havayı kokladı. “İyi olduğundan emin misin?”

“Evet.” İstemeye istemeye dirseğimi elinden çektim. Elinin orada kalarak beni saatlerce ayakta tutmasını isterdim.

Bu çocuk kocamandı, aşırı uzun boylu ve adaleliydi ama televizyondaki profesyonel güreşçiler gibi değildi, hoş

kaslara sahipti. Ellerinden ve boynundan belliydi. MINI'ye nasıl sığıdığını hiç bilmiyordum.

Bana yine gülümsedi. “Buralarda yenisin. Zara, değil mi?”

Subaru'nun kapısına tutundum. “Nereden biliyorsun?”

“Betty’yi tanıyorum. Babaanneni.”

“Betty’yi mi tanıyorsun?” Arabayı bırakıp okula doğru birkaç adım atmaya çalıştım ve yine ayağım kaydı.

“Vahşi doğada ilk tepki dersi vermişti. Harika biri.” Kolumu yakaladı. “Sana bot giydirmediğine inanamıyorum.”

“Benden önce evden çıkmıştı.”

“Burada kesinlikle botla gezmelisin.”

Zilin çaldığını duymamıza rağmen ağır ağır yürüyordu.

“Bana yardım etmek zorunda değilsin,” dedim. “İyiyim. Derse geç kalacaksın.”

“Düşmene izin veremem.”

Yutkunup suratına baktım. “Sağ ol.”

Çocuk bana kapıyı tuttu. “Ne zaman istersen.”

Okul, tahminimden çok daha mutlu bir ortamdı. Koridorlar krep sosu kokuyordu, aydınlıktı ve öğrencilerin çalışmalarlarıyla doluydu. Her şeyin dümdüz, beyaz ve gri, âdeta büyü-lü durduğu dış dünyayla müthiş bir tezattı yani. Okula girince kendimi gerçek dünyaya tekrar girmiş gibi hissettim. Hatta tam benim okulumdaki gibi duvar resimleri bile vardı, tek fark bizimkinin okulun kütüphanesinde olmasıydı.

“Tanrı’ya şükür,” diye mırıldanıp ayakkabılarımdaki karları silkeledim, parmaklarımın ıslısının hemencecik

yirmi dereceye yükselmesini umdum. Belki de tek tek kopup düşerler, beni parmaksız, biçimsiz ve topal bırakırlardı. Daha önce olmuştu.

Bana değil tabii.

“Kayıt bürosu şu tarafta,” diye büyük bir pencereyle ayrılan bir odayı işaret etti çocuk. “İdare edebilir misin?”

“Evet. Teşekkürler.”

Çocuk başını sallayıp hafifçe gülümsedi ve el sallayarak uzaklaştı. Hatta uzun adımlarla süzüldü. Arkadan bile güzeldi. Ona gözlerimi dikmemek için başımı sağa sola salladım, okulun girişindeki ofise doğru hızlandım ve kapıyı açtım. Kapı beklediğimden çok daha hafifti. Küt diye arka duvara çarptı. Kıpırmızı olup, “Pardon,” dedim.

İlanları yazan, beyaz tenli, güzel kız bana, “Sen de kimin nesisin?” der gibi baktı.

Kıza tam bir şirinlik abidesi gibi gülümseyip kapıyı çarptığım için tekrar özür diledim. “Pardon.”

İşe yaramadı. Uzun, kızıl-sarı saçlarını omzundan arkaya atıp küçümser gibi güldü. Kaşlarını filmlerde yaptıkları gibi kaldırdım. Pes.

Özrüm okulun sekreterine etki etmişti ama. Kadın hemen dikilip masanın arkasına geçti. Onu görünce aklıma Bayan Santa Claus geldi, bir kırmızı kıyafeti ve şekerli kurabiyeleri eksikti.

“Ah! Sen Zara White’sın herhâlde! Betty’nin torunu.” Seyrelmeye başlamış, uzun saçlarını küçük bir kız gibi kulak arkasına attı. “Annene çok benziyorsun. Olağanüstü

yani. Seni nerede görsem tanırdım. İkiz gibisiniz... Sadece saçlarınız değişik. Saçların babana çekmiş herhalde.”

Ağzının suyu akararak konuşmasını kesip bir nefes alınca fırsattan istifade ettim.

Ne yapacağımı bilemeyerek başımı salladım. “Evet, benim. Selam. Sınıfa kaydolmam lazım. Size fazladan iş çıkardığım için kusura bakmayın.”

İlan Yazan Gıcık Kız oflayıp puflayıp suratını buruşturdu ama sekreter gülümseyerek devam etti, “Ne kadar şeker. Kusura bakmayınmış. Annen seni çok iyi yetiştirmiş. Üvey babana çok üzüldüm, tatlım.”

Boğazıma bir yumru otursa da konuşmayı başardım. “Teşekkür ederim.”

“Onları tanıyordum, yani annenleri...”

Sekreter gözlüğünü çıkarıp bana gülümseyen, acıyan gözlerle baktı, sonra gömleğinin kollarını bileğine doğru çekti ve bir dosya alıp masaya koydu. İlan Yazan Gıcık Kız gözlerini devirip arkasını döndü. Sekreter kadın hiç oralı olmadı. Ders çizelgesini çıkardı. “Al bakalım, tatlım. Derslerin. Bu arada adım Bayan Nix.”

Titreyen elimle bilgisayar çıktısını aldım. Bütün sayfa titredi. Of Tanrım.

“Güzel geçecek, canım. İlk gün hep en zor gündür!” İlan Yazan Gıcık Kız’a döndü. “Megan, Zara’yı ilk derse gireceği sınıfa götürür müsün?”

Megan. İlan Yazan Gıcık Kız için ne mükemmel bir isim. Meganlar benden hep nefret eder.

Bu Megan da şeytanın bacağını kırmayacaktı.

Dönüp bana pis pis baktı. “İlanları yazıyorum.”

Bayan Nix alnına vurdu. “Ah, doğru ya.”

Arkasına dönerek, “İlan, Zara’yı sınıfına sen götürür müsün?” diye seslendi.

Megan ukalaca sırtıp kotumu işaret etti. “Barış işaretleri güzelmiş, çakma hippie.”

Kıza gülümseyip, “Asya’daki çocuk köleler tarafından yapılmış ayakkabıların güzelmiş, materyalist Barbie,” dedim içimden.

O, bana arkasını dönünce bu cevabı yapıştırmamak için elimle ağzımı kapattım. Bayan Nix topuklarının üstünde sallanarak İlan’ı bekledi.

“İşte geliyor,” diye şakıdı. “Zara’yı sınıfına götürür müsün, canım?”

Ofisin arka tarafından çıkan çocuk, bilgisayarın arkasından uzun bacaklarını gerdi ve beni alıcı gözüyle süzüp güldü. “Elbette.”

Uzun adımlarla yürüdü ve o kadar dibime girdi ki başımı kaldırıp kontrolden çıkmış, kızılımsı sarı buklelerle çevrelenmiş, uzun, beyaz yüzüne bakmak zorunda kaldım. Bu kasabadaki bütün çocuklar mı sııktı? Üvey babam hiç uzun boylu değildi, gerçi ben hep uzun olduğunu sanırdım, özellikle bana nazaran.

“Pullman. Kolay. Ben de o sınıftayım.” İlan çantasını omzuna attı ve bana gülümseyip belgemi aldı. “Dolap numarası sizde mi, Bayan Nix?”

Bayan Nix alnına bir şaplak daha attı. Böyle devam ederse yüzü gözü mosmor olacaktı. “Tabii, hemen burada. Nasıl da unuttum!” Kendi kendine kafa sallayıp bana gülümsedi. “Kusura bakma. Yaşlandım artık.”

“Sorun değil,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Megan’a şöyle bir bakıp benden şimdiden bu kadar nefret etmesine şaşırarak paytak paytak yürüyen Ian’ın arkasından alelacele çıktım. Ian hızlı gittiğini fark edip yavaşladı.

“Pardon.” Yüzü kızarmıştı. “Bacaklar uzun ya.”

Zoraki gülümsememle daha çok kızarıp konuşmaya çalıştı. “Sen kıyasın demek istemedim yani. Sadece bacaklarım... şey... uzunlar, yani...”

Koluna dokunup, “Sorun değil,” dedim.

“Gerçekten mi?”

İran halısına kahve döktüğü hâlde çikolatalı kurabiye verilen küçük bir çocuk gibi tatlı tatlı gülümsedi.

“Gerçekten.” Derin bir nefes aldım. “Koşucu musun?”

“Öyle de denebilir.” Dirseğimden tuttu. “Geçen bahar 1600 metrede Eyalet Ödülü’nü kazandım ve All-New England’da...”

“Böbürlenme yarışmasında,” diye homurdandı birisi, bana çarpıp beni Ian’dan uzağa savururken. Ian normalden daha korumacı bir edayla dirseğimi daha çok sıktı. MINI Cooper’lı çocuk el sallayıp, “Affedersin,” dedi.

MINI Cooper’lı, iri kıyım çocuğun arkasından baktım. Kazağının altındaki omuzları kocamandı, hoş, süzdüğümünden değil ya neyse. Ayrıca kazağı da kaşmirdi sanki,

Maine'e göre biraz fazla kokostu. Buralarda Büyük ve Uzunlara özel bir mağaza olmalıydı ya da çocuk kazağını internetten sipariş etmişti.

Ian homurtu gibi bir ses çıkardı. Duymazdan geldim ama tekrar koluna dokunup onu sakinleştirmeye çalıştım.

“O kimdi?”

Şöyle bir ürperdi ve duyabilmem için eğildi. “Adı Nick Colt ya da namıdiğer püsküllü bela.”

Kahkaha attım. “Namıdiğer püsküllü bela mı?”

“Ne?” Ian'ın uzun yüzündeki koca gözleri üzgün üzgün baktı.

“Burada herkes elli yaşında gibi konuşuyor: ‘Namıdiğer püsküllü bela’yımış.’”

Elini omzuma koyup beni koridorda ilerletti. “Sizin orada öyle denmiyor mu?”

“Charleston'da mı?” Annemlerle Amerika dışındaki yerlere seyahat ederken birçok ilginç konuşma şekline rastlamıştım ama Maine, bildiğim kadarıyla Amerika Birleşik Devletleri sınırları içindeydi.

“Sen Charlestonlısın.” Başını salladı. “Belli oluyor.”

“Ne belli oluyor?”

Bir kapının önünde durdu. “Hiç.”

“Yo, gerçekten, söyle.” Hödük ya da dağdan inme olduğumu düşünmüyordu umarım çünkü bazı kişiler New York'un güneyinde yaşayanlar hakkında böyle düşünürdü.

“Farklı görünüyorsun.”

“Boş muyum?”

“Ne?”

Bir saniye ayak sürüldüm, dışımdan söyledim diye ödüme koptu. “Hiç. Kusura bakma.”

Çocuk hiç oralı olmadı. “Herhangi bir konuda bilgiye ihtiyacın olursa sorman yeterli. Kır koşusu ve basketbol kulübüne üyeyim, *Key Club*’a üyeyim ve sınıf başkanayım, başka kulüplere de katılıyorum, o yüzden katılmak istediğin bir şey varsa haber ver. Girmene yardımcı olurum.” Parmağını şaklattı. “Pardon. Çok klişe oldu.”

“Yo. Güzel... bence. Biraz fazla başarılısın galiba, hı?”

“Arada kaynamanın manası yok yani. Fırsatını buldun mu gücü ele geçireceksin.” Kendi kendine başını salladı. “Kulağa berbat geliyor. Yani demek istediğim... Öne çıkmak için elinden geleni yapmalısın, üniversite için falan filan. Eh, geldik bu arada.”

Bir sınıfın önünde durup sıırttı. Kapının diğer tarafında insanlar eşyalarını çıkarıp yerleştiriyor, sandalyelere oturuyor, anlamadığım bir sürü konuda dedikodu yapıyorlardı. Hepsi GAP’ten giyinmişti ve bir çeşit neredeyse-tasarımcı elinden çıkma, AVM-şıkı görüntüsüne sahiplerdi; bütün erkeklerin iş botu giymesini saymazsak tabii. Birkaç çocuk ekose gömlek ve siyah eşofman üstü giymişti. Bendeniz de yırtık kotum ve barış işaretlerimle buradaydım. Derin bir nefes aldım. Birinci sınıfın ortasında nakil gelmişim, uyum sağlama ihtimalim sıfırdı. Durumum umutsuzdu.

İçimdeki ağrı büyüdüğüce büyüdü.

Aurorafobi, Kuzey Işıkları ödünüzü patlatır.

Otodisomofobi, kötü kokan insanlardan korkarsınız.

Otomatonofobi, vantrilok kuklaları kâbusunuzdur.

Otomisofobi, kirli olmak d nnyanın sonudur.

Otofobi, kendinizden korkarsınız.

Megan denen gıcık kız benim şubemde değildi ama İspanyolca dersinde aynı sınıftaydık. Ian beni oranın kapısına kadar da götürdü ve Megan bizi şüpheli şüpheli süzdü. Yemin ederim, kedi olsaydı şu anda bana tıslıyordu.

“Seni kimya sınıfına bırakmak benim için hiç sorun olmaz gerçekten,” dedi Ian dördüncü kez. “Yani kaybolmanı filan istemem.”

“Tamam. Peki. Teşekkür ederim. Şu kız kim?” diye sordum kafamla Megan’ı işaret ederek.

“Ah, Megan Crowley.”

Parmak ucuma kalkıp, “Galiba benden nefret ediyor,” diye fısıldadım.

Ben tekrar yere basarken Ian kahkaha atarak başını salladı. “Muhtemelen.”

Devamının gelmesi için bekledim. Sadece omzunu sıvazlayıp futbolcu forması giymiş bir çocuğa merhaba diye seslendi, çocuk da ona bağırarak selam verdi.

Ellerimi belime koydum. “Benden neden nefret ettiğini açıklayacak mısın?”

Ian dikkatini bana çevirdi. Gözlerinde bir kıvılcım çaktı. “Muhtemelen kokunu beğenmemiştir.”

“Ne?” Bir adım geri attım. Ian’ı iyi biri sanmıştım, dayaklık değil. Hoş, kimseye vunnaktan hoşlanmam ama neyse.

Ellerini havaya kaldırdı. “Şaka. Şaka. Sen rakipsin. Megan rekabetten nefret eder. Nick Colt’a zaafı var. Okula onunla birlikte girdiğinizi gördü. Hikâye bitti, rekabet başladı.”

“Tabii, sanki ben onunla rekabet ediyorum da. Mini ben.” Öğretmenimiz Bayan Provost beni sınıftakilere tanıtip oturmam için bir yer ararken Megan’ın sinsisi sinsisi yanındakine fısıldadığı İspanyolca dersine girdim. Megan’ın yanındaki kız kıkırdamasını elleriyle gizleyerek bana baktı. Harika.

En son dikkatimi verdiğim şey, “Zara, ne kadar sıra dışı bir isim,” demekte olan Bayan Provost’tu.

Barış işaretleriyle dolu yırtık kotuma bakınca gözlerinin içi güldü. “Seni aramızda görmek güzel. Hadi bakalım, başlayalım. Sadece İspanyolca.”

Pencereden dışarı bakıp daldım ve o anda her şeyden çok, evde babamla olmak istedim. Hayatta olsaydı, annem mutlu olsaydı ve hepimiz mozzarellaya boğulmuş patlıcan yeseydik ve her şey eskisi gibi olsaydı keşke. Ama bir daha asla eskisi gibi olamazdı.

Dışarıda bir huş ağacının dalları kardan eğilmişti. Kar eridikçe tekrar yay gibi yukarı çıkacak, eski hâline dönüp dikleşecekti.

Bana da böyle olabilir miydi?

Cevap koskoca bir hayırdı.

Megan Crowley sandalyesinde tamamen arkasına dönüp bana gözlerini dikti. Bakışlarında hin bir ışık çaktı ve bir an

için onun gerçek olmadığını, insan olmadığını düşündüm. Kusursuz manikür yaptırdığı bir tırnağını bana doğru kaldırıp ağzını oynattı, “Sana taktım.”

¿Que? No entiendo.

“Ne?” diye ağzımı oynattım.

Gene yaptı. “Sana taktım.”

Bayan Provost aramıza girdi. “Kızlar, Zara’nın yeni arkadaşlıklar kurmasına sevindim ama şu anda sosyalleşme zamanı değil. İspanyolca zamanı. Zara? Bize Charleston’dan bahsetsene?”

“Immm...” Sağa sola bakınıp yardım aradım. Sadece bana bakan soluk benizli bir grup insan gördüm. Tanrım, Maine nasıl bu kadar beyaz olabilirdi? “Immm, Charleston gerçekten çok güzel ve sıcak bir yerdir. Savaş öncesi dönemden kalma evler vardır ve...”

“İspanyolca, *por favor*,” diye lafımı kesti Bayan Provost. Sütyeninini askısını çekiştirip yukarı kaldırdı.

Savaş öncesi dönemden kalma evleri İspanyolca tarif etmemi mi istiyordu?

Buradan nefret ediyorum. Megan kıs kıs gülüp arkasına döndü. Titredim. Burası ne kadar soğuktu.

“Charleston *es caliente y hermosa*,” diye tekrar başladım. “*A mi me gusta alli.*”

Dersten çıkarken kabarık kahverengi saçlı, zayıf bir kız bana el salladı. Üstünde turuncu, dökümlü bir Hello Kitty tişörtü vardı. Burnu tavşan gibi seğirdi ve ona bakmamı sağlamak için hoplayıp zıpladı.

“Hey.” Vızır vızır bir caddede taksi çevirmeye çalışır gibi sallıyordu kolunu. Ama koridordaydık, cadde ortasında değildik ve ortalık hiç kalabalık değildi.

“Selam.”

Yepyeni ve çok-heyecan-verici İspanyolca kitabımı sırt çantama koydum. Sonra çantayı kapattım. Çantamın tokalarından birinin koptuğunu fark ettim.

“Çantanı sevdim. Askер malzemeleri satan bir mağazadan mı aldın?” Konuşurken vücudunun taşıyamayacağı kadar çok enerjiye sahipmiş ve enerjisini atması gerekiyormuş gibi ayak parmaklarının üstünde yaylanıyordu.

“Hı hı.”

“Bangor’dan mı?”

“Hayır, Charleston’dan.”

Ağzı kulaklarına vardı. “Sen Zara White mısın?”

Bir adım geri atıp çantanı tek omzuma astım. “Herkes nereden biliyor bunu?”

“Burası küçük bir kasaba.” Özür dilercesine gülümsedi. “Haber çabucak yayılıyor. Yeni biri gelince çok heyecanlanırsınız. Ben Issie.”

“Ah, yani çantanı Bangor’dan almadığımı biliyordun.”

“Sayılır.” Dişlerini birbirine bastırıp kocaman sırttı. Gözlerini de pörtletip yumurtladı, “Ama ben Bangor’u seviyorum, o yüzden umutlanmıştım. Çünkü çantanı da sevdim. Ah, saçmalıyorum. Boş boş konuşmaktan nefret ediyorum. Devyn çok şirin buluyor ama bence değil, acayip sinir bozucu. Eee, adın gerçekten Zara mı?”

Sinirlerimi yatıştırıp dostça davranmaya çalıştım. Kıza gülümsedim. “Gerçekten Zara.”

“Sara gibi ama Z ile yazılıyor. Daha havalı.” Başını emme basma tulumba gibi sallıyordu. “Havalı. Havalı. Çok havalı. Tanıştığımıza sevindim. Şimdi hangi derse gidiyorsun?”

“Beden eğitimi.” Gene gülümsedim. Charleston’da beden eğitimini severdim. Hep açık havada yapardık. Kitap defter yoktu. Birilerini gıcık etmeye çalışmak dışında kimseyle konuşmak zorunda değildik. Arada kaynayıp giderdik.

Issie topukları üstünde ileri geri yaylandı. Etekleri bacaklarının çevresinde uçtu. Tıpkı saçları gibi çok uzun ve tiril tirildi. “Harika. Ders spor salonunda. Beden eğitimi tabii ki spor salonunda yapılır. Değil mi?”

Eliyle alnına öyle bir vurdu ki ona bir torba buz getirmek geldi içimden ama iyi görünüyordu. “Ben de oraya gidiyorum. Sana yolu göstereyim,” dedi zıplayarak.

“Ah.” Koridorda durup Ian’ı aradım. Onu etrafta görmüyordum. İyi bir şey miydi, kötü mü, bilemedim. Birdenbire kendimi terk edilmiş gibi hissettim.

“Ian’ı mı arıyorsun?”

Omuz silktim. “İı... evet. Sanırım. Bana okulu gezdiriyordu.”

Kızın yüzünde güller açarken birden kaşları çatıldı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Senden hoşlandı herhâlde. Buradan sonrasını ben hallederim derim ona. Fazla hırslı bir tip. İzin verirsen bütün

sene sana eskortluk eder.” Telefonunu çıkarıp Ian’a beni beden eğitimi dersine kendisinin götüreceğini söyleyen bir mesaj attı. “İşte, oldu.”

Bu kız iş bitiriciydi, bu hoşuma gitmişti. Koluma girip gizli bir sır verircesine, “Yeni gelen olmak zordur. Ben de bir zamanlar okulda yeniydim,” dedi.

“Gerçekten mi? Sen buraya ne zaman taşındın?”

“Birinci sınıfta.”

Ben zoraki gülümseyince bir kahkaha attı. “Olsun, yine de zordu. Hâlâ hatırlıyorum. Hiç havalı değildi. Herkes bana bakıyor, beni kokluyordu. Yeni gelen bir kız olduğum için sürülerine alıp almayacaklarını kestirmeye çalışıyorlardı. Çok kötüydü. Bir ay boyunca kimse teneffüste benimle oynamadı. Her gün tek başına salıncakta sallanmak hiç havalı değil. Diğer herkes ebelemece filan oynarken üstelik.”

Issie çok üzgün konuşuyordu. Onu yanıma çektim. Onu teselli etmek istiyordum. “Uzun zaman önceydi,” dedim.

Omuz silkip bana gülümsedi. “Evet. Sonsuza dek sürmedi ayrıca, değil mi? Ama ne kadar zor günler olduğunu hiç unutmadım.”

Megan Crowley ve lise koridorunda havalı görünmeye çalışan —çok saçma bir hareketti çünkü lise koridorundaydık sonuçta— tayfasının yanından geçerken sesini alçaltıp, “Megan Crowley benden de nefret ediyordu,” dedi.

“O kadar belli mi?” diye sordum.

Issie başını salladı. “Tehdit olarak gördüğü herkesten nefret eder o.”

“Ben neden tehdit olayım ki?”

Kolunu benimkinden çekip defteriyle bana vurdu. “Bana böyle oyunlar yapma bak.”

Tekrar kıkırdayıp soyunma odasının kapısını açtı. Bebe pudrası ve leş gibi koşu ayakkabısı kokusu alıp güldüm. Çok tanıdık kokulardı. Gözlerimi kapatırsam, neredeyse bizim oralardaymış gibi yapabilirdim.

Ancak bizim orada değildim.

“Megan denen şu kız,” diye fısıldadım çünkü Megan da tayfasıyla soyunma odasına girmişti, “sence de biraz garip mi?”

“Nasıl yani?”

“Bilmem...” İlk bakışta gözüme gerçek görünmeyişiğini hatırladım. “Saçma işte. Önemli değil.”

“Hiçbir şey önemsiz değildir,” deyip geri geri gitti. “Aman Tanrım!”

“Ne? Issie, ne oldu?” Yerde örümcek filan gördü sandım. Belki de örümcek fobisi vardı. Çok sık rastlanan bir korku türüdür.

Issie panik dolu gözlerini bana çevirip yutkundu, sonra sanki her kelime canlıymış gibi nefes nefese konuştu. “Bugün koşu var. Kilometremizi ölçecekler. Aman Tanrım, hiç havalı değil. Feci, feci kötü.”

Havaya fırlayıp kızı kucaklayacaktım neredeyse. “Kilometre! Yaşasın.”

“Yaşasın mı? Bir buçuk kilometre koşmak mı? Delisin sen.” Bir dolabı açıp spor giysilerini çıkardı. “Belki de buraya uyum sağlarsın.”

Gri renkte, eskimiş, U2 War albümü konser tişörtümü sırtıma geçirdim. Bir buçuk kilometre koşusu için biçilmiş kaftandı, yumuşaktı ve soluk renkliydi. Babam seksenli yıllarda bir konserden almıştı. “Uyum sağlamamı istemiyor musun?”

Megan’ın kikirdeyerek ince askılı atletlerini giyen grubunu işaret edip, “Arada farklı birini görmek güzel,” dedi. “Onlar gibi olmayan birini yani.”

Megan beden eğitimi dersi öncesi saçlarını tepede atkuyruğu yaptı. Kusursuz göğüslerini kusursuz askılısının içinde düzeltti ve bana kusursuz bir dik bakış attı.

“Ben onlar gibi değilim, Issie,” dedim, tişörtümün altındaki delikten tek parmağımı çıkararak.

“Çok havalı.”

“Sadece koşmayı seviyorum.”

Issie de bebek mavisi, şirin bir Snoopy tişörtü giydi. “Neden? Koşmayı neden seviyorsun?”

“Kendimi güvende hissediyorum,” dedim ayakkabılarımızı bağlarken. Koşunca kendimi babama daha yakın hissettiğimi söylemedim.

Esneme hareketlerimi yaparken beden eğitimi öğretmeni Koç Walsh başını sallayıp adımı yazdı. Sonra düdüğün çalmasıyla hepimiz parkurda bir tur ısınma koşusu yaptık.

Geri döndüğümde, “Bedford, kuzey Maine’de kapalı koşu pisti olan tek lise,” diye övündü. “Bütün herkes seferber oldu. Yardım toplandı falan.”

“Ya. Çok iyiymiş.” Esnedim. Bir kez daha. Issie haricinde kimse esnemiyordu. O da ne zaman yere eğilip ayak parmaklarına dokunsa tepetaklak düşme tehlikesi geçiriyordu. Bu kadar şirin ve koordinasyonu bu kadar zayıf birisini görmek çok komikti. Saç rengi babamınkiyle aynıydı.

Megan bana bakıp yüzünü buruşturdu, yine o kaşınma hissini duydum. Ellerimi gözlerime bastırdım.

Beden eğitimi öğretmeni beni dirseğimden yakalayıp, “İyi misin? Tansiyonun falan mı düştü?” diye bağırdı.

Elimi saçımda gezdirdim. Issie gerinmeyi bırakıp bana uzun uzun baktı. Sanki herkes gözlerini bana dikmişti.

Biraz oftalmofobik hissettim, bu da gayet normal bir fobiydi; insanların size dik dik bakmasından korkabilirdiniz.

“Evet, iyiyim,” diye yalan söyledim.

Koç Walsh çelik gibi gözleriyle beni süzüp dirseğimi bıraktı. “Tamam, sıraya geç o zaman.”

Tekerlekli sandalyedeki Devyn denen çocuk dışında hepimiz sıraya dizildik. Yerime geçince bana gülümseyip kendini tanıttı. Bembeyaz dişleri ve karizmasıyla film yıldızı gibi gülen, iri gözlü ve esmer bir çocuktü. Burnu bu kadar kocaman olmasa, mükemmel görünürdü ama doğrusu o burun bile ona yakışıyordu, doğal ve güçlü duruyordu. Issie’ye göz kırpınca Issie kızardı.

“Yapabilirsin, Is,” dedi.

Issie gözlerini devirip, “Bayılmazsam eğer,” dedi, dudak bükerek. “Eğer bayılırsan, seni kucağıma alıp tekerlekli sandalyeyle bitiş çizgisine kadar taşıyım,” dedi. Hiç de bayağı

değildi çünkü Issie'ye ne kadar değer verdiği gözlerinden anlaşılıyordu. Onu hemen sevdim.

Issie daha fazla kızardı. Suratı, bir buçuk kilometreyi çoktan koşmuş gibi görünüyordu.

Bense, ders içeride bile olsa, o mükemmel görünüm-lü plastik Megan Crowley bana dik dik bakıyor bile olsa, koşma fırsatı çıktı diye yerimde duramıyor, hoplayıp zıplı-yordum. Ian yüzünde yamuk bir tebessümle kızın yanında dikiliyordu.

“Sence koşucu mu? Hı?” Megan saçlarını salıp tekrar at-kuyruğu yapıp kusursuz elmacık kemiklerini ortaya çıkardı. “Güzel tişört.”

Omuz silkтім.

Ian kaşlarını indirip kaldırdı. “Bana koşucu gibi gö-ründü.”

Sözcükleri hiç gerçek gibi değildi. Benimle flört etme ayağına yatıyormuş gibi donuktu. Bu his muhtemelen baba-mın ölümünün getirdiği yan etkilerden biriydi: Hiçbir şeyin gerçek olmadığı hissi. Parmağımdaki ipliğe dokundum.

Megan kusursuz kaşını kaldırdı. “Belki de içinden çıktığı o güney deliğinde koşuyordu ama burada değil. Buralar-da biz ayrı bir koşucu sülaleden geliriz. Artı, o kısa bacak-larıyla nasıl koşacak?”

“Pislik yapma, Megan,” dedi Issie. “İyi olmak çok daha havalı bir şey.”

Megan ona saldırdı. “Ay, havalı olmanın anlamını bilir-mişsin gibi.”

Ellerimi yumruk yaparak verecek bir karşılık düşündüm ama tüm sözlerim kursağımda sıkışmıştı sanki. Derken arkamızdan başka bir ses geldi; alçak, hırıltımsı bir sestti, gür ve derindi. Sesi hemen tanıdım ve anında kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

“Havalıdan öte,” dedi Nick Colt. Bir elini Issie’nin omzuna koydu. Issie ona gülümsedi. Issie, MINI Cooper’lı çocukla arkadaş mıydı? Çıkıyorlar mıydı? Lütfen Tanrım. Lütfen çıkıyor olmasınlar.

Çocuk kusursuz Megan’a döndü. “Korktun mu, Megan? Senden daha hızlı olacağını mı düşündün?”

Nick Colt ona gülümsüyordu ama en ufak bir sıcaklık taşımaksızın gülümsüyordu. İçim titredi. Yırtıcı bir hayvanın gülümseyişiydi bu. Tamam düzeltiyorum: Gerçekten çok düzgün bir çene yapısına sahip, yakışıklı bir yırtıcının. Kafamdaki görüntüyü silmek için başımı sağa sola salladım. Hayır, kötü bir sürücü gibi gülüyordu. Tüm bedenimi, “Tehlike! Uzak dur!” diye bağırtan bir sürücü gibi.

Vay be. Amma da yalancıydım.

Çocuğun gülüşü nefes kesiciydi. Megan’ı biraz daha kızdırdı. “Daha hızlı olabilir...”

“Tabii tabii.” Megan eğilip ayak parmaklarına dokundu. Bir kedi gibi zarif hareket ediyordu, sanki her hareketinde, her kasının nasıl görünmesi gerektiğini uzun uzun düşünmüştü. “Beni korkutabilir de sanki.”

İçimdeki derin çukurdan öfke benzeri bir duygu yükseldi, karanlık ve mağrurdu. Böyle hissetmeye hiç ama

hiç alışkın değildim. Uyuşukluk dışında bir şey hissetmeye alışkın değildim ama Megan denen bu kız üstümde bir etki yaratıyordu. Spor salonundaki hava soğudu, hırçınlaştı; sanki bir şey olmasını, bir kavga çıkmasını bekliyordu. Gerçekten bir şey olmasına izin vermeyecektim. Dünyayı biraz daha nefret dolu bir yer hâline getirmeyecektim.

Babam eskiden bana hep Booker T. Washington'dan ve benzeri başka havalı kişilerden alıntılar yapardı. Şu anda beynime çakılan Booker T.'den bir alıntıydı: "Hiç kimsenin ondan nefret etmemi sağlayarak ruhumu daraltıp küçültmesine izin vermeyeceğim."

Yapmacık bir tebessümle, Booker T'nin beyaz-kız versiyonuymuşum gibi yapıp, "Seni korkutmaya çalışmıyorum, Megan," dedim, en tatlı sesimle.

Suratını bana çevirdiğinde bakışları dik ve öfkeliydi. "İyi. İstesen de korkutamazsın zaten."

Issie dirseğıme yapışıp bana endişeli endişeli baktı. Megan birdenbire biz yokmuşuz gibi davranarak sınıfın şirincileri olduğunu tahmin ettiğim, bir grup sarışın kıza yöneldi. Nick ve Ian karşılıklı horozlanan, alıcı gözle birbirini süzen iki köpek gibi bakıştılar. İlk önce Ian bakışlarını kaçırdı ve ayakkabılarını bağliymuş gibi yere eğildi.

Nick bana çok daha tatlı bir tebessüm etti. Gerçek bir tebessüm müydü bu? "Arkadaş edinmişsin bile."

"İyiydi," dedim, ayak değiştirip. "Ha ha. Çok komik."

Issie dimdik durup birden koluma girdi. "Doğru Nick. Zara gayet iyi. Ben onun arkadaşayım."

Nick başıyla onayladı. Bu kez daha sıcak, âdeta gerçek bir gülümsemeyle baktı. “İyi, Issie. Tahmin etmeliydim.”

“Neyi tahmin etmeliydin?” diye sordum ama kimse cevap gelmedi. Dolayısıyla yeni bir taktik belirleyip İs’e, “Çıkıyor musunuz?” diye fısıldadım.

Kız birden kafasını kaldırdı. “Devyn’la mı?”

“Hayır. Nick’le.”

Kahkahalarla gülmeye başladı. “Yok canım. İşim olmaz.”

Devyn başını kaldırıp Nick’in suratına baktı. Tekerlekli sandalyesinin kenarına parmaklarını vurdu. “Bir şeyler öğrendin mi?”

Nick başını iki yana salladı.

Koç başlangıç çizgisinin yanına gelip Devyn’a bir kronometre ve çizelge tahtası verdi. “Hazır mısınız çocuklar? Ciddi olun. Var gücünüzle koşun. Elinizden geleni yapın.”

Nick bana doğru eğilip fısıldadı. Nefesi yüzümün yanına sıcacık değdi. “Bölgenin diğer bütün beden eğitimi öğretmenleriyle iddiaya girdi. Eğer en iyi süre bizden çıkmazsa, herkese strudel ısmarlamak zorunda.”

“Strudel mi?”

Nick ellerini havaya kaldırdı. “Hiç bilmiyorum inan ki.”

“Beden eğitimi öğretmenleri strudeli çok seviyor,” dedi Issie. “Nedenini bilmiyorum. Yapış yapış bir tatlı işte.”

“Yapış yapış iyidir,” dedi Nick.

“Ciddi misin?” diye sordum ona. “Strudel seviyorsun.”

“Bana iyi gelmeyen pek çok şeyi severim ben.” Bana yavaşça gülümsedi. Ağzım açık kalmış olmalıydı çünkü kahkaha atmaya başladı.

“Zara kızardı!” dedi Issie. “Kızarıp bozarma, Zara. Sadece dalga geçiyor.”

Koç Walsh düdüğünü çaldı ve fırladık. Kızların çoğu yavaş yavaş koşuyordu ama Megan Bolt ok gibi fırladı, ben de hemen arkasından depar attım, koşarken bacaklarının bu kadar tatlı ve uzun görünmesine gıcık oldum, ayakları hızlıydı. Nick de kızın ne kadar kusursuz olduğunu fark etmiş miydi acaba? Peki bundan bana neydi? Megan başını çevirip bana dişlerini göstererek sırıttı. Hiç arkadaşça bir gülüş değildi. Bu kızın nesi vardı? Benim neyimi beğenmemişti?

“Git yakala onu,” diye ofladı Issie. Hiç formda değildi. Lambur lambur gidiyordu, kasları gevşekti, kolları sağa sola çarpıyordu. “Beni bekleme.”

“Ama...”

“Ben uzun mesafe koşucusu değilim, birden hızlanıp dururum.” Özür diler gibi gülümsedi. “Hatta daha çok yürüyüşçüyüm.”

Daha bir buçuk kilometrenin çeyreğini katetmemiştik ve Issie kan ter içindeydi.

“Git. Yetiş ona.”

Gülümseyip beni başından savarcasına elini salladı.

“İstiyorsun, biliyorum,” diye ekledi.

Hızımı arttırıp Megan’a rahatlıkla yetiştim. Ona kendi çapımda hain-Megan, süper-gıcık gülüşü attım ve çeyrek mili gösteren noktada onu geçtim.

Hızlı koşmak gibisi yoktur, bunu söylemek zorundayım. En yüksek hıza ulaştığınızda bacaklarındaki gerginlik

hissinin yerini hiçbir şey tutmaz, kalbinizin ve ciğerlerinizi kaldırabileceğini bilirsiniz.

Koşu ayakkabılarım kırmızı parkurun tozunu attırdı ve en öndeki oğlanlarla arayı kapattım.

Beden eğitimi öğretmeni bir hip-hop şarkısı çalmaya başlayınca az kalsın adımlarımın ritmi bozulacaktı çünkü kuzey Maine’de hip-hop dinlemek kadar garip bir şey olamazdı. Yemin ederim, Maine ülkenin en beyaz eyaletiydi.

Babamın öldüğü gün Charleston’da koşuya çıkmıştık. Nefesim hıçkırık gibi çıktı ve soluk ritmim bozuldu. Kahretsin.

“Düşünme. Daha hızlı koş,” dedim kendi kendime. Benim neyim vardı? Koşmak beni hiçbir zaman germezdi. Yavaş koşan kızları geçtim. “Whassup. Whassup with you...” diye bir şarkı söylüyorlardı.

Tatlı Issie’yi geçtim. Kolları hâlâ sağa sola savruluyordu. Bana el sallayıp, “Dikkat et! Sana yetişiyor!” diye seslendi.

Daha hızlı koşup oğlanların en yavaşına yetiştim. Göz kırıp süzülerek yanından geçtim. Soğan kokuyordu ve tişörtünün koltuk altlarında kocaman, ıslak izler oluşmuştu. Çocuk hızını arttırsa da bir milin onda biri kadar bir mesafe benimle yan yana koşup sonra geriye düştü. Sırada Nick vardı.

Yanına rahatlıkla süzüldüm. Nick bir çeşit koşucu tanıydı diyebilirim çünkü zerrece zorlanmıyordu. Adımları uzun, güçlü ve atikti.

“Selam.”

Neden böyle dedim, hiç bilmiyorum. Nick çok tatlıydı, tamam. Tatlı çocuklara hemen vurulurdum ve Nick, Issie'ye çok iyi davranmıştı. Artı, saçları güzeldi ve çoğu Maineli çocuk gibi soluk benizli değildi. Rengi sanki güneşin altında çalışıyormuş ya da en azından birkaç hafta önce güneşte yanmış gibiydi. Artı, hayat savaşmak değil, sevişmekten ibaret olmalıydı. Babam John Lennon dinlerdi, bu işleri bilirdim.

"Hızlısın," dedi rahatça. Oflamak yoktu. Puflamak yoktu. Zorlanmıyordu.

"Sen de."

Yan yana aynı hızda koştuk. Önümüzde bir tek Ian vardı, sanki bebek işiymiş gibi pistte ilerliyordu.

Nick koşarken bana omuz silkti, ki bu da gerçekten bir şeydi çünkü son hız koşarken konuşmak bile benim için büyük bir şeydi, nerede kaldı omuz silkmek.

"Daha hızlı gidebilirsin, değil mi?" diye ofladım.

Gene hafifçe güldü. Sonra gözleri, üzerlerine en yalın bilgilerin yazıldığı mezar taşları gibi soğuk bir şeye dönüştü.

"Zara," dedi fısıldar gibi.

Duymak için ona yaklaştım. "Ne?"

Sesim fısıltı değildi. Kalbimin küt küt atışıyla, kolonlardan yükselen müziğin basıyla uyumluydu.

"Çok iyisin yeni kız!" diye bağırıp alkışladı Devyn.

Nick gözlerini gözlerime kilitledi. "Ian'dan uzak durmalısın."

"Neden?"

“Bilmiyorum. O çocuk... kızları kullanır atar.”

“Kullanır atar mı?”

Şarkı söyleyerek koşan kızların yanından yıldırım hızıyla geçtik.

“Ne demek kullanır atar?” diye sordum yeniden.

Aralarında soğan kokulu çocuğun da olduğu sağlıklı çocukların yanından geçtik.

Nick havayı kokladı. “Başaramayacaklar gibi kokuyor.”

Başaramayacaklar. Tıpkı babam gibi.

Yutkunup dönüp ona baktım. Neler yaşadığımdan haberi bile yoktu. Babamın suratı zihnimde belirip kayboldu. Su şişesi yerdeydi, ona yardım edebilmek için elimden bir şey gelmemişti. İçim acıdı, sadece acıdı ve delirdim. Daha çok erkendi ama öne çıkmak zorundaydım, kaçmalıydım, sanki bir şekilde ölümü geride bırakabilir, sanki gerçeklerden kaçabilirmiş gibi koşmalıydım.

Başaramayabilir.

Bütün kaslarım isyan ediyordu ama aldırmayıp Nick'i geride bıraktım, Ian ile aramdaki mesafeyi kapatıp son tura girdim. Birilerinin yanından geçtim ama kim olduklarını fark etmedim. Hatta bazıları bağırdı fakat onları duymadım. Ayağımın yere her değişiyse Nick ile aramdaki mesafeyi açtım, benimle kötü anılar arasındaki mesafeyi de.

Başaramayabilir.

Sadece koş. Koş. Koş.

Ian ile aramdaki mesafeyi yarılardım. Çeyreğe indirdim. İnsanlar bağırıyordu, galiba. Tezahürat yapıyorlardı.

Kırmızı koşu ayakkabılarım kumlu parkurda bulanıklaştı. Kollarım sımsıkıydı. Yetişmek için tüm gücümle, tüm hızımla dizlerimi çeke çeke koştum ve yaklaştıkça Ian'ın kokusunu aldım, bu sabah penceremin pervazının olduğu gibi soğuk ve buzluysa. Dönüp bana baktı.

Umurunda bile değildi. Bir koşucu, yenilemeyeceğinden emin olmadığı sürece dönüp arkasına bakmazdı.

Kıbarca güldü –galiba çok eğleniyordu– ve hızını artırdı. Tişörtü terden ıslak değildi, alnında ter damlacıkları yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Tanrım, bu şekilde koşabilmek inanılmaz bir şeydi.

Benden üç adım önde çizgiyi geçti, ayakta durup gülümsemi.

Ben de yalpalayarak çizgiyi geçtim ve yere düştüm, nefes nefese hava almaya çalıştım, büzüşmüş midemi tutarak kusma hissini bastırdım çünkü bazen çok hızlı koştuğum zaman kusardım.

“Harikaydın.” Ian eğilip elini uzatarak kalkmama yardım etti.

Eline yapıştım, sendeledim ve dünya etrafımda döndü. Ian kolunu belime dolayıp beni ayakta tuttu. Eskiden babam o şekilde elini belime dolardı ve bu çok hoşuma giderdi, o rahat hissi severdim. Bir yanım Ian'ın kolunun bile sıcak olmadığını fark etti. Soğuktu. Öyle olması ne kadar saçmaydı.

“Sen de şahanesin,” dedim ona. “Hayatımda hiç bu kadar hızlı birini görmedim.”

“İdare ediyorum.”

“İdare mi?”

“Çok çalıştım.”

Nick ile bakışlarımız kenetlendi. Soluğu kesilmiş vaziyette değildi ama terliydi, kesif kokuyordu. Bana dindik baktı ve birden Ian’ın beni saran kolu beni çok rahatsız etti.

“Burada herkes çok iyi koşucu,” dedim nefes nefese, tekrar öne eğilip. “Herkesin bu kadar hızlı olduğuna inanmıyorum.”

“Sen de hızlıydın ama,” dedi Ian. “Sadece biraz Maine antrenmanına ihtiyacın var, o kadar.”

Beden eğitimi öğretmeni sırtıma bir şaplak indirdi. “Seni takıma almak istiyorum. Ne zamanlama! Maine’deki kız rekorundan bir dakika daha iyiydin. İnanamadım.”

Başımı sallayarak güldüm. Kalbim pırpır ediyordu. Dünyanın bulanık kenarları kayboldu. Ian hâlâ belimi tutuyordu. Bir şeyler söyledi ama duyamayacak kadar yorgundum. Nick, elleri belinde, Devyn’in yanında duruyordu. Alnında biraz ter vardı ve elinin tersiyle silip bakışlarıyla beni kor gibi yaktı.

İşte bu kadar. Vurulmuştum.

Sitofobi

yemek yeme fobisi

Beden  ğretmeni herkese zamanlamasını okuyor ve sonra serbest bırakıyordu. Nick'in bakışları hâlâ bana kilitlenmiş vazyetteydi. Tekrar "Kullanır atar," diye ağızını oynattı.

Ben de bir şey demek için ağızımı açtım. Fakat dememe kalmadan Nick sırtını dönüp gitti.

Ian pis pis bakıp Nick'i işaret etti. "Seni rahatsız mı ediyor?"

"Bilmiyorum," diye d r st ce cevap verdim, geri çekilip.

Ian'ın yüz kasları kasıldı. "Boş ver sen onu, tamam mı? Hıyarın tekidir. Polis kompleksi var."

"Polis kompleksi mi?"

"Her şeyi bildiğini sanır. Herkesten iyi olduğunu düşünür. Değil ama. Sadece koşmayı becerebilen, fazla gelişmiş bir h d k. Devyn'ın kazasından bu yana manyağın teki olup  ıktı. Geçen hafta da çocuğun biri evden kaçtı ve Nick,

‘etrafta bir seri katil kol geziyor’ moduna girdi. Yemin ederim, çok fazla polisiye dizi izliyor. Annesiyle babasının neden çekip gittiği belli oluyor.”

“Çekip gittiler mi?”

“Güya fotoğrafçılık işi yüzünden. Doğa filmi çekiyorlarmış. Ne bileyim işte. Tişörtünü beğendim.”

Başımı eğip U2 tişörtüme baktım. Açık grisinde ter lekeleri oluşmuştu, sıkı bir koşunun ardından kullanılmış ve buruşuk görünüyordu. Eski albümlerinin adı, *War*, soyulmaya başlamıştı. Bense Nick’i düşünmeyi bırakamadım. “Bana çok... ne bileyim... stresli gibi görünüyor.”

Ian omzumdan tutarak beni çekiştirdi. Maineli insanlar dokunmayı amma çok seviyordu. Geri çekilmeye çalıştım. Parmaklarını omzuma batırıp beni tuttu.

“Zara, boş ver sen onu,” dedi tekrar. Parmaklarını gevşetti, omzumdan bir şeyi silkeledi. “Hıyarın teki. Tamam mı?”

Nick, Devyn’in yanında dikiliyordu. Ayağıyla Devyn’in sandalyesinin tekerleğine ritmik bir şekilde vuruyordu. Göz göze geldik.

“Tamam,” dedim Ian’a.

Oysa yalan söylediğimin farkındaydım.

Nick’ten uzak durmak istemediğimi çok iyi biliyordum.

Günün geri kalanı gayet iyi geçti, yeni bir okulun ilk günü ne kadar iyi olabilirse işte. Bir sürü kişi bana ağzı açık bakıp

fısıldaşıyordu. Issie herkesin kim olduğunu açıklamaya çalışıyordu ama isimler ve aralarındaki bağlantı aklımda kalmıyordu. Hiçbir şey hatırlamıyordum.

“Sarışın çocuk Jay Dahlberg mi?” diye sordum Issie’ye, merdivenlerden kantine inerken.

“Hayır, o Paul Rasku, bal kabağı bombası yapan,” diye açıkladı Issie sekiz yüzüncü kez. “Jay Dahlberg, üç metre uzunluğundaki karton tüpten ses bombası zimbirtısı yapan çocuk. Süper havalı bir şey. Basket ve futbol maçlarında öttürüyor.”

“Pes ettim.”

“Öğrenirsin,” diye içimi rahatlatmıştı Issie.

Artık burada yaşadığıma inanamıyordum.

Gelgelelim, Issie çok tatlıydı. Devyn ve o öğle yemeğinde bana eşlik etti, ki onca Disney ergen filmi izledikten sonra, beni en çok endişelendiren şey buydu. “Yemek salonunda tek başına oturan, yeni gelen kız” durumu.

Ashında hâlimden gayet memnundum.

Sebzeli sandviçimi ısırp Devyn’m mutlu yüzüne baktım. “Siz doğma büyüme Maineli misiniz?”

Devyn başıyla onayladı. “Hı hı. Issie buraya Portland’dan taşındı.”

“Birinci sınıftayken,” diye hatırladım.

Issie kahkaha atıp elindeki havuçla Devyn’ı işaret etti. “Söyledim bile.”

Öyle bir esnedi ki bademciklerini gördüm. Ve kollarını başından yukarıya esnetti.

Devyn uzanıp, esneyen Issie'nin ağzını kapattı. "Nick nerede acaba?"

Korkmuş gibi göründüm herhâlde ki Devyn, "Nick ıyl-
dır," dedi. "Sadece garip şekilde korumacıdır."

Sandviçimin içini açtım. Kıvrıkcık salata yaprağı büzüşüp
ekmeğe yapışmıştı. Ekmekleri tekrar kapatıp parmağımda-
ki ipi döndürdüm.

"Burada Uluslararası Af Örgütü'nin bir şubesi var mı?"
diye sorarak konuyu değiştirdim. Ağzımı silip sandviçim-
den bir salatalık dilimi çıkardım.

"Uluslararası Af Örgütü şubesi açılmasını hep çok iste-
mişimdir. Sen üye misin?" dedi Issie. Elindeki pizza dili-
mini inceleyip sucuklarını tek tek ayırdı. Devyn hepsini ta-
baktan alıp mideye indirdi. Issie ona güldü. "Hep aynı şeyi
yapar. Proteine bayılır. Çiğ et versen yer."

"Suşi gibi mi?" diye sordum.

"Evet, suşi gibi..." dedi Issie cılız bir sesle.

"Bazı insanlar balıktan korkar. Buna ihtiyofobi..." dedim,
sonra da elimle ağzımı kapattım. İnsanlara gereksiz fobi bil-
gileri vermemeye çalışırdım ama Devyn ilgiliydi sanki.

"Hey, ideofobiden iyidir," dedi.

Ellerimi masaya indirdim. "İdeofobinin ne olduğunu bi-
liyor musun?"

Onun yerine Issie cevap verdi. "Devyn bütün fobileri ve
akıl hastalıklarını bilir."

"Annemler psikiyatr," diye açıkladı Devyn. "İdeofobi,
fikir korkusu demek."

“Eh, onu ben bile çakabilirdim,” dedi Issie yüzünü buruşturarak. “Her neyse, Uluslararası Af Örgütü’ne dönelim. Biz derneği başlatmalıyız, değil mi Devyn?”

Devyn başıyla onaylayıp parmaklarında kalan yağı sildi.

Burada hayat fena değildi aslında, bu kadar soğuk olmasaydı keşke.

Devyn gerinince gırtlğından inlemeye benzer boğuk bir ses geldi.

Issie elini çocuğun koluna koydu.

“Is?” dedi Devyn sessizce.

Issie cevap vermedi.

Issie’nin kantinin dışına odaklanmış bakışını takip edince Devyn’in ödünü patlatan şeyin ne olduğunu gördüm. Ormanın başladığı yerde bir adam duruyordu.

“Kahretsin,” dedim.

Issie birden canlandı. “Onu tanıyor musun?”

Devyn ile ikisi tüm dikkatini bana vermişti. Biraz daha büzölüp sinmeye çalıştım. Ben de onlara gözümü dikip bakmak isterdim fakat adamın kolunu kaldırıp parmağıyla kantini, bizi, beni işaret edişini izlemekle meşguldüm.

“Beni gösteriyor,” dedi Devyn, kendi içine çekilip top gibi olarak. Korkudan sesi donuk ve kırılgan bir şeye dönüştü. Issie onu sıkıca tuttu. “Beni işaret ediyor, Is. Aman Tanrım...”

“Hayır. Beni işaret ediyor,” dedim gerilerek. “Tanrım. Kim o?”

Karlı arazide bir köpek adamın üstüne atladı. Aynı anda yerimden fırlayıp yangın çıkışına koştum ve yeşil yemek tepsilerini ve kolalarını taşıyan insanlara çarptım, su içerek tayfasıyla birlikte duran Megan'ın yanından geçtim. Büyük metal kolunu iterek kapıyı açtım. Alarm çaldı. Çok da umurumdaydı.

“Küçük hanım! Küçük hanım!” Tanımadığım bir öğretmen beni içeri çekti ve suratıma tükürükler saçarak konuşmaya başladı. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

Issie ve Devyn'in ağzı açık kalmıştı.

“Ben, ııı, biraz klostrofobik hissettim de,” diye yalan söyledim. “Başım dönmeye başladı.”

“Bay Marr... şekeri var galiba,” diye lafını kesti Issie.

“Tek derdi o değil,” diye dişlerini gösterdi Megan uzaktan. Millet kahkahalar attı. Umursamadım çünkü dışarıdaki adam gitmişti, ormanın derinliklerinde gözden kaybolmuştu. Köpek de ortalarda yoktu.

Issie açıklamaya devam etti: “Babaannesi söyledi bana. Betty onun babaannesi. Betty'yi tanırırsınız. Downeast Ambulans'ta çalışıyor hani.”

Issie'ye bir teşekkür bakışı attım.

Bay Marr kelinesi uzayan saçlarla kapatmaya çalışan kel adamlardandı. Kapıyı sertçe kapattı. “Eh, o zaman git şekerli bir şeyler ye küçük hanım.”

Issie beni masaya geri getirdi. Yerime oturunca kafeinli kolasıyla şeker ihtiyacımı gideriyormuş gibi yaptım. Bay Marr bize bakmayı bırakınca Issie lafa girdi: “Neden öyle yaptın?”

Omuz silktim. “Adam beni takip ediyor.”

“Seni mi takip ediyor?” dedi Devyn. “Dışarıdaki adam? Emin misin?”

“Tuhaf olduğunun farkındayım.” Yanaklarım al al olmuş vaziyette, peçetemi küçücük kareler hâline getirerek katladım. “Yemin ederim doğru. Onu Charleston’da görmüştüm. Sonra da havaalanında gördüm. Şimdi de burada. Cidden bir şeyler dönüyor. Normal değil yani. Bu... Bu durum hiç normal değil.”

Devyn başını sağa sola salladı. “Bence hiç iyi değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

Zil çaldı. Issie ayağa kalktı ama Devyn sandalyesini masadan itip çıkmadı. “Biraz araştırma yapayım önce, tamam mı? Sonra konuşacağız.”

Ayağa kalktım. “Ne yani? Sence bir seri katil ya da dizizci filan mı?”

Devyn yavaşça başıyla onayladı.

“Ne alaka peki? Neden ben nereye gitsem oraya geliyor, bilmiyorum. Ortadan kaybolan çocukla ilgisi yoktur diyorsunuz, değil mi?” Devyn’in başının tepesine baktım. Saçların girdap gibi dönüyordu. Ama en çok gözleri içime işledi. Sanki söylemediği bir şeyleri içinde tutuyordu. “Seni işaret ettiğini düşündün.”

Yanağındaki kası seğirdi. Devyn başını hafifçe yana çevirdi. “Sanırım yanıldım.”

“Korktun.”

Tekrar suratıma baktı. Gözleri sanki bir şeyi fark etmiş gibi parladı. “Sen de.”

Günün geri kalanını camdan dışarı bakıp adamı arayarak geçirdim. Her derste ormanı izledim, karların ağaç dallarından dökülüşünü seyrettim ama adamı görmedim. O kadar diken üstündeydim ki sandalyeden kalkınca bile sanki koşuya çıkmış gibi kalbim küt küt atıyordu. Dolayısıyla tam eşyalarımı dolaba yerleştirirken koridorda birisi elini ansızın omzuma koyunca hızla arkamı dönüp çığlık attım.

Koç havaya fırladı. Sararmış gözlüğü burnundan aşağı kaydı. “Zara? Zara’ydı, değil mi?”

“Hı hı.”

“Gergin misin? Seni korkuttum mu?” Taramalı tüfek hızında konuşuyordu, bu hiç Maine tarzı gelmedi bana.

“Pardon.”

Elini sallayıp sözlerimi savuşturdu. “Her neyse. Dinle. Biliyorum, sezonun kapanmasına az kaldı ama bize katılabilirsin diye düşündüm.”

Dirseğimi sıvazladım. “Katılmak mı?”

“Kır koşusu için.”

İnsanlar yanımdan ağır ağır yürüyüp geçti. Bize dik dik baktılar. Tanımadığım bir sürü surat. “Olur, katılırım. Çok sevinirim.”

“Fazla sevinme.” Kahkaha atıp kulaklarıma varan ağzımı işaret etti. “Sinek kaçacak.”

Çenemi kapatırken koç omzuma bir yumruk attı.

“Dalga geçiyorum.” Gene kahkahayla güldü. “Yarın görüşürüz, evlat.”

“Harika!” diyebilirdim adam koridoru yarılalıktan sonra, kısacık tıraş edilmiş kafası gür saçlı Maineli’ler arasında gözden kayboluyordu. “Teşekkürler!” diye seslendim.

Adam elini havaya kaldırıp başparmağını gösterirken cep telefonum çaldı. Arayan numaraya bakmadan önce birisi beni arıyor diye anlık bir telaş yaşadım. Annemmiş meğer.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Düz gri dolabıma baktım, herkesin dolabından çok farklıydı. Millet dolabını süslemişti. Issie’ninki Hello Kitty yapıştırımlarıyla doluydu.

“Evet.”

“Güzel.”

Koridorda birisi Megan’a seslendi.

“Arkadaş ediniyor musun?”

Neye ihtiyacım olacağına dikkat etmeksizin birkaç kitap aldım. “Hı hı.”

Telefonda bir sessizlik oldu.

Sonra annem, “Sen hep kolay arkadaşlık kurarsın zaten, girişkensen,” dedi.

Kitapları kucağımda dengede tuttum. Birisi düşüp açıldı. Sayfaları kırıştı. Yerden hemen kaldırdım.

“Kır koşusuna yazıldım,” dedim. “Kayıtlar bitmek üzereymiş. Yakında koşu var.”

“Kapalı alanda mı?”

“Tabii ki.”

Biraz daha sessizlik.

“Seni çok özledim,” dedi annem sonunda.

Issie yanıma geldi. Issie’ye gülümseyip telefona, “Ben buralara gönderirken düşünecektin,” diye cevap verdim.

Telefonu çat diye kapattım ve vicdan azabından midem şekilden şekle girdi.

“Annem aradı da,” dedim Issie’ye, arabaya doğru yürürken. Yol boyunca yürümekten çok zıpladı diyebilirim.

“Seni özlüyordur.”

“Herhâlde.”

“Seni bu Kuzey Kutbu’na yolladığı için ona kızgın mısın?” diye sorarak okulun büyük cam giriş kapısını açtı. Yoldaki karları kaldırıp suratımıza çarpan bir rüzgâr karşıladı bizi.

“Biraz.” Dürüst olmaya karar verdim. “Charleston’ı çok özledim. Orası vızır vızır, bir sürü insanla dolu ve bol çiçekli, burasıysa çok...”

“Soğuk mu?”

Başımla onayladım. Bir tavşan gri kafasını kaldırıp bize baktı. Otoparkın kenarında oturmuş, etrafı seyrediyordu. Burnunu oynattı.

“Ah, bir tavşancık.” İç çektim. İçimdeki küçük kız tavşanlara bayılırdı. “Hep bir tavşanım olsun istemişimdir.”

Issie başını yana kırdı. “Sahi mi? Tavşan?”

Tavşan yavrusu gene bıyıklarını titreştirip otoparkı süzdü. Tek hareket eden yeri gözleriydi.

Kızardım. “Biliyorum, salakça ama tüylüler, çok şirinler ve tam sarımalıklar. Ne bileyim işte.”

“Tam bendensin!” dedi. “Anlamıştım.”

“Senden miyim?”

“Tavşan âşığıysın işte.” Gülümseyip bana sarıldı. “Bazı insanlar şirin, tüylü şeyleri sever; bazı insanlarsa şirin, tüylü şeyleri yer.”

Sırtını sıvazladım, muhtemelen beceriksizce.

“Burada olmana çok seviniyorum,” dedi Issie, sonunda beni bıraktı. Bir daha düşünüp düzeltti: “Yani burası soğuktur moğuktur ama tavşancıklar yaşar, belki Charleston’da da tavşanlar vardır gerçi...”

Kendimle ilgili çok fazla bilgi verdiğimi hissederek dudağımı ısırdım. Tavşanlı pijamaları bile severdim fakat bunu Issie’ye ya da herhangi birisine anlatmaya niyetim yoktu, eski pelüş tavşancığım Edgar’ı ve her gece yastığının yanında uyuyuşunu da.

“Bize gelmek ister misin?” diye sordu Issie. Rüzgâr elektriklenmiş saçlarını alnından geriye savurup ağzına soktu. Issie saçları dışarı tükürüp gülmeye devam etti.

“Saç tadı hiç güzel değil,” dedi. “Donmak üzere gibisin.”

“Ah...” Arabanın kilidini açıp elimi mideme bastırdım. “Sanırım arabamı belediyede kaydettirmem lazım, üzgünüm.”

Üzgündüm de. Gerçekten. Issie’yi hayal kırıklığına uğratmak, dört yaşındaki bir çocuğa artık külahta dondurma yiyemeyeceğini söylemek gibiydi. Yapılması şartsa bile bunu yapan kişi olmak istemezsiniz.

Issie kıpırdamadan durdu. Yüzünü buruşturdu. Tekrar denedi.

“Ah, peki. Çok şirin bir kedim var. Muffin. Görsen çok seversin.”

Kafa salladım. “Ne güzel ismi varmış.”

“Pek de orijinal değil,” deyip kendine sarıldı.

“Bir dakikalığına uğrasan? Sana anlatmam gerekenler var. Devyn de bugün gördüğümüz adam hakkında konuşmak istiyor. Sadece önden dolaşıp onu alacağız. Onu hep eve ben götürürüm. Tanrı’ya şükür. Engelli otobüsüne binmekten nefret eder.”

“Çok güzel olur,” diyerek arabamın kapısının kilidini açtım. “Hâlâ oralarda bir yerde değildir, değil mi?”

“Devyn mı?”

“Hayır. O adam.”

“Ah, eminim çoktan gitmiştir,” diyerek gülümsedi Issie. “Tamam mı? Oldu. Beni takip et o zaman.”

El sallayıp yaylana yaylana yürümeye başlayınca gülümsedim, gerçekten gülümsedim. Tebessümü somut bir şekilde göremesem de yüreğime kadar eriştiğini hissettim. Çok uzun zamandır bu kadar kocaman gülümsememiştım ancak Issie o kadar şirin ve sevgi doluydu ki belki de Maine benim için iyi bir yerdi.

Gökten devasa kar taneleri düştü. Karlar düşerken başımı yukarı kaldırdım. Böyle yumuşacık ve yavaş yavaş yağarken gerçekten çok güzeldiler. Dilimi çıkarıp bir kar tanesini yakaladım. Bir saniyede eridi.

Bir başka kar tanesi yakaladım.

Sonra bir başkasını.

Yollar felaket derecede buzlu değildi ve kaymadan, patinaj çekmeden, frene falan abanmadan Issie'nin küçük Volkswagen'ini eve kadar takip etmeyi başardım.

Araba kullandığım süre boyunca düşünüyordum: Babam burada büyümüş. Bu yollarda araba sürmüş. Bir daha asla bu yollarda arabasını kullanamayacak. Sonra bir çukurdan kaçmak için aniden direksiyonu kırdım.

Ben park edip evi incelerken Issie de Devyn'ın tekerlekli sandalyesini çıkarıyordu.

"Eviniz çok şekermiş," dedim.

"Tam Cape tarzı," dedi suratını buruşturarak. "Çok Maine. Charleston'daki evler böyle olmuyor, değil mi?"

"Pek sayılmaz," diyerek arabamı kilitledim. Huzur dolu bir bip sesi çıktı.

"Kilitlemene gerek yok," dedi Devyn. Arabanın yanında ayakta duruyordu. Bir tuhaf bakmış olmalıydım. "Evet, ayakta durabiliyorum."

"Çok affedersin. Ne kadar kabayım. Gözlerimi dikip baktım, değil mi? Tanrım, feci bir şey. İğrencim." Devyn tekerlekli sandalyesine otururken suratımın kıpkırmızı olduğunu hissettim.

"Bu seferlik affediyorum." Güldü. Sandalyenin yan tarafından bir zamazingonun kilidini açtı ve ön kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Devyn belki sonunda yeniden yürüyebilecek," diye övündü Issie, büyük kırmızı kapıyı açarak. "Doktorlar

hayreter içinde. Kazadan sonra ayağa bile kalkamaz demişlerdi. Çok hızlı iyileşiyor.”

Devyn’ın yüzünde sıkıntı dolu, utangaç bir ifade gördüğüm için geçirdiği kaza hakkında başka soru sormadım. Konuyu değiştirdi. “Issie’nin anne babası geç saate kadar çalışıyor.”

“Bankada,” diye açıkladı Issie. Cup diye koltuğa oturdu, yanındaki mindere vurup tekrar doğruldu. “Ah. Yiyecek bir şeyler ikram etmeliyim. Aç mısınız?”

“Böyle iyiyim,” dedim, odayı ve sıcaklığını inceleyerek. Ev neredeyse tamamen ahşaptı, tahminimce.

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Devyn.

Issie yaylanarak mutfaka girip bir kutu dondurmayla geri döndü. Dondurmayı Devyn’in kucağına koyup eline bir kaşık tutuşturdu. “Sen her zaman açsın.”

Devyn kutunun kapağını açıp yemeye girişti. “Çok doğru.”

Yemesini izledik. Issie tekrar koltuğa gömüldü ama o kadar enerjikti ki bacağını sallamaya başladı. Sessizlik büyüdükçe büyüdü.

“Eee...” dedim. “Bana kantinin dışında gördüğümüz adamdan bahsedecektiniz. Onu daha önce görmüş müydünüz?”

Devyn yutkundu. “Emin değilim. Beni korkuttu. Erkekliğe sığmaz, biliyorum.”

Issie, “Sen gayet erkeksin,” deyince Devyn de ben de kıpkırmızı olduk. Bacağının seğirmesi geçti. “Devyn biraz araştırma yaptı. Muhtemelen inanmakta güçlük çekeceksin.”

Bekledim. “Hı hı...”

“Sen söylemek ister misin?” diye sordu Issie.

Devyn kaşığı dondurma kabına soktu. Kaşık dimdik durdu. Sözlerini iyice düşündü. “Biz onun peri olduğunu düşünüyoruz.”

Biraz bekledim.

Issie aceleyle lafa girdi. “Tamam. Şimdi sana çok garip geldiğinin farkındayım ama bizi dinle, tamam mı?”

Bir saniye için acaba Bedford Maine’de yaşayan herkes mi sıyrılmış, yoksa sadece Devyn, Issie ve ben miyiz diye merak ettim. Bozuntuya vermemeye karar verdim.

“Tamam,” diye devam etti Issie. “Tamam... ımmm...”

“Adamı Charleston’daki havaalanında gördüğünü söyledin,” diye başladı Devyn.

“Pistte.” Bacaklarımı altıma çekip koltuğa kuruldum. “Sonra da burada gördüm.”

Hatırlayınca ürperdim.

“Çok garip,” dedi Issie, parmaklarını bacağının üstünde piyano çalar gibi vurarak.

“Garip olduğunun farkındayım,” dedim kafa sallayarak. Koltuktan bir yastık aldım. Koyu yeşildi ve üstünde keçe yapraklar vardı. “Hayal görüyorum sandım. Ama siz de bugün adamı gördünüz, değil mi?”

Evet anlamında başlarını salladılar.

“Sizce peri mi?” diye sordum.

Gene kafa salladılar.

Kaşık dondurmanın içine devrildi.

“Peki, periler çiçek bahçelerinde dans eden küçük kanatlı yaratıklar değil midir?” diye sordum.

“Pek sayılmaz.” Devyn sabitlemek için kaşığı kavradı.

“Peki, neden peri olduğunu düşünüyorsunuz?” dedim sonunda, anlattıklarını sindirmeye çalışarak.

“Bir yerden bir yere çok hızlı gidebiliyor ve yürüdüğü yerde arkasında altın tozu bırakıyor,” dedi Issie. “Tipik peri davranışı. En azından Devyn’ın bulduğu internet sitesine göre öyle.”

“Altın tozu mu? Tinker Bell gibi mi?” Ayağa kalktım. Bu kadarı da fazlaydı artık. “Şaka mı bu? Hadi yeni gelen kızı kekleyelim tarzı bir eşek şakası mı?”

Çok kırılgan Issie, “Sana *asla* öyle bir şey yapmayız. Bu hainlik olurdu,” dedi kaşlarını çatarak.

Devyn sesini bir oktav yükseltti. “Sana toz ayrıntısını söyleme demiştim. İnsana çok salakça geliyor.”

“Salakça geldiğinin farkındayım,” dedi Issie ayağa kalkıp yanımda durarak. “Ama doğru.”

“Tamam. Doğrudur,” dedim. Gitmeye can atarak araba anahtarlarımı şingirdattım fakat nedense, hikâyenin devamını dinlemek istedim.

“İyi de internet sitesi öyle diyordu,” dedi Issie yalvarırcasına.

“Eh, doğru olup olmadığından emin değiliz, Is. İşe yarar bir teori sadece,” diye belirtti Devyn. Bakışları karamsardı. “Biliyorum, çok saçma geliyor, Zara. Yani, bence biraz saçma ve gülünç ama interneti hatmettim ve bu adamı açıklayan başka bir bilgiye ulaşamadım.”

“Peki, neden beni takip ediyor?”

“İyi bir soru,” dedi Devyn. “Bu adamı ilk ne zaman gördün?”

Düşünmek istemiyordum. Dört aydır bunu düşünmüyordum ama Is ve Devyn koskocaman açılmış, güven dolu gözleriyle bana bakınca içimdeki ağrıya sızıya boş verip lafa girdim. “Babam öldükten sonra.”

Issie ve Devyn afalladı.

“İlk olarak baban öldüğü zaman mı gördün onu?” dedi Issie.

Sonra anımsadım. Bu sabah arabamın yanında ufak simler vardı. Toz. Peri tozu. Hayır, olamazdı. Ama belki başka bir şeydi. Bir not ya da bir seri katile has bir işaretti.

“Ne oldu?” diye sordu Devyn, tekerlekli sandalyesiyle yaklaşarak. Sandalyesi yerdeki People dergisine takıldı. “Neyi fark ettin?”

“Bir şey fark ettiğini nereden anladın?” diye sordu Issie.

“Yüzünden.”

Gözlerimi kapadım. Sonra da açtım. “Şu peri olayına inanıp inanmadığımdan emin değilim...”

“Ama?” Issie doğrulup bekledi.

“Ama,” diye devam ettim, “babam öldüğü zaman gördüğüm adamla, lisede gördüğüm adamın aynı kişi olduğundan eminim. Hatta adım gibi eminim ve kim olduğunu öğrenmeyi çok istiyorum.”

Issie tekrar şansını denedi. “Peki ya periye?”

Kahkahalarla güldüm. “Ben peri olduğunu düşünmüyorum. Bence beni takip eden bir sapık filan.”

Issie'nin gözlerinde bir ışık çıktı. "Yani o internet sitesini okudu ve o davranışları mı taklit ediyor?"

"Evet. Bilmem. Fakat sıradan bir sapıksa nasıl oradan oraya o kadar hızlı yol alabiliyor? Hiç mantıklı değil. Belki de çok büyük bir tesadüf."

"Diyorsun ama inanmıyorsun. Sadece korkmamak için kendini kandırmaya çalışıyorsun," dedi Issie.

Yutkundum. Haklıydı. Aynen öyle yapıyordum.

"Peki ya toz?" diye bastırdı Devyn. "Çok fazla yok ama biraz var. Gördüm."

"Tozu bilmem. Belki korkunç bir işaret gibi kendisi serpiyor," diyerek kol saatime baktım. "Kusura bakmayın. Daire kapanmadan arabamı kaydettirmem lazım."

Doğruydu fakat aslında oradan ayrılmaya çalışıyordum çünkü bir saniye yalnız kalmaya, şu duyduklarımı kafama oturtmaya ihtiyacım vardı.

Kapıya gelince Issie nazikçe elini bileğime koydu. "Dikkatli ol, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Bize inanmıyor musun?" diye sordu Devyn, sandalyesini döndürüp bana bakarak.

"Bilmiyorum," dedim. "Bilmiyorum. Peri lafı biraz acayip ama zaten Maine'de olmam da bir o kadar acayip benim için."

"Ve seni takip etmiş olması," diye ekledi Devyn.

"O acayip değil," dedi Issie. "Korkutucu. Gerçekten çok korkutucu."

Amaksofobi

araba ve arabada gitme fobisi

Daha önce hiç sahip olmadığım bir korku bu.

“Ben amaksofobiğim!” dedim direksiyona. İyice altını çizmek için de direksiyona sarıldım.

Direksiyon bana sarılmadı tabii ki.

Hayatta, hiçbir şeye fazla bel bağlayıp güvenmeyin çünkü bir terslik çıkar diyen bir kural olmalı. Ah, galiba zaten var. Murphy Kanunları diyor ve bir şeylerin ters gitmesini beklemeye dayanıyor.

Issie’nin evinden üç beş kilometre uzaklaşmıştım ki Subaru’nun lastikleri feci bir ses çıkardı. Araba tümüyle sağa kaydı. Ormana doğru savruldu.

“Dur!” diye bağırdım. Frenlere abandım. Araba yavaşladı. Kırk beş derecelik açıyla emniyet şeridinde durdu.

“Tamam. Sakin ol,” dedim direksiyona. “Paniğe gerek yok.”

Direksiyon panik yapmadı.

“Sapık-takipçimi önceden çakmadığım için karma bana bedelini ödetiyor işte, değil mi?”

Arabayı tekrar yola çıkarmaya çalışmamla beraber lastikler patinaj çekti. Arkalarından dumanlar çıktı.

“Tamam, küçük arabacık, yolları protesto ediyorsun. Hayvanlar için ölümcül tuzaklar. Çevreye uyumlu olmayan, emilmemiş yüzey sularının oluşmasına sebebiyet veren geçirgen olmayan yüzeyler. Bunu anlıyorum. Ama yazın protesto etsek?”

Tekrar geri çıkmaya çalıştım.

Tekerleklerden biri yolun kenarındaki hendeğin içine girdi.

Zangır zangır titremeye başladım. Ben yerinden oynatmaya çalıştıkça araba iyice yana doğru kaydı.

Tamam. Lastiklerden ikisi, yolun kenarındaki hendeğe girmiş vaziyetteydi.

“Yoko! Bana bunu yapma!”

Bir dakika yalnız. Arabaya isim takmıştım. Neden Yoko? Hiçbir fikrim yoktu. Yoko, her zaman John’un yanındaydı, bu Subaru’nun benim yanımda olmamasının aksine.

“Hadi ama Yoko. Hayal et ki hendek yok. Denersen çok kolay. Tekerleğinin altında boş hava yok. Sadece ileriyle araba.”

Geri vites taktım. İleri vites taktım. Aptal arabayı ileri geri sallamaya çalıştım. Green Day’i kapattım. Belki Yoko, Green Day şarkılarından rahatsız olmuştu. “Maine’den nefret ediyorum!”

Yumruğumu direksiyona vurdum.

Korna çaldı ve muhtemelen ormandaki bütün sincapları korkuttu. Umurumda değildi. Bir yumruk daha attım.

“Aptal, geri zekâlı Maine,” diye mırıldanarak direksiyona bir daha, bir daha vurdum, sonunda ellerimin kenarları kızardı.

Durum hiç iyi değildi. Güneş batıyordu. Dışarısı buz gibiydi. Arabam yolda kalmıştı, dünyadaki her şey iğrenç bir yamuklukta ve ters açıdaymış gibi kenara kayıp saplanmıştı ki bence aynen öyleydi.

Yani, Maine'deydim ve buza saplanmıştım.

Yoko'yu dövüyordum ki bu son derece hatalı bir hareketti.

Ve cep telefonumu kullanamıyordum.

Neden mi? Çünkü şarj etmeyi unutmuştum.

Hayat daha kötü olabilir miydi?

Tekrar hareket etmeyi denedim. Araba öne doğru çıktı ama hemen geri battı.

Hava yanık lastik koktu.

Ne saçma.

“Buzdan nefret ediyorum!”

Kafamı dan diye direksiyona vurdum ve işte o anda ağlamaya, ciddi ciddi zırlamaya başladım. Ağladım da ağladım. Çünkü kara saplanıp kalmıştım, babam ölmüştü, annem beni tek başıma buraya göndermişti, insanlar gayet normal görünmesine rağmen perilere inanıyorlardı ve Charleston'ı, sıcak havayı, çiçekleri ve üstü buz tutmamış yolları özleyordum.

Eskiden hep hareket hâlinde olan, sürekli bir şeyler yapan, dilekçeler yazan, sokaklarda koşan, arkadaşlarımla gülen, aktif bir insandım. Hep ileri dönüktüm. Yerimde durmazdım.

Derken saplanıp kaldım. Babam öldü ve tek duyabildiğim sözler *ölüm, ölümcül, durgunluk* oldu. Hiç hareket etmemek. Hiç ilerlememek. Hiç gerilememek. Sadece kalmak. Sonsuza dek gittim, babam gibi, tıpkı bilgisayarda beyaz bir ekran, duvarda asılı kalmış ruhsuz eski bir fotoğraf, hiçbir yere ya da bir şeye varmayan bir yoldaki buz tabakası gibiydim. Gitmiştim.

Güneş batıyordu ve saat daha beşti.

İnsanlar burada nasıl yaşıyordu? Güneşin bu kadar erken battığı bir yerde yaşamak yasalara aykırı olmalıydı bence. Bir gün diktatör olursam kesin bu yasayı çıkarırdım. Diktatör olmadığım için Betty'nin ilk yardım çantasındaki fenerlerden birini açarak soğuk havaya çıktım.

Lastiğin altını kontrol ettim. Tekrar arabaya bindim.

Birisi Yoko'nun penceresini tıklattı.

Yerimden fırlayıp çılgılık attım. Aslında kafamı da tavana çarpardım ama emniyet kemerim takılıydı. Dehşet içinde elimle yüzümü kapattım. Birisi tekrar cama sertçe vurdu. Sonunda cesaretimi toplayıp baktım.

Nick Colt gayet rahat bir tavırla, sanki bir hendeğin içinde durmak her gün yaptığı bir şeymişçesine arabamın

yanında dikiliyordu. Camı açtım. Soğuk hava içeri girdi. Titredim.

“Burada ne işin var?” diye sordum ağzım açık vaziyette. Çığlık attığımı görmüştü. Gülünç bulmuştu sanki, çok komikmişim gibi gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Kurtarıcını selamlaman mümkün mü?”

Gülümsedi. Tebessümü mükemmeldi.

“Affedersin. Ben sadece... Ah, neyim var bilmiyorum.” Başımı sağa sola salladım. “Ödüm patladı. Kusura bakma.”

“Belli oluyor.” Nick’in sesi sakın ve alçaktı.

Yüzümü ovuşturdum. “Daha önce hiç buzun üstünde araba kullanmamıştım. Bizim orada çok iyi sürücüyümdür aslında.”

“Eminim öylesindir.”

“Öyleyim. Çok rekabetçiyim.”

“Eminim.” Nick gülünce sol yanağında bir gamze belirdi.

Şirin çocuktan ve şirin gamzelerinden zorla da olsa bakışlarımı ayırdım. “Gerçekten. Ayrıca insanlar penceremi tıklattığı zaman da çığlık atmam.”

Kapıyı açmaya yeltendim ama Nick iki kolunu uzatıp kapıyı kapalı tuttu.

Yolun kenarındaki ormanın içine doğru baktı. “Arabandan çıkma, Zara.”

“Arabayı buradan çıkaramayız. Beni babaannemin evine bırakman lazım.”

“Arabanın içinde kalman daha iyi olur.”

Suratına ters ters baktım. Biraz sinir olmuştum. Ukala dümbeleği. “Arabamın içinde kalıp kalmayacağıma ben karar veririm.”

“Seni iterek çıkarmaya çalışayım. Arabanı eve sürebilirsen ikimiz için de daha iyi olur,” dedi tekrar yolun ilerisine bakarak.

Bu kez bakışını takip ettim. Nefesimin kesilmesi sessizlikte yankılandı. Yoldan bir gölge fırlayıp ağaçların arasında gözden kayboldu. Aman Tanrım. “Şurada adamın teki ormana doğru mu koştu?”

Nick’in kahverengi gözleri çakmak çakmak oldu. Öfke mi? Kararlılık mı? Anlamadım. Tanrım, hiçbir şey anlamıyordum. “Yok bir şey. Pencereni kapat. Arabanı boşa al. Seni iterek çıkarmaya çalışacağım.”

“Ama oradaki adam... Bize yardım edebilir miydi?”

“Orada adam yok.”

Nick dişlerini sıktı.

Yutkundum. “Ayrıca yardım etmek istese ormana dalmazdı, değil mi?”

“Aynen öyle.”

“Tamam,” dedim. “İyi. Ama bir adam vardı.” Öfkeli ve çatlak çıktı sesim “Senin gücün yetmez,” diye ekledim. “Ağır bir araba bu. Subaru.”

“Subaru olduğunun farkındayım, Zara. İzin ver de dene-yeyim.”

Tekrar ormana doğru baktı. Omuzlarındaki gerginlik biraz gevşedi, arabaya doğru uzanıp yanağıma dokundu. “Ağladın mı sen?”

Başımı hemen geriye çektim. Geç kalmıştım ama sadece birazcık. Parmakları yanağıma değince elektrik çarpmış gibi oldum, yakınında olmamam gereken bir mıknatıs gibiydi.

“Ben ağlamam,” diye yalan söyledim ve pencereyi kapatmaya başladım.

Nick’in konuşmasıyla durdum. “Ağlamak normaldir. Yolda kalmak sinir bozucu bir şey ve sen de muhtemelen kara alışkın değilsin.”

“Ağlamadım.”

Nick belli ki bana inanmadığından başını iki yana salladı, sonra da arabanın arka tarafına yürüyüp, “Şimdi. Birinci vitesine tak!” diye seslendi.

“Tamam. Yoko’ya zarar verme.”

“Yoko?”

“Arabam.”

“Arabana Yoko adını mı verdin? Yoko Ono gibi mi?”

“Daha iyi bir isim bulabilir misin?”

“Subaru’ya ne dersin?”

“Vitesine takıyorum!” Bire almamla beraber araba sendeleyerek öne fırlayıp yola çıktı. Hayretler içinde frene bastım. Araba artık yana yatık değildi. Kara saplanmış değildim. Oley!

Nick hızlı adımlarla arabaya doğru yürüyüp ellerini koltuna sildi. Eğilip ukala ukala gülümsedi. “Yapabilirim demiştim.”

Bakışları sert değildi.

“Teşekkür ederim,” dedim. Dudağımı ısırıp bakışlarımı kaçırdım, sonra tekrar ona baktım. Avuçlanmanın içi

karıncalandı. Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı?
“Bir yerine bir şey olmadı, değil mi?”

“Canım yanıyor gibi bir hâlim mi var?”

Gayet iyi bir hâli vardı ama ona böyle diyecek değildim.
Ayağımı frene basılı tuttum.

Kendimi toparlamayı başardım. Ellerimi pencereye koyup Nick’e dönerek elimden geldiğince sağlam durdum. Çok şekerdi. Bana yardım etmişti. Ben de ona iyi davranmak zorundaydım.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Yoko’yu terk edip eve gitmek istememiştim.”

Nick tekrar gözlerini kaçırdı.

“Zara,” dedi. “Bir yere gitmek istediğin zaman beni ya da Issie’yi arayabilirsin, seni bırakırız. Tamam mı?”

Ellerimi elleriyle tamamen kapattı. Elleri gerçekten kocaman ve sıcacıktı ama nedense içimi titrettiler. Yine de kıpırdamadım. Kıpırdamak istemedim.

“Numaran bende yok ki.” Sözcüklerim yavaş yavaş ve tutuk çıktı.

“Hemen veririm. Cep telefonumu.”

Eski bir benzin fişine yazıp bir çalımla uzattı. Kâğıdı aldım.

“Sen nesin? *Yeni Gelen Öğrencilerin Koruyucusu* mu?” Gıcık bir yorum gibi çıkmaması için sorarken kaha kaha attım.

“Bütün yeni öğrencilerin değil.”

İçimin erimemesine çalıştım. “Sadece benim mi?”

Nick başını yana eğdi.

“Olabilir?” dedi gittikçe kısılan bir sesle. Yola göz gezdirdi. “Birisinin ormana girdiğini gördün mü gerçekten?”

Başımla onayladım. “Sen görmedin mi?”

Nick cevap vermedi. Onun yerine, elini saçında gezdirdi.

Birdenbire yarı-Güneyli bir leydi olduğumu anımsayıp kibarlık etmek aklıma geldi. Sonuçta çocuk arabamı ittirmişti.

“Teşekkür ederim,” dedim, “arabamı kurtardığın için.”

Nick bana tekrar gülümserken gözümün ucuyla yolda bir şey görür gibi oldum. Dayanamıyordum artık. Bilme-meye dayanamıyordum. Kapıyı açıp yol kenarına çıktığım gibi adamı gördüğüm noktaya doğru yürüdüm.

Nick arkamdan, “Ne yapıyorsun?” diye seslendi. “Zara!”

“Gene gördüm onu.” Koşmaya, ileri doğru bakmaya devam ettim. Nick yıldırım hızıyla yanımda bitti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu tekrar.

“Kanıt arıyorum,” deyip sustum. Yeri işaret ettim. Orada kurumuş çamur ve kuru dalların arasında, minicik minicik, sim gibi altın tozu parçacıkları vardı. Geri geri gidip Nick’e çarptım. “Aman Tanrım.”

Omuzlarımı tuttu, sonra eğilip toza dokundu. “Toz gibi ama altın.”

“Peri tozu,” dedim. “Nasıl peri tozu olabilir?”

“Peri tozu mu? Ne demek istiyorsun?”

“Devyn ve Issie. Benim başıma gelenler hakkında bir teorileri var. Sürekli aynı adamı görüp duruyorum çünkü.

Onlar adamın peri olduğunu düşünüyor. Biliyorum, sana göre aptalca. Peri kralları arkalarında böyle sim tozu bırakırmış.”

Nick parıldayan parmağını suratımıza yaklaştırdı. Yüzüm nefesiyle yandı. Naneli bir kokusu vardı. Parmakları titredi, belli belirsiz oynadı. “Bunun gibi.”

“Hı hı.” Bir adım geri atıp saçmaladığımı düşünüyor mu diye anlamak için yüzünü süzdüm. “Peri diye yorumlamak biraz saçma. Adam seri katil ya da akıl hastası olabilir. Belki de kendine has işareti budur. Bilmiyorum. Hiç hoşuma gitmedi.”

“Benim de.” Kolumdan çekti. “Hadi arabaya dönelim.”

“Orada mı diye bakmak istemiyor musun?” Ormanı işaret ettim.

“Ayağında botların yok.”

“Ah. Tamam.” Tekrar arabaya yürüyorduk ki Nick’in ceketinin arkası dikkatimi çekti, küçücük altın zerrecikleri... toz gibiydiler.

Nick güvende miyim diye emin olmak için peşimden eve kadar beni takip etti. Yoko’yu garaj yoluna park edip, “John görse gurur duyardı,” dedim.

Motoru kapatıp çevremdeki manzarayı inceledim. Arabanın ruhsatını almaya gidememiştim ama şu koşullar altında, bence geçerli bir mazeretim vardı. İnsan her gün perilere inanmaya başlamaz ve arabanın kapısını açıp babaannesinin evine kadarki sekiz metreyi yürümekten korkmazdı.

“Paranoyak Zara. Paranoyaklık ediyorsun.” İçimden bunu söylemek beni hiç rahatlatmadı.

Güneş neredeyse tamamen batmıştı. Kapıyı açıp buzun üstünden ön kapıya doğru yürüdüm. Babaannem Betty verandanın ışığını açık bırakmış, buzlar küçük topaklar hâlinde parçalanmış diye yere mavi bir kimyasal madde atmıştı. Çok düşünceliydi. Yarın bu işlerde ona biraz yardım etmeliydim aslında.

Tam garaj yolunun ötesindeki ağaçlıktan bir çıtırtı geldi.

Ciyaklayarak verandaya doğru depar attım, hiç zarif olmayan ve son derece çitkırıldım bir tavırla merdivenleri çıktım.

Kapıyı ardına kadar açıp hemen arkamdan da kilitledim.

Kilidi kontrol ettim.

Tamam, kabul edelim ki Maine tüyler ürpertici bir yerdi. Başka hiçbir özelliği yoktu. Korkunç, korkunç, korkunç ve çok soğuktu.

Bir saniye için Nick Colt’un garaj yoluna kadar da beni takip etmiş olmasını diledim. Çok tatlıydı ve seni-koruyacağım modundaydı. Hoş, etrafta korkulacak bir şey yoktu ya. Periler ne yapardı ki? Çiçek bahçelerinde oynayıp gülüşürlerdi, değil mi?

Bu adam da uzaktan parmakla işaret ediyordu sadece.

Garaj yoluna, ağaçlığa, çimenlere bakan pencereye doğru yürüdüm. “Saçmalıyorum.”

Alaca karanlık renklerine bürünmüş yola gözlerimi diktim. Yolun kenarındaki orman sırlarla, açıklanamayan şeylerle doluydu sanki.

Küçükken o korku kitaplarını hiç okumamalıydım. Babam hangi akla hizmet onları evde tutuyordu acaba? Yüreğim acıyla doldu ve sonra yine o ağrı çöktü.

Babam. Onu düşünmek bile o kadar zordu ki.

Kapıya arkamı dönüp eskiden babamın oturduğu koltuğa oturdum. Ellerimle yüzümü kapatıp ileri geri sallandım ama ağlamadım.

Artık ağlamak yoktu.

Betty beraberinde yanık et kokusu yayarak bir hışımla mutfaktan çıktı.

“Pirzolarları katlettim, ölümüne kızarttım,” dedi.

“Olsun.”

“Hazır çorba var... tavuk suyuna.”

“Güzel.”

Beni süzdü. “Peki, neler oluyor bakalım?”

“Bana geçen hafta kaybolan çocuğu anlatsana. Ne oldu?”

Betty dönüp camdan dışarı doğru baktı. “Hava kararmak üzere. Hava kararmadan önce evde olmalısın. Bu yolları bilmiyorsun. Çok tehlikeli.”

“Issieler’deydim.”

“Ah, iyi. Tatlı kızdır. Telaşlı taze. Annesiyle babası bankada çalışıyor.”

“Hı hı, evet... Biraz yolun dışına çıktım ama arabaya hasar vermedim! Yemin ederim. Nick beni hendekten kurtardı.”

“Nick mi?” Babaannem geyikli kurulama beziyle yüzünü silip peşinden mutfığa gelmemi işaret etti. “Nick Colt mu?”

Başım la onayladım.

“Bir yerine bir şey olmadı ya? Hızlı mı gidiyordun?”

“Yollar buzlanmıştı.”

Babaannem anlattıklarımı dikkatlice dinledi. “İyi çocuk-
tur. Tatlıdır. Hiç iç çekme bakalım. Öyle.”

“Bana diğer çocuğu anlat. Lütfen.”

“Gece tek başına sokaktaymış. Sekizinci sınıf öğrencisi.
Ertesi sabah eve dönmemiş.”

“Eee, sonra? Herkes hayatına devam mı etmiş?”

“Hayır. Arama ekipleri hazırladık. Polis arabaları geldi.”
Ayakkabılarını tahta zemine vurdu. “Gene motive oldun ba-
kıyorum. Belki de Maine sana yaradı.”

Psikanalizini duymazdan gelmeye karar verdim. “Poli-
sin elinde herhangi bir ipucu var mı?”

Babaannem dolabı açıp iki hazır çorba çıkardı. “Hayır.”

“Sence ne oldu peki?”

Konservelerin plastik kapağını açıp metali kesmeye baş-
ladı. İki kâseye döküşünü ve altmış saniyeliğine mikrodal-
ga fırına atışını izledim.

Sonunda, “Bence evden kaçtı,” diye cevap verdi.

Bekledim. Babaannem dönüp ayakta durmakta zorlanıyor-
muş gibi tezgâha yaslandı. “Tamam... Çok uzun zaman önce
yine aynısı olmuştu. Neredeyse yirmi yıl önce. Erkek çocuk-
ları kayboluyordu. Kızlar değil. Sadece oğlanlar. Haftada bir
tane. Hem de hep geceleri. Ülke çapında haberlere çıktı.”

Mikrodalgaanın saati saniyeleri geri saydı, sıfıra yaklaşı-
yordu.

“Annemle babam bana hiç anlatmadı.”

“Anlatmamışlardır. Burada yaşayanların hatırlamak ~~me~~yeceği bir olay değildi.”

“Ve sence bu aralar aynısı mı tekrarlanıyor?”

“Umarım öyle değildir.”

“Ama olabilir.”

Mikrodalga fırın bipledi. Babaannem pirzolaları ~~çöpe~~ attı. “Olabilir ama belki de çocuk evden kaçmıştır.”

“Cidden, annem beni buraya neden gönderdi? Bir çocuk kayıp.”

“Charleston’da kimse kaybolmaz mı? Bahse girerim, oradaki cinayet oranı buradan daha yüksektir.” Yutkundu. Sanki bir daha hiç nefes almayı beklemiyormuş gibi burnundan derin derin soludu. “Annen doğru bir şey yaptığını düşünüyor. Onun için de hiç kolay değil, Zara. Ölü gibiydin. Hava değişikliği iyi gelir diye düşündü.”

“O kadar kötü müymüşüm? Gerçekten?”

Babaannem lavabonun üstünden, biriktirdiği eski cam kavanozların üstünden dışarı baktı. “Evet.”

Akşam yemeğinden hemen sonra şarjda duran telefonum çaldı, cevap vermek için tezgâha koştum, gerçi muhtemelen annem arıyordu ama bir baktım, Maine’e ait bir numara.

Telefonu açtım. “Alo?”

“Selam Zara. Ben Ian.” Sesi gayet mutlu geliyordu.

“Selam Ian.” Tezgâha yaslandım. Betty bir erkek aradığı için heyecanla gözlerini pörtletti. Bense ona hiç bakmadım.

“Hey. Rahatsız ettiğim için kusura bakma. Yemek yemiyordunuz umarım.”

“Hayır. Yedik.”

“Güzel. Yeni bir kasabaya taşınmak falan ~~senin~~ için ne kadar zordur diye düşünüyordum da...”

Yerimde durmakta zorlandığım için kalçamı tezgaha çarptım.

“O kadar da kötü değil,” diye yalan söyledim.

“Eh, her neyse, yarın kır koşusu antrenmanından sonra sana etrafı gezdirebilirim diye düşündüm? Çılgın Bedford hayatını şöyle bir özetleyebilirim.”

“Ah. Yarın mı?”

Betty dikilip masadaki bulaşıkları kaldırmaya, mutfakta oyalanmaya başladı.

“Evet de,” diye fısıldadı.

“Yarın arabamın ruhsatını almam lazım,” dedim ki öyleydi.

“Ya,” dedi Ian.

“Kusura bakma.”

Betty sıcak su musluğunu açıp homurdandı.

“Seninle gelebilirim,” dedi Ian.

“Belediyeye mi?” dedim şaşkın şaşkın.

“Evet. Çok sıkıcı bir iş ama yanında birisi varken daha çabuk biter.”

“Tabii. Tamam.” Ne diyeceğimi bilemedim. “Sakıncası yoksa.”

Telefonu kapatınca Betty bana kim olduğunu sordu.

“Okulda tanıştığım Ian diye bir çocuk. Yarın benimle belediye gelmek istiyor.”

Babaannem kurulamam için elime bir tabak tutuşturdu
“Ah, işte gerçek aşk.”

Homurdandım.

“Koşucu Ian, değil mi? Basket takımının oyun kurucusu?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Koştüğünü biliyorum, bir de bir sürü kulübe üyeymiş.”

“Klasik hırslı erkek. Köklü bir Bedford ailesinin oğlu. Babası ıstakoz avlar. Dedesi keresteci idi. Pek mal mülkleri yoktur; süslü bir barakada yaşarlar. O çocuğun neler başardığını görmek çok etkileyici.”

Tabağı kurularken Ian’ı, kulüplerini ve enerjisini düşündüm. “Evet.”

“Sana şimdiden göz koyduysa demek ki aynı zamanda zevkli birisi,” dedi çatalla beni işaret ederek.

Tabağı kaldırıp babaannemin elindeki çatalı aldım. “Sadece yardımcı olmaya çalışıyor.”

“Hah. Tabii.”

Gecenin tam ortasında uyandım. Alt katta bir gürültü vardı, hafif bir yere vurma sesi geldi. Yatağın yanındaki büyük metal feneri kaptığım gibi yorganın altından çıktım. Ama feneri açmadan polislerin tuttuğu gibi tuttum, birisinin kafasına

indirmeye hazırdım. Parmak ucunda alt kata indim ve ön camların yanında dikilen babaannem Betty'yi gördüm.

Vücudu gergin, güçlü, hiddetliydi. Bir olimpiyat atletine ya da bir savaşçıya benziyordu, büyükanneye değil.

“Betty?” Onu korkutmaktan çekindiğim için fısıldadım.

Yanına gelmemi işaret etti. Tam sağında durup karanlığın içine baktım.

“Ne arıyorsun?” diye sordum.

“Gecenin içindeki şeyleri.”

“Bir şey görüyor musun?”

Güldü. “Hayır.”

Beni kendine çekip başımın tepesini öptü. “Hadi, sen yatağına dön. Her şey kontrol altında.”

Bir adım atıp durdum. “Babaanne? Gerçekten gecenin içindeki şeylere mi bakıyorsun?”

“İnsanlar her zaman karanlığa bakar, Zara. Ne görebileceğimizden korkarız. Dışarısı karanlık olabilir, bu kendi ruhumuzun karanlığı da olabilir ama bence hiç bilmemek-tense, bakarken yakalanmak daha iyidir. Anladın mı?”

“Pek değil.”

Camdan uzaklaştı, beni merdivenlere doğru itti. “Yatağına dön. Yarın okul var. Tamam mı?”

“Tamam.”

Couplogagofobi

iki sevgilinin yanında sap gibi kalma fobisi

Bütün gece rüyamda babamı gördüm. Betty'nin garaj yolunun başında duruyordu. Kar yağıyordu. Karın üstünde devasa pati izleri vardı. Babamın ağzı açıktı, oynuyordu ama hiç sesi çıkmıyordu.

Kendimi rüyadan uyandırdım. Oda buz gibiydi. Rüzgâr ağaç dallarını eve çarpıyor, çıtır çıtır sürtünme sesleri çıkarıyordu. Korkmamaya çalışarak yatağımın yanındaki lambayı açtım.

“Sadece rüyaydı,” diye fısıldadım kendi kendime ama doğrusu, babam ölürken ağzı oynamıştı ve hiç ses çıkmamıştı.

Babam öldüğünde sabah koşumuzdan yeni dönmüştük. Charleston sıcakları artıp dayanılmaz hâle gelene kadar, kahvaltıdan önce muhakkak koşardık. Eşcinsel evliliklerinden bahsederdik. Uluslararası Af Örgütü'ne mektuplar

ve dilekçeler yazmama önayak olan babamdı. Daha önce sınıfta falandım. Ben yazmanın sıkıcı olduğundan, aptak olduğundan, altı yaşında bir çocuğun vaktini boşa harcadığından şikâyet ederken babam beni yemek masasına oturmuş, bana acı çeken insanlarla ilgili hikâyeler anlatmış, yazı yazmanın vakit kaybı olmadığından söz etmişti. Ve o zaman ilk mektubumu yazmıştım.

Ancak babam öldüğü zaman Af Örgütü'nden bahsetmiyorduk, arkadaşları Dave ve Don'dan bahsediyorduk. Resam Don'un sağlık hizmeti alması gerekiyordu ama Dave'in şirketinin verdiği sigorta onu kapsamıyordu. Babam kapıyı açtı ve içeri girdik.

"Çok saçma. Bana biraz su getirsene, canım," dedi gülererek, iki büküm eğilip yavaş nefes almaya çalışıyor, denge-sini sağlamak için dizlerine tutunuyordu. Red Sox şapkasını çıkarmıştı. Gümüş grisi saçları terden ıslaktı.

Dolaptan iki şişe su alıp arkama döndüm ve sanki babam yerinde yoktu. Ancak bu şekilde tarif edebilirim. Büzüşmüş kalmıştı. Cildinin her zamanki rengini beyazlık ve grilik kaplamıştı.

"Baba?"

Cevap vermedi, sadece beni uzaklaştırmak için bir elini havaya kaldırdı. Sonra lavaboyu işaret etti. "Pencere. O... onu gördüm. Kaç."

"Ne?" dedim.

"Sakın seni almasına..."

"Baba?"

Dönüp pencereye bakacak oldum ama o sırada babam yana devrildi. Ağzını kocaman açmış, nefes almaya çalışıyordu. Kanı ne yapacağını bilmiyordu çünkü kalbi onu ortada bırakmıştı.

Su şişelerini yere attım. Birisi babamın ayakkabısına doğru yuvarlandı, diğeri buzdolabına gitti, herhâlde saklandı. Ben de saklanmak istedim. Kendi kalbim deli gibi atmaya başladı, zıvanadan çıkmış gibi kaburgalarıma çarpıyordu. Uzanıp babamın elini tuttum. Babam da benim elimi sıktı ama pek sert değil, her zamanki gibi sımsıkı değil. Dermansızdı.

“Anne!” diye çığlık attım. “Anne!”

Annem merdivenlerden aşağı yıldırım hızıyla inip mutfağın girişinde kalakaldı. Güçlkle nefes alarak lavabonun yanındaki büyük palmyeye tutundu. Kelimeler ağzından fısıldar gibi çıktı. “Kalp krizi geçiriyor.”

İşte o anda benim de kalbim durdu. Gözleri kocaman olan babam bana yalvararak bakıyordu. Daha önce hiç öyle bakmamıştı. Ağzını oynattı. Hiç ses çıkmadı.

Okulda öğle yemeği saatiydi. Öncesinde bütün ortak derslerimizde Issie ile yan yana oturmuştuk. Devyn de kantinde bizimle takıldı. Issie ile ikisi aptalca şeylere o kadar çok gülüyordu ki onlarla birlikte gülmemek çok zordu, hatta bir ara dönüp görünmez mi oldum diye elimi yokladım.

Onlara gıcık olmak aslında bir hayli zordu çünkü çok şekerlerdi.

“Şey,” dedim. “Sanırım peri adam hakkında söylediklerinize inanıyorum.”

“Neden?” diye sordu Issie.

Açmamı çiğnedim. “Dün yolda kaldım. Arabam buzda kayıp yoldan çıktı.”

“Nick anlattı,” dedi Devyn.

“Size tozdan da bahsetti mi?” diye sordum, Devyn’in rozbifini ısırışını izleyerek.

“Hı hı,” dedi ağzı dolu bir hâlde.

“Çok garip,” dedim. “Özellikle de geçen hafta ortadan kaybolan çocuk göz önüne alınınca. Sanırım ikisi bağlantılı.”

“Beardsley denen çocuğu öğrendin mi?” diye sordu Issie.

“Betty bana aynı olayın daha önce de yaşandığını anlattı,” dedim. “Bilgisayar laboratuvarına gidip araştırma yapmayı düşünüyorum.”

“Ben de seninle gelirim,” dedi Devyn, etinin geri kalanını tıkınırken.

“Ben de,” dedi Issie, Devyn’in çöpünü ve kendi çöpünü toplayarak.

Çöpümüzü atarken, “Siz sevgili olmalısınız,” dedim Issie’ye. “Sevgili değilsiniz, değil mi?”

“Ben ve Devyn mi?” diye ciyakladı.

“Evet, sen ve Devyn,” dedim, dirseğimle onu dürterek. “Bence senden hoşlanıyor.”

Issie içecek kutusunu geri dönüşüm çöpüne attı ve dönüp gözlerini Devyn'a dikti.

Çocuk el salladı.

Issie ağzı kulaklarına vararak güldü.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Elma çöpümü attım. "Gerçekten."

Issie koluma girdi. "Burada olmana çok seviniyorum, Zara. İyi ki Megan'la ve diğerleriyle takılmıyorsun."

Bir grup hayranının ortasında kraliçe gibi duran Megan'a baktı.

Megan bakışlarını kaldırıp benimle göz göze geldi. Yemin ederim, bana ateş fırlatabilse fırlatırdı. Ya da en azından lazer ışını.

"Benden nefret ediyor," dedim. "Büyük kayıp değil. Senin arkadaşın olmayı her zaman tercih ederim."

Çok ezikçeydi ama Issie'nin hoşuna gitti.

"Sahi mi? Bir ara yine bize gelmen lazım, biliyor musun? Sana anlatmak istediğim bir sürü şey var." Beni tekrar öğle yemeği masasına çekerken hopluya zıplaya yürüyordu. "Devyn, bil bakalım Zara ne dedi?"

"'Kara bayılıyorum' mu?" diye sordu Devyn. "Ve artık soğuk fobisi cheimafobi kurbanı değilim?"

Issie sandviçinden parmaklarına akan balı yaladı.

"Hayır."

"Annesini aramış ve artık onu Maine'e gönderdiği için ona dargın değilmiş ve onlarca yıl sürecektir terapidenden vazgeçip paraya muhtaç annemle babamı büyük zarara uğratmış?"

“Hayır.”

Devyn’a dil çıkardım.

“Yerküre üzerindeki tüm siyasi suçluları serbest bırakma?”

“Devyn!”

Kahkaha attı. “Tamam. Tamam. Susuyorum.”

Issie’ye dönüp tatlı tatlı, “Zara ne dedi?” diye sordu.

“Megan’la arkadaş olacağına benimle arkadaş olmayı her zaman tercih edermiş.”

“Zara aptal değil,” dedi Devyn. Bana kaşlarını kaldırdı. “Sendeki cevheri görmüştüm.”

Allak bullak oldum. İçeceğimi yudumladım. “Nasıl yani?”

“İyi tercihler yapma konusunda,” dedi. “Megan senden nefret etmeseydi de Issie’yi seçerdin, değil mi?”

Megan ve buğulu göz fanna, kusursuz saçlarına, mutlu kahkahasına ve hayranlarına baktım. “Megan soğuk bir tip.”

Devyn kafa salladı. “Tam üstüne bastın.”

Google’da deliler gibi araştırma yaptık. Perilere dair çoğu şey kostümlü parti oyunlarıyla ilgiliydi. Sonra kaynağı bulduk.

İnsanlar peri türünün küçük haylazlıklar peşinde koşan, ufak tefek, mutlu tipler olduğuna inanır. Öyle değildirler. Vampirlerin insan hayatının kutsallığına karşı duyduğu acımasız nefrete yakın olan perilerden muhakkak uzak durulmalıdır. Gazapları karşısında tek koruma, ölümcül düşmanları olan şekil değiştirenlerdir.

“Şekil değıştirenler mi?” dedim.

Devyn ve Issie bakıştılar, ardından Devyn bana döndü. “Şekil değıştirip hayvana dönüşen insanlar işte. Kurtadamlar, ayı-adamlar falan.”

Garipsenecek bir şey yokmuş gibi gülümsedi.

“Dalga geçiyorsunuz.” Sandalyemde kıpırdandım, başımı iki yana salladım.

“Şekil değıştirenler insanları ve birbirlerini korur,” diye açıkladı Issie. “Kutsal görevleri gibi bir şey.”

“Peki, biz bunu nereden biliyoruz?”

“Sekizinci sınıf kriptozoloji, garip hayvan türleri projesi.” Issie tekrar ekrana döndü. “Başka bir şey anlatıyor mu, Devyn?”

Hep birlikte sessizce sayfada yazanları okuduk. Devyn bizden daha hızlı okuyor olmalıydı çünkü çok daha ilerideki bir paragrafı işaret etti.

Periler daha çok bol ağaçlıklı bölgelerde toplanır. Bazıları insan diye geçinir ve ısıltı denen özel bir büyüünün etkisiyle insanlarla etkileşim hâlinde yaşarlar. Yine de onlardan kaçınmak gerekir. Peri kralı, belli bir süre kraliçesiyle çiftleşmediği takdirde genç bir erkeğin haraç olarak kendisine verilmesini talep eder.

Devyn sıradaki bölümü okudu. “‘Kanlı zevkleri için kullandıktan sonra da o kişiyi öldürür.’”

“Hiç havalı değil,” dedi Issie.

“Hem de hiç değil,” diye onayladım.

Bir parça daha okudum. “‘İşkence çeken çocuklar sonunda histeriye kurban gider,’ –Hı? Sen olsan gitmez miydin?– ‘yavaş yavaş ruhlarından parçaları kaybeder, ölmenden önce insanlıktan uzak birer kabuğa dönüşürler.’”

“Çok feci derecede korkunç,” diye fısıldadı Issie, Devyn’in kolunu sıkarak.

Devyn’in gözlerinde üzgün ve korkulu bir bakış belirdi ama sesi cesurdu. “Bir şey olmayacak, Is.”

“Ya bu gerçekten yaşanırsa?” diye fısıldadım. “Ya sahiden yaşanıyorsa?”

İki solgun, durgun surata baktım. Cesur durmaya çalıştım. “Aman topu topu bir internet sitesi, değil mi? İnternete kimin ne yazdığı belli değil.”

Zil çaldı.

Devyn, “Pekâlâ,” deyip araştırma çubuğundaki geçmiş aramaları sildi.

Herkes o kadar rahatsız görünüyordu ki bir espriyle havayı dağıtmayı denedim. “Sanırım buralardaki şekil değiştirenler çok başarılı olamıyor.”

Tebessüm bile etmediler.

“Hadi ama,” dedim. “Bunlara inanmıyorsunuz ya?”

Issie elinin kenarıyla burnunu ovaladı. “Eh işte.”

Devyn’a doğru baktım. “Sen kurtadamlar ve perilere inanıyor musun? Sanki gerçek yaşamda korkulacak yeterince ucubelik yokmuş gibi. Daha fazlasını mı istiyorsun?”

“Zara. Tozu açıklayabilir misin?”

Derin bir nefes aldım. Arabamın yanındaki, ormandaki ve Nick'in sırtındaki tozları hatırladım. “Hayır.”

“Sence insanlar her şeyi anlayacak kadar zeki midir?”

“Hayır,” dedim ve suratına bakakaldım. “Nick bu konuda ne düşünüyor? O adamın peri olduğuna inanıyor mu?”

Sesi arkamdan geldi. “Ah, ben inanıyorum derim.”

Devyn ekranı kapattı ve ben Nick'e bakakaldım.

“Ağzın açık kaldı, Zara,” diye fısıldadı Issie.

Nick öne eğilip beni kaldırdı. “Yemek yediniz mi?”

Başımınla onayladım.

“Yine de benimle gelmek istiyor musunuz?” diye sordu.

Tekrar başımınla onayladım, bu arada gözlerimi elime değen elime dikmişim. Issie kıkırdamaya başladı ve Nick beni serbest bıraktı.

Karın büyük bir kısmı eridiği için kır koşusu antrenmanı açık havada yapıldı. Parkur tam Maine'den beklenecek tarzdaydı. Kocaman bir arazinin ortasından koşup ormanın arasından geçen, daracık kıvrımlı bir yola giriyordunuz; çam ağaçları tepenizden bakıyor, sanki sizi yakalamaya çalışıyordu. Sapığın tekinin aradan fırlayıp sizi kapması için kusursuz bir ortamdı.

Hâlbuki öyle bir şey olmayacaktı. Yine de keşke yanıma biber gazı spreyi filan alsaydım diye düşündüm. Koçun etrafında toplandık. Son derece önemli bir şahsiyetmiş, sanki

kanun koyan bir diktatörmüş gibi şişinip geriniyordu ki sanırım öyleydi. Her taraf Noel, deodorant ve bebe pudrası kokuyordu. Sanırım bebe pudrası Megan'dı.

“Eşleşeceğiz,” dedi. “Megan, sen yeni kızla git.”

Megan dehşete düştü. “Hayatta olmaz.”

“Ben giderim,” dedi Ian ve Nick aynı anda.

“Ah, ne kadar popüler,” diye laf soktu Megan. Öğretmen başını sağa sola salladı.

“Peki,” dedi. “Colt, sen onunla git.”

Nick başıyla onayladı. Dudağımı ısırdım. Koç, “Ne? Sana uymaz mı?” diye sordu.

“Yo,” diye mırıldandım. “Uyar.”

Herkes eşini bulunca Koç Walsh bizi ikişer ikişer yola çıkardı. “Bugünkü koşu kolay. KR yok.”

“Kişisel rekor demek istedi,” dedi Megan.

Ayak parmaklarıma dokundum. “Ne anlama geldiğini biliyorum.”

Ayrılan son grup bizdik. Nick benden bir iki adım geride kalınca sinir oldum, sanki onunla yan yana koşacak kadar iyi değildim.

“Arkamdan koşmak zorunda mısınız?” dedim sonunda, ormanın arasındaki bir yokuştan yukarı uzun adımlarla çıkarken.

“Rahatsız mı oldun?”

“Evet.”

“Popona falan bakmıyorum.”

Durdum. Aniden durunca Nick arkadan üstüme çullandı

ve birlikte yere yuvarlandık. Kollarımla düşüşü engelleme-ye çalıştım ama gerek yoktu. Nick'in sağ kolu göğüs kafesi-me dolandı ve bizi yere öyle bir indirdi ki düşüş darbesinin çoğunu kendi sırtına aldı. Böylece üstüne çıktım. Bir saniye kolunu oynatmadı. Sonra kıpırdatınca hemen kendimi yukarı çektim. Nick de ayağa kalkıp arkasını döndü ve sanırım neler olduğunu anlamaya çalıştı.

“Ne yapıyorsun?” dedi ters ters.

“Poponu kesiyorum,” diye takıldım, sonra onu arkamda bırakıp koç vaktimi kaydedebilsin ve bir an önce eve döne-bileyim diye hızla koşmaya başladım.

Koç mırıldanmak ve elindeki dosyayı incelemek gibi hocalara has hareketler yaparken hepimiz sağda solda bekledik.

Ian yanıma yürüyüp gülümsedi. Bacağını poposuna doğru kaldırıp uyluklarını esnetti. Ben de ayak parmaklarıma uzandım ama soğuk ve karlı olduğu için yere dokunmadım.

“Nick senin canını mı sıkıyor?” diye sordu bana.

Homurdanıp yukarı doğru uzandım.

“Bence senden hoşlanıyor.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Ama o tek tabanca gezer. Hiç kız arkadaşı olmadı.”

“Cidden mi?”

Ian bir elini havaya kaldırdı. “Yemin ederim.”

“İyi.”

“İyi mi?”

Ian ayağını yere vurdu. Nick'e doğru şöyle bir baktım. Daireler çizerek yürüyor, esniyormuş gibi yapma zahmetine bile girmiyordu. Nick sert adımlarla yanımızdan geçti, Ian'a bakmadı bile.

"Sanırım araban yoldan çıkıp kaymasın diye seni eve kadar takip etmeliyim," dedi.

"Eve gitmiyorum ki."

Nick başını bir yana kırdı. "Ne?"

"Arabasının ruhsatını alabilmesi için onu belediyeye götürüyorum," dedi Ian. Kolonya kokusuyla tam yanımda duruyordu.

Nick'in burun delikleri açılıp kapandı. Bana baktı. "Ah. Tamam. Sonra görüşürüz o zaman, Zara. Yolda dikkatli ol, tamam mı? Her yer buzlu."

"Ama karlar eriyor."

"Bir saniyeliğine erir, ondan sonra suya dönüşüp donar. Buna siyah buz deniyor. Çok tehlikelidir. O yüzden dikkat et, tamam mı?"

"Tamam." Yürüyerek uzaklaşmasını izledim. Vücudumdaki bütün hücreler, tüm yorgunluğuma rağmen peşinden koşmamı istiyordu.

Filofobi

aşk fobisi

O gece üst kattan yalın ayak oturma odasına indim. Gene camın önünde ayakta duran Babaannem Betty'nin perdeyi tutan eli titriyordu. Gözlerini karanlığa dikmişti.

“Of Tanrım...” diye mırıldandı.

Omzuna dokundum. İrkildi, arkasını döndü, neredeyse hırladı ve gözlerinde bir kıvılcım çaktı.

“Babaanne? Ne oldu?”

“Ödümü patlattın.”

“Affedersin.”

Elini kalbine götürdü.

“Neye bakıyorsun?”

“Hiçbir şeye,” dedi. Zoraki gülümsedi. “Annemi aramam lazım. Ona bir telefon borçluyuz. Sen akşam yemeğini hazırlamaya başlamaya ne dersin? Shaw’s’den fırında tavuk ve bir kutu hazır sos aldım.”

“Babeanne?”

“Her şey kontrol altında, Zara. Sen geceye doğru halkan ihtiyar bir kadını hiç dert etme.”

Ya, tabii. Cama doğru şöyle bir baktım. Karanlıkla burun buruna geldim.

“Nick neden bizimle takılmıyor?” diye sordum Issie ve Devyn’a beden eğitimi dersinde.

Issie ve ben, ortalıkta dolanıp beden eğitimi öğretmeni Koç Walsh’in gelmesini bekliyorduk. Devyn’a göre, adam soyunma odasında, bir sebepten ötürü Ian’ı fırçalıyordu. Biz de tribünün ön sıralarına oturup bekledik.

Devyn parmaklarıyla sandalyesinin kenarına hafifçe vurdu. “Sanırım sadece dikkatleri senin üstüne çekmemeye çalışıyor. Anlarsın ya, senden hoşlanırsa herkes seni fark eder. Artı, bu imajının bir parçası. Tam bir kötü çocuk.”

“Taş kalpli seksi çapkın,” diye espriyle karşılık verdi Issie. Sonra da spor ayakkabılarını bağlamaya başladı.

Parmakları birbirine dolanınca çömelip bağlamasına yardım ettim. “Çok şekersiniz,” dedim.

Devyn gamzelerini ortaya çıkararak kahkaha attı. Ne zaman gamzeleri görünse Issie deli gibi kızarıp bozarıyordu.

“Taş kalpli seksi çapkın,” diye Issie’nin lafını tekrar etti. Ben de diğer ayakkabısına geçtim. “Çok iyiymiş.”

“Bugüne kadar bir kızla öpüşmedi bile, o yüzden çapkın ona hiç uymadı bence,” dedi Issie.

İç organlarımı bir saniyeliğine çalışmayı kesti sanki.
“Ciddi mi? Hadi ama sen nereden bileceksin?”

“Devyn’a söylemiş. Devyn da bana söyledi,” dedi Issie.
“O yüzden o laf olmaz. Tamam. Devam ediyorum. Yüksek standartları olan, kasaba kahramanına ne dersin?”

“Kasaba kahramanı mı?” dedim, düğümü çekip sıkarak.
“Nick mi?”

Devyn omuz silkti. “Sanırım haklı. Beni o kurtardı.”

Kaşlarımı kaldırıp nasıl diye sormak üzereydim ki Megan minicik şortu ve ip askılı bluzuyla son derece seksi bir edayla bize doğru seğırtti. İnce askılı giymek kıyafet yönetmeliğine aykırıydı ama Megan’ın umurunda değildi. Belli ki Koç Walsh da hiç oralı değildi.

Megan tam karşımda dikilip Nick manzaramı kapatınca boğazım kurudu.

Gülümsedi.

O gülümsemeye hiç güvenmiyordum.

Issie öksürüp parmaklarını birbirine geçirdi. Issie’nin bağcıklarındaki düğümün ortasına parmağımı yerleştirdim, sanki akşama kadar bununla uğraşabilirmişim gibi oyalandım. Sonra kafamı kaldırıp Megan’la göz göze geldim. Gözleri, gülüşüne uygun değildi. Arkadaşça bakacak kadar bile iyi bir oyuncu değildi.

“Zara?” Kızıl-sarı saçlarından uzun bir tutamı alıp parmağının etrafına sardı. “Sen Charlestonlıydın, değil mi?”

Başımla onaylayıp lafının devamını bekledim.

“Bedford’a uyum sağlamak zor olmalı,” dedi.

Devyn'a şöyle bir baktım. Bana acıklı gözlerle bakıyordu.
“Fena değil.”

“Bazı insanlar hiç uyum sağlayamaz biliyorsun ki,” dedi.

“Hiç de bile,” dedi Issie. “Düğüm attığın için sağol, Zara.”

Megan ona pis pis baktı. “Evet, doğru. Bazı insanlar uyum sağlayamıyor.”

Bağcıkları bağlamaya koyuldum. Bir tavşan kulağı. Diğer tavşan kulağı. Bitti.

“Ben neden uyum sağlamak isteyeyim peki?” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Megan bana bir adım yaklaştıktan sonra suratıma doğru eğildi. Kirpiklerine beyaz rimel sürdüğü için mavi gözleri biraz korkunç görünüyordu. Bu görüntü ona pek yakışmamıştı. “Bu ucubelerle takıldığına göre, uyum sağlamak istemediğin belli. Tekerlekli sandalyeli çocuk ve heyecan kumkuması kız.”

Yürüyerek uzaklaşmaya başladı ama kolundan tutup çektim. Buz gibi ve soğuktu. “Ne dedin sen?”

Cevap vermedi. Tırnaklarım derisinde yarım ay şeklinde iz çıkarmasına rağmen elimi gevşetmedim. “Sakın benim arkadaşlarımı tehdit etme. Onlara isim takma.”

Kolunu elimden kurtarıp beni tepeden tırnağa süzdü. Ardından saçlarını omzundan arkaya savurup küçümseyen bir edayla konuştu: “Ah, küçük prenses. Korkman gereken kişi ben değilim.”

Zıplayarak tribünlerde birkaç sıra yukarı çıkıp kendi tayfasıyla oturmaya gitti. Oradakiler de popüler kız geldi

diye gılgılamaya başladı. Onları duymazdan geldim “Megan ağağı doğru seslendi: “O barış ve sevgi zirvaları yıllar önce silinip gitti. Ayrıca John Lennon da öldü.”

“Titriyorsun,” dedi Devyn. “Zara, bir şey yok. Otur.”

Başımı eğip tişörtüme baktım. İçimde bir şey hafifçe kırıldı. Ağzım açık kalmış falan olacak ki Issie elimden tutup beni çekiştirdi. Oturmayı beceremedim. Megan gözlerini bana dikmişken neden oturmak isteyecektim ki? Koşmak, buradan kurtulmak istiyordum. İyi de nereye koşabilirdim? Kaçış yolları aramaya başladım. Nefesim kesik kesikti ve kalbim, yemin ederim, saniyede sekiz yüz kere atıyordu.

“Zara...” diye tekrar etti Devyn. “Sorun yok.”

“Onu kolundan tuttum,” diyebilirdim. “Ben kimseyi öyle tutmam. Asla.”

Issie paniklemiş bir ifadeyle ağzını açtı ama derken Koç Walsh uzun adımlarla, yanında Ian’la spor salonuna girdi. Ian önden koşup yanımda durdu.

“Mekik çekerken eşin benim,” dedi. “Ayaklarını sıkı tut.”

Başımla onayladım. “Tabii. Olur. İıı... Megan hiç sevinmeyecek buna.”

“Eee, ne olmuş?” Bana ters ters baktı. Gözlerinin kenarlarında ince kırışıklıklar vardı.

“Arkadaşsınız ya, sana kızmasını istemem.”

“Megan benim bekçim değil, Zara.”

Birbirine eşlik edecek sözler bulmakta güçlük çekerek onu süzdüm. “Evet, ııı, peki. İmmm. Sana uyar mı, Issie?”

“Evet.” Issie ayaklandı. Ayakkabıları, söylemeden geçemeyeceğim, çok düzgün bağlanmıştı, bağcıkları yeni çıkmıyordu. “Devyn, ben de ayaklarımı senin sandalyene altına sokabilir miyim o zaman? Benim mekiklerimi sayar mısın?”

“Ne zaman istersen,” dedi Devyn. Gamzeleri ortaya çıktı. Issie yine kızarmaya başladı. Yine. Keşke ben de birisiyle böyle tatlı bir ilişki kurabilseydim.

Ian kollarını omuzlarıma dolayıp beni mindere götürdü. “Demek Megan sana gıcıklık yapıyordu.”

“İyiym ben,” dedim, minderde mekik pozisyonu alırken. Minder ter ve tebeşir kokuyordu. Ian dudak büktü. Bana mı, ona mı anlamadım.

Nick ve Megan’ın sınav çektiği mindere doğru baktım. Nick ona bir şeyler fısıldayınca Megan sinir olmuş gibi suratını buruşturdu. Nick benden hoşlanıyorsa neden Megan’a yardım ediyordu? Neden kulağına fısıldıyordu? Issie ve Devyn’la arkadaşsa onunla nasıl konuşabiliyordu. Issie de bazen çok saftirik oluyordu. Aptalca bir sebepten ötürü kalbime bir hançer saplandı. Nick Colt’tan hoşlanmıyordum. Nick Colt’tan hoşlanmayacaktım. Ya da belki de ondan hoşlanmaktan korkuyordum.

“Baksana Ian,” dedim, ayağa kalkarak. İnci gibi dişleri vardı. “Issie ve ben, okulda Uluslararası Af Örgütü derneği kuracağız. Siyasi suçluları ve hükümlüleri kurtarmak için dilekçe filan yazıyoruz. Katılmak ister misin?”

“Karşılığında ne alacağım?”

Daha da hızlanarak tekrar yere eğilip kalktım. “Sonsuz saygımı?”

“Gayet iyi,” dedi çocuk. “Bir de belki cuma akşamı benimle çıkarsın?”

Ian’a gülümsedim ve yer değiştirdik. Ben onun ayaklarını tutarken içimden peri teorimizi duysa ne yapardı, Beardsley denen oğlan hakkında ne düşünüyor diye geçirdim. Ian da tehlike altında olabilirdi. Buradaki her erkek tehdit altında olabilirdi.

“Eee?”

Nihayet cevap verdim. “Olabilir.”

Zaten Nick’le pek şansım yok gibiydi.

“Eee, duyduğuma göre seni boşladığımı düşünüyor musun,” dedi Nick, kantindeki masada bir sandalyeye kurulup.

Ağzım açık kalmıştı herhâlde çünkü “A-ha,” diyen Devyn karşıdan uzanıp çenemi eliyle iterek yerine yerleştirdi.

Issie ezilip büzülerek yerinden fırladı. “Affedersiniz. Ben kurabiye almaya gidiyorum. Kurabiye isteyen var mı?”

Kimse cevap vermedi. Issie, Devyn’in kolunu çekiştirdi. “Devyn, kurabiye almama yardım etmek istediğini biliyorum.”

“Ne?” diyen Devyn olayı çakıp peçetesini masaya attı. Peçete düştüğü yerde kaldı. “Ah, tabii.”

“Beni terk ettiler,” dedim.

“Bizi,” diye düzeltti Nick. “Kavga etmemizi istemiyorlar işte.”

“Ben de kavga etmek istemiyorum. Kavga etmekten nefret ederim.”

“Sahi mi?”

“Evet, sahi. Neden o kadar şaşırdın?”

“Çünkü ben kavga etmeyi seversin sanmıştım.”

“Beni hiç tanımadığın çok açık ortada.”

“Kavga etmeyi seviyorsun ama kavga etmeyi sevmekten nefret ediyorsun bence.”

“Ah, sağ ol, zekâ küpü.”

“Bugün Megan’ı kolundan tuttun.”

Elimle gözlerimi ovuşturdum. “Çok kötüydü.”

“Onu hırpalamadın ama.”

“Kolundan tuttum, ben kimseyi öyle kolundan tutmam.”

“Arkadaşlarına saldırıyordu.”

“Evet, aynen. Sonra da sen mekik çekmesine yardım ettin. Çok kaba bir hareketti.”

“Neden kabaydı ki?”

“Çünkü onlar senin de arkadaşın. Hainlik etmiş gibi oldun.”

Nick hayır anlamında başını salladı. Saçları hafifçe kulağının üstüne döküldü. Çenesinde bir kas seğirdi. “Zara, ben asla hainlik yapmam.”

“Olsun. Güzel kız.”

“Onunla konuşuyordum. Megan’a onları rahat bırak diyordum. Seni rahat bırakmasını söylüyordum.”

Çatalımı bir marul yaprağına sapladım. Çatalım yeşilliği deldi ama ağızma götürürken marul yırtılıp tabağa düştü. Her şey düşüyordu sanki: Devyn’in peçetesi, marul yaprağı,

kalmam, egrem, her şeyim. Tekrar kınıtuğunda sesim çok
kırıktı. "Koluma yapışmak hoşuma gitmedi. Ona hağır-
mak yanında kalmak hoşuma gitmedi. Hağırmaktan nefret
ediyim. Çatışmalara bulaşmam. Uzun zaman önce kendi
kendime hiçbir sebepten ötürü kimseyi incitmeyeceğime
emin verdim..."

Nick geriye doğru çekildi. "Ne? Menela uzaktan sürekli
seni işaret eden manyağa bir şey yapmayacak mısın yani?"

Omuz silktim. "Bilmem. Başka birisine zarar verebilir
miyim bilmiyorum."

Nick, "Yapma, Zara. Kendine bu kadar az değer veriyor
olamazsın, değil mi?" deyip arkaya yaslandı. Bacağının üst
kısmı bacağıma değdi. İkimiz de geri çekilmedik.

"Ondan değil. Nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyo-
rum. Ben kim oluyorum da hayatımın bir başkasınınkinden
daha değerli olduğuna karar verebiliyorum?" Bu arada ba-
caklarımızın temas ettiği nokta karıncalanıyordu.

Kantindeki ışıklardan biri titreşip tepemizde vız diye bir
ses çıkardı. Arka planda tepsiler tıngırdadı. İnsanlar sınav
tarihlerinden bahsediyordu, bizse oturmuş burada neyi ko-
nuşuyorduk.

Nick orman gibi kokuyordu. Kokusunu almamaya çalış-
tım çünkü başımı döndürüyordu. Dikkatimi topladım.

Nick konuşuyordu. "Birisini kaçırmaya çalışan bir kişi-
ye saldırmaz mıydın? Ya da bir bebeğe zarar veren birisine?
Ya da..."

“Yeter,” diye lafını kestim. “Yapar mıydım bilmiyorum, tamam mı? Yani meşru müdafaadan filan haberim var ama yapabilir miyim, ahlaki açıdan doğru mu bilmiyorum.”

“Yapardın.” Haklı olduğundan adı gibi emin sırttı. “Biri Issie’ye saldırırsa yapardın. Biri babaannene saldırırsa kesin yapardın. Ya da Devyn’a. Ya da hatta Ian’a.”

Gözlerimi kapadım. Muhtemelen doğruydu. “Doğru olmasını istemiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü şiddet eğilimli olmak istemiyorum.”

“Arkadaşını korumak şiddet eğilimli olmak değildir.”

“Fark etmez. Kimsenin gidip Issie’ye saldıracak hâli yok zaten.”

“Orası belli olmaz.”

“Ne? Sence Issie tehlikede mi?”

“Yo.” Nick ellerini havaya kaldırdı. “Bence hepimiz tehlikedeyiz.”

“O adamdan dolayı mı? O işaret eden adamdan dolayı mı? Sence cidden kötü biri mi?”

“Evet,” dedi Nick. “Evet, bence öyle.”

İyice öne eğilerek dibine kadar girdim. “Tamam da nasıl? Yani nereden biliyorsun?”

“Şuramda hissediyorum,” dedi yumruğuyla midesine hafifçe vurarak.

Bir saniye bakışıp bekledik. Gözlerinde beni hem korkutan hem de korkutmayan bir şey vardı. Anlam veremiyordum. Sanki her hücrem o gözlerin bana malum biçimde

bakmasını istiyordu ama ben, o malum biçimden çekiniyordum. Ceketinde gördüğüm tozun ne olduğunu sormak istiyordum fakat bundan da korkuyordum.

“Mızmanızın tekiyim,” dedim.

Nick bana işaret eden adamı düşündüğümü sanmış olmalıydı çünkü başını iki yana salladı. “Hayır, değilsin. Sadece cesur olmak istemiyorsun.”

“Ne?”

Nick cevap vermedi çünkü Devyn sandalyesini tekrar masamıza doğru itti. Issie tam arkasından yaylanarak yürüyordu. Devyn’ın kucağındaki peçetenin üstünde bir sürü kurabiye duruyordu. “İs biraz kendinden geçti.”

“Kim, hangi çeşit sever bilmediğim için,” diye açıkladı Issie, kurabiyeleri peçeteden alıp masaya dizerek. Bize döndü. “Ah, olamaz. Hâlâ tartışıyorsunuz.”

“Yo, tartışmıyoruz,” dedi Nick.

Devyn bizi alıcı gözle süzdü.

“Aynen,” dedim. “Kavga etmiyoruz.”

“O zaman bu kasvetli-sıkıcı hâliniz nedir?” diye sordu Issie oturarak. Bana çikolata parçalı ve M&M’li bir kurabiye verdi.

“Zara’yı korkuttum biraz,” diye açıkladı Nick. Kuru üzümlü yulaflı kurabiyeyi aldı.

“İyi,” dedi Devyn. “Korkması lazım.”

“Ne?” dedi Issie ona dönerek.

“Korku bizi güçlendirir, ayaklarımız yere basar. Korkumuza kucak açmalıyız.”

Issie kurabiyesini ikiye kırdı. “Erkekler bazen çok ~~saba~~ oluyor.”

Doğruydı. Devyn kıpkırmızı olurken Nick ~~kahkahalar~~ güldü.

“Eee,” dedim çabucak, “bugün okul çıkışı kütüphaneye gidiyor muyuz?”

“Kır koşusu yok mu?” diye sordu Devyn.

“Bugün izinliyiz,” diye açıkladı Nick. “Tek araba mı gitssek, ne yapsak?”

Nick’e doğru döndüm. “Sen de geliyor musun?”

“Evet. Tabii ki geliyorum. Sakıncası yok, değil mi?”

Başımla onayladım. “Evet, sakıncası yok ve evet, karbon ayak izimizi azaltmak için tek araba kullanmalıyız.”

Nick’le birlikte kütüphanede olacağımı bilmek midemin düğümlenmesine yol açtı, üstelik kurabiye hazımsızlık yaptığı için de değildi. Düğüm, tanıdık bir hisse dönüşmeye başladı. Bu his, korkuydu.

Ceketindeki toz? Hiçbir anlama gelmeyebilirdi, değil mi? Artı, gözlerinin içine her bakışım da içimin bir tuhaf olup erimesi? Bunun da bir anlamı yoktu herhâlde.

Kütüphanelerde, daha doğrusu eski kütüphanelerde, onları neredeyse kutsal gösteren bir hava vardı. Her yana kâğıt, küf ve cilt kokusu sinmişti. Sanki bütün kitaplar bir yandan dağılıp toza dönüşmemek için savaş verirken bir yandan da dikkat çekmek için mücadele ediyorlardı.

Bir kitabın kapagina dokundum: *Silva Metodu ile Zihin Kontrolü*. “Sanki hepsi ‘Beni oku. Beni oku,’ diye bağırıyorlar.”

Nick dönüp bana baktı. “Kitaplar mı?”

“Yalnızlar sanki,” dedim. Beni iyice garip sanmasın diye omuz silktim.

“Kitaplar yalnız kalır,” diye tekrar etti, artık bana bakmadan, yukarıdaki kitap isimlerini okuyarak.

“Ne?”

“Çok şeker.”

Ben şekerdim! Kalbim tekledi. Dudağımı ısırdım. Lollipop gibi mi şeker, yoksa samanlıkta ateşli bir şekilde öpmek isteyeceğiniz bir kız gibi mi şeker? Asıl soru buydu.

Çömeli ciltleri kontrol ettim. “Bir şey buldum.”

Nick yanıma çömeli hafifçe ıslık çaldı. “Vay be.”

Kitapları çıkarmaya başladık. *Peri Kanunları, Peri Musikası, Periler Ansiklopedisi*.

Nick kitapların çoğunu kocaman çıkıntılı bir pencerenin yanında yer alan masaya taşıdı. Güneş ışınlarının vurduğu yerde toz parçacıkları uçtu. Devyn ve Issie neredeyse kitap kahramanları gibi büyümlü görünüyorlardı.

Issie biraz fazla yüksek sesle, “Bir şeyler buldunuz mu?” diye sordu.

Dergilerin yanında dikilen bir adam onu susturdu.

“Pardon. Pardon!” Issie özür dilercesine elini havaya kaldırdı, sonra bize, “Ne meymenetsiz adam. Biz de bir şeyler bulduk. Değil mi Devyn?” diye fısıldadı.

Devyn başıyla onayladı ancak bir şey söylemeden elindeki kitabı okumaya devam etti. Çok eski ve kokulu bir kitap bulmuştu. Hapşırıp sandalyeme kuruldum. Nick hemen yanımdaki sandalyeye geçti. Önümüzdeki kitap yığını ikiye bölüp üç cildi bana doğru itti. “Hadi, dal.”

Ben de daldım.

Okuduk, okuduk, okuduk ve sonunda Nick, “Bir şey buldum,” dedi.

Burnumu çektim. “Ne?”

Issie bana çantasından çıkardığı buruşuk bir kâğıt mendili uzattı. “Temizdir.”

“Sağ ol.” Burnumu sildim. “Kusura bakmayın. Alerjim var.”

Devyn inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. “Kitaplara mı?”

“Eski kitaplara,” diye açıklayıp Nick’in önünde açık duran kitabı inceleyebilmek için yaklaştım. “Ne buldun bakalım?”

“Halktan aldığı haraçlarla ilgili,” dedi Nick. Hırlıyordu neredeyse. “Çok aşağılık.”

“Oku işte,” diye tutturdu Devyn.

“Sessizce.” Issie, Dergici Adam’a doğru baktı, adam bir yandan Ekonomist’i karıştırıyor, bir yandan bize ters ters bakıyordu.

Nick sesini alçaltıp okudu. “Demek bir peri peşinizde, hı?”

“Öyle yazmıyor ama,” diye ciyakladı Issie, kitabı Nick’in elinden kaparak. “Aman Tanrım, yazıyormuş.”

“Issie...” diye uyardım. Nick sinir oldu mu diye kontrol ettim. Olmamıştı. “Gerçekten öyle demiyor aslında.”

“Diyor!” Kitabı bana çevirip parmağıyla gösterdi.

“‘Tüm Parlayanlar –periler, elfler, masal perileri– arasında kraldan gelen kanı korumanın, hayatta kalmanın ayrılmaz bir parçası olduğu doğrudur. Hepsi sidhe mirasının ortağıdır. Hatta isimleri pict-sidhe’den gelmektedir. Onlara Caille Daouine ya da orman halkı denir. Eğer o ırkın erkeği tarafından seçildiyseniz gurur duymalısınız. Soyu devam ettirmek üzere seçildiniz demektir. Bu nadiren olan bir şeydir. Hele de insanlara. Belki de damarlarınızda sidhe kanı akıyordur.” Kitabı çat diye kapattım. “Ah, çok şeref duydum.”

“Amma acayip,” dedi Devyn, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi suratıma bakarak. “Sence sende sidhe kanı olabilir mi?”

“Ne? Yok canım,” dedim hepsine dik dik bakarak. “Buna inanmıyorsunuz herhâlde.”

Nick ve Issie ellerini kollarıma koydular. Issie masanın ta karşı tarafından uzanıyordu.

“Biliyorum, biraz ödünü patlatan bir haber,” dedi gayet sakin.

“Ödümü patlatmak mı?” Kolumu geri çektim. “Ödüm şeyime karıştı!”

“Lütfen sessiz olur musunuz?” dedi *Ekonomist* okuyan adam.

“Pardon. Pardon,” dedim yerime otururken. Yavaş yavaş nefes almaya çalıştım.

“Belki de seni kraliçesi yapmak istiyor,” dedi Devyn “Neslini devam ettirmek için.”

“Daha neler,” dedi Nick.

“Evet,” dedim Nick’e ters ters bakarak. “Neden birisi benim kraliçesi olmamı istesin ki?”

Nick’in sandalyesinin ön ayakları çat diye yere değdi. “Onu demek istemedim.”

Suratına bakamıyordum bile. “Doğru.”

“Sadece kasabada kayıplara karışan çocuklarla ne alakası olduğunu anlamıyorum,” diye ekledi alçak ve ciddi bir fısıltıyla. “Sen ne düşünüyorsun, Devyn?”

Devyn burnunu ovuşturup sanki ağırlık kaldırmaktan kasları ağrımış gibi kollarını iki yana gerdi. “İnternet sitesinde yazdığına göre, eğer kralın yanında bir kraliçe yoksa genç oğlanlardan kan haracı almaya ihtiyaç duyarmış.”

Issie ürperdi. “Korkunç bir şey.”

“O ne demek öyle? Kan haracı?” Nick’in önündeki kaptaplardan birini alıp dizini okudum. “Ah. İşte şurada yazıyor. 123. sayfa.”

O sayfayı açıp satırları gözümle tarayınca ağzım açık kaldı.

“Ne diyor?” diye sordu Devyn.

Sözcüklerden kafamı kaldırdığım zaman Devyn’ın, Nick’e gözlerini dikip baktığını gördüm. Bir şekilde ondan güç almaya çalışıyordu sanki. Beti benzi atmıştı.

Nick bana başıyla onay verdi. “Oku hadi, Zara.”

“‘Peri kralı bir kraliçeyle çiftleşemezse genç erkeklerden kan haracı almaktan başka çaresi kalmaz.’” Sesim titremeye başlayınca Nick kocaman elini omzuma koyup beni sakinleştirdi. “‘Bütün saray, çocuğu kaçırmamasına yardım eder. Çocuğu kaçırıp kralın evine götürürler. Orada da çocuğun kanı yavaş yavaş çekilir.’”

Okumayı kestim. Devyn kül gibi olmuştu; esmer, güzel rengi tamamen gitmiş, beyaza dönmüştü.

Issie’nin gözleri her zamankinin üç katı açılmıştı. “Midedem bulandı.”

Arkasına yaslanıp Devyn’a sokuldu. Devyn ise hâlâ kusacak ya da bayılacak gibi görünüyordu.

Nick omzumu sıktı. “Başka bir şey diyor mu?”

Sayfayı çevirdim. Devyn’ı böyle üzecekse okumaya devam etmek istemiyordum.

“Sorun değil,” dedi Devyn.

Hafifçe öksürüp fısıldadım: “‘Sonunda, oğlanlar ölür, vücutları perilerin dayattığı dehşetin altında kalıp pes eder. Anlatıcı olarak eklemek zorundayım ki periler bu akıllarını başlarından alan ihtiyaçla savaşacak iradeye sahip değildir. Peri kral ancak belli bir süre kraliçesiz kaldıktan sonra, varlığının bu karanlık, işkenceci doğasına teslim olur ve onun zayıflığından dolayı diğer periler de alçaklaştığından ve yoksunluk içinde kaldığından ormanda başıboş gezer, potansiyel kraliçe ve kan vericisi avına çıkarlar.’”

“Bakın,” diye işaret etti Nick. “Kenarda.”

“Ne yazıyor?” diye sordu Issie.

Silik kurşun kalem lekesine gözlerimi kısıp baktım
“Ormandan uzak dur.”

“İyi uyarı,” dedi Nick. Elini omzumdan çekti. Kendimi terk edilmiş hissettim, üşüdüm. Teslim edilme tarihlerinin damgalandığı en son sayfayı açtım. En arkaya yeni bir sayfa açıldığından beri kitabı kimse ödünç almamıştı. Ama tam altında bir yazı vardı.

Yapıştırılan kısmı kenarından kaldırmaya başladığımda Issie, “Ben bu peri olayından hiç hoşlanmadım. Sizce bunlar doğru, değil mi? Kan vericiliği filan?” dedi.

“Evet, doğru olduğunu biliyorum,” dedi Devyn. “Peki ama adamın sürekli Zara’yı işaret etmesi ne anlama geliyor?”

“Çok bariz,” diye ekledi Nick. “Kraliçesi olmasını istiyor.”

Yutkundum fakat konuşurken Issie’ye bakamadım. Onun yerine gözlerimi Nick’in gözlerine diktim. “Neden olmasın? Peri kraliçelerin kötü olduğunu yazmıyor.”

Devyn, “İyi olduklarını da yazmıyor ama!” diye neredeyse bağırdı.

Ekonomist okuyan adam dergisini masaya fırlatıp ayaklarını vura vura dışarı çıktı.

Issie sesini alçalttı. “Muhtemelen peri kraliçelerinin katledilip tecavüze uğradıkları ve kan vericisine dönüştürüldükleri kısmı okumadık.”

“Peki,” dedim.

“Zara...” diye uyardı Nick. “Aklından bir şey geçiyor.”

“Yo,” diye yalan söyleyip ayağa kalktım. Okuduğumuz kitabı ve diğer iki kitabı kucakladım. “Ben bunları inceleyeceğim. Hava kararmak üzere. Hava karardıktan sonra eve dönersem Betty canıma okur.”

“Sence o biliyor mudur?” diye sordu Devyn.

“Biliyor mu derken?”

“Periler hakkında bir şeyler?”

Oduncu gömlekleri ve somut gerçeklere bağlı doğasıyla Betty aklıma geldi. “İmkânsız.”

Tek araba gittiğimiz için Nick, arabasıyla beni Yoko’nun bir başına beklediği noktaya bıraktı. Yolun büyük bir kısmı boyunca sessizdik.

“Buna inandığımdan emin değilim,” dedim sonunda.

“Ama?”

“Ama eğer doğruysa...”

“İğrenç.”

“Temel olarak. Öyle.”

MINI’yi park etti. “Belki olayı tümüyle kavrayabilirsek bir tuzak kurabiliriz.”

“Tuzak mı?” Teslim tarihinin yazdığı son sayfayı açtım. Kafamın içindeki küçük dişliler fazlasıyla hızlı çalışıyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Sinirden herhâlde,” dedim ve en son yapıştırılan etiket soyuldu, altından çok eskiden kütüphaneden kitabı alanların

isimleri çıktı. Kitabı ödünç alan kişilerin listesi düzgün bir el yazısıyla yazılmıştı. Ağzım açık kaldı.

Nick karanlık ve orman kokulu havasıyla eğildi. “Ne oldu?”

Sayfadaki kelimeler bulanıklaştı. “Ödünç alanlar listesi. En son isim.”

“Matthew White?” Bana baktı.

Gözümden bir damla yaş, ben onu hapsedemeden dökülüverdi. Nick başparmağıyla uzanıp yaşı sildi.

“Babam.” İsme bakakaldım, uzun eğik harflerle yazılmıştı. “Yani...”

“Biliyordu.”

“Perilerden haberi vardı?”

Nick başıyla onayladı. “Peki, şuna bak.”

Kurşun kalemle bütün isimlerin etrafına bordür çekerek bir cümle karalanmıştı. *Korkma. Burada kaplanlar vardır, 157.*

“Bu ne demek?” diye sordum.

“Is biliyordur belki. Kulağa tanıdık geliyor, değil mi?” diye sordu Nick ancak cep telefonunu çıkarırken gözlerine bir gölge düştü.

“Bana anlatmadığın bir şey var.”

“Ne?”

“Bir şey saklıyorsun.”

“Nereden biliyorsun? Şimdi de başımıza medyum mu kesildin?”

“Yanağın seğiriyor. Benim teorime göre, yalan söylediğinde ya da bir şey sakladığında yanağın seğiriyor. Sanki kendi derinin içinden kaçmaya çalışıyorsun.”

Nick tuşlara basmaya devam ederek başını iki yana salladı. “Seninle ne yapacağımı kestiremiyorum.”

Gülümsedim. “Bana aklından geçenleri söyleyebilirsin.”

“Bir dakika,” dedi ve Issie’ye bulduğumuz ipucunu anlattı. Issie de bir cevap verip telefonu kapattı.

“Eee?”

Nick oturduğu yerde kımıldanıp cep telefonunu ortamımızdaki küçük bölmeye koydu. “Issie’ye göre, Orta Çağ’dan kalma cümleye bir gönderme yapılmış. ‘Burada ejderhalar vardır.’ Bu cümle denizcileri tehlikeli yerlere karşı uyarmak için haritalarda kullanılmış.”

“Tanıdık geliyor demiştin.”

“Mmmm.”

“Ama hiçbir anlam veremiyorum.”

“Niye?”

İlk kelimeyi işaret ettim. “‘Korkma’ diyor.”

“Ve bahsettiği ejderhalar değil.”

“Kaplanlar.”

“Tuhaf.”

Betty ön kapıya çıkıp, “İkiniz sonsuza dek orada mı oturacaksınız bakayım?” diye seslendi.

Kızardım. “Gitmem lazım.”

“Evet.”

Arabadan indim. Kütüphaneden aldığım kitabı diğer eşyalarımınla birlikte çantama tıktırırken buz gibi hava yüzüme çarptı. Çantamı omzuma asınca ağırlığıyla ezildim.

Nick takip edemediğim bir hızla arabadan dışarı atlayıp birdenbire yanımda bitti ve çantamı omzumdan çekti. “Ben taşıyorum.”

Eşitliği falan savunurum ama çanta da bayağı ağırdı “Sağ ol.”

“Rica ederim,” deyip verandaya kadar yanımda yürüdü Betty ise hâlâ kapıda dikilmiş, kollarını olmayan göğsünün üstünde birleştirmiş, bize gülüyordu. Nick fısıltı kadar alçak bir sesle, “Sakin aptalca bir şey yapma,” dedi.

“Sen de,” diye fısıldadım.

Merdivenleri pat pat çıkarken Betty, “Eee, Bay Colt. Akşam yemeğine kalmak ister misiniz?” diye sordu gülerek.

“Betty pişiriyor,” diye uyardım onu.

Betty elindeki kurulama beziyle bana vurdu. “Spagetti yapıyorum. Spagettiye ne yapabilirim ki?”

Nick çantamı kapıdan içeri koyup korkmuş gibi baktı. “Sorun değil. Evde et yeme planımız vardı.”

“Tamam.” Betty önce ona, sonra bana göz kırptı. Nick kızdı. “Ben ikinizi yalnız bırakayım da rahatça vedalaşın.”

“Ne rezillik,” diye mırıldandım.

Nick güldü. Dudaklarının çevresinde minik gamzeler çıktı. Dudaklarına bakmayacaktım. Nasıl olur da onları hiç kullanmamış olabilirdi? Resmen insanlığa karşı işlenmiş bir suç, tam karşımda duruyordu.

“Hoşça kal,” dedi. “Okulda görüşürüz.”

“Güle güle,” dedim ve yürüyüp gitti. Güneş neredeyse tamamen batmıştı. Ağaçlar karanlıktı, gökyüzünü yere

kilitleyen uzun boylu bir topluluk gibiydiler. İçlerinde her şey saklanıyor olabilirdi. Nick'in arabasına binişini izledim. Yola çıkıp sürüşünü izledim. Tüm bu süre boyunca bir şeyin dışarı fırlamasını, onu kaçırmasını, kan vericisi olarak almasını bekledim. Başımı sağa sola salladım. Arabanın park lambaları uzakta gözden kayboldu.

Betty elini belime koyunca sıçradım.

"İçerisi buz gibi oldu," diyerek kapıyı kapattı.

"Kısacası John McKee'nin oğlunun apandisiti patlamış," dedi Betty, spagettinin suyu kaynarken.

Masaya çatallarımızı dizdim. Çatalımın dişlerinden birisi ahşabın üzerinde bulut gibi görünen eski bir su lekesine değdi. "Çok yazık."

"Hem de nasıl," diye homurdandı Betty. "Beni arayıp çağırabilirler. Kasabadaki tek sağlık görevlileri biziz. Ciddi durumlarla başa çıkabilen tek ekip biziz. İlk yardımcılar sırf sürücüler. Ciddi durumlar için John'a ya da bana ihtiyaçları var."

"Eee, yani?"

"Yani? Yani?" Makarnayı löp diye tencereye attı. Yarısı tencerenin kenarından taşıtı. "Yani seni ne yapacağımı bulmam lazım."

Yüzeyin hemen altındaki öfkem fokur fokur kaynarken kelimelerimi tek tek seçtim. "Beni ne yapacağını mı?"

"Gitmek zorunda kalırsam."

Babaannemi kenara itip makarna kepçesini aldım ve spagettiye kaynayan suyun altında kalacak şekilde denetledim. “Beni burada bırakabilirsin. Koca kızım.”

“Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Niye?”

“İnsanlar geceleri daha depresif olur. Hemen hemen bütün intihar çağrıları gece gelir. Biz sadece... senin iyi olmanı istiyoruz, Zara.”

Sular tencereden dışarı taşmasın diye ocağın altını kısıp orta ateşe getirdim. “Annem beni o yüzden mi buraya yolladı? Bir gece kendimi öldüreceğimden korktuğu için mi?”

Betty’nin göz kapakları seğirdi. “Senin için endişeleniyordu.”

“Ben büyüdüm artık,” diye alay ettim. “İyiyim.”

“Babanı özölüyorun.”

“Tabii ki babamı özölüyorum!” Makarna kepçesini ona doğrulttum. Çok dramatik bir hareket oldu. Fark eder etmez de kepçeyi tezgâhtaki kahve makinesinin yanına bıraktım. “Bu intihara meyilli olduğum anlamına gelmiyor. Ayrıca her an başımda acil servis çalışanı bir bebek bakıcısı dikilmesi şart değil.”

Betty’nin yüzü düştü ancak sıırım gibi, incecik vücudu çelikten yapılmışcasına sertleşti. “Beni böyle mi görölürölün yani?”

“Hayır, özölür dilerim. Çok kırıcı bir yorumdu.” Güçlölkle yutkunup bakışlarımı kırıgın yüzölnden kaçırđım ve ocağı döndölüm. Aptal makarna kepçesini alıp suda çevirdim, spagettilerin

hiçbirisinin birbirine yapışmaması dünyanın en önemli işiydi sanki. “Birisi arayıp çağırırsa seninle gelebilirim.”

Betty iç geçirdi. “Olabilir belki. Ama çok karmaşık bir durumsa hayır. Binaya giremezsin. Tek başına ambulansın içinde oturur kalırsın. Artı, yasalara aykırı.”

“Yasalara aykırı mı?”

“Ambulansa sivil birisini almak.”

Ocağı biraz açıp babaannemin yüzüne baktım.

Gülümsüyordu. “Nick denen çocuğu arayıp eve çağırabilirim.”

“Hayır!”

“Ne? Ondan hoşlanmıyor musun? Duyduğuma göre, sen, o, Devyn ve Issie her yere birlikte gidiyormuşsunuz. Bugün de kütüphaneye gitmişsiniz, öyle mi?”

“Peşime ajan mı taktın?”

“Yo. Burası küçük bir kasaba. Milletin ağzı torba değil ki büzesin.”

Başımı iki yana salladım, iki bardak alıp buzdolabını açtım. “Nick’e telefon etme.”

Babaannem lavabonun altından kâğıt peçete çıkarıp masaya attı. “Muhtemelen beni de arayıp çağırılmazlar zaten.”

Akşam yemeğinin ortasında Betty’nin çağrı cihazı bipledi.

“Kahretsin!”

Mesajı dinledik. YMCA’nın spor salonunda birisi muhtemelen kalp spazmı geçiriyordu.

“Kusura bakma,” dedi. “Ben dönene kadar evde kal. Tamam mı? Yoldan Nick’i ararım.”

“Hayır, arama!”

“Evet, arayacağım. Başka kimseyi içeri alma. Çok ciddi yim, Zara. Kahretsin.” Başımın tepesini öpüp koluma akıncı bir bileklik takıverdi. “Annen bizi ziyarete gelmeyi düşünüyor.”

Bileğimi kaldırdım. Demir bir bileklik sallanıyordu
“Bu ne?”

“Küçük bir hediye.”

Babaannem ceketini kaptı. “En kısa zamanda dönerim. Ortalığı toplamakla uğraşma.”

“Nick’i arama sakın!” Bilekliğin soğuk metaline dokundum. Beni duymazdan geldi. “Kapıyı kilitle!”

Ben de Af Örgütü için Acil Eylem çağrılarını bitirebilirdim fakat yapmadım.

Nick’i arayıp gelme diyebilirdim. Onu da yapmadım.

Tezgâhta bıraktığı telsizden Betty’nin sesi duyuldu: “Bir konuşuyor. YMCA’de 10-23’teyim.” Sevk memuru Josie hatta girdi. “10-4, Birim Bir. 10-23 Y’da, 1845 saat.”

Ambulans dilinde 10-23 ‘lokasyonda’ demek. Başkası olsa geldik derdi. Birim Bir, Betty’ydi; 1845 saat de askeri dilde zamanı belirtiyordu. Bayağı klişeydi aslında.

Eh, Betty artık Y’daydı. Saat 6.45’ti ya da diğer tabirle 1845 saat. Bunları nereden biliyordum? Betty’nin

buzdolabına astığı bir listede on kod yer alıyordu. Yemin ederim, yansıını ezberlemiştim. Maine beni tam bir ineğe çeviriyordu.

Masadan kalkıp tabaklarımızı lavaboya koydum ve spaghettiyi sıyırmaya başladım. Betty aniden fırladığı için makarnasını bitirmemişti, o yüzden karar değiştirip yemeğini paketleyerek dolaba kaldırdım. Belki sonra acıkırdı. Kendiminkini sıyırdım. Tek başına yemek yemek hiç eğlenceli değildi.

Lavabonun üstündeki pencereden dışarı, karanlık ormana doğru baktım. Dolunay vardı ve her şeyi aydınlatıyor, çok güzel gösteriyordu. Kar bile güzel görünüyordu, o kadar soğuk değildi. Adamın dışarıda bir yerde olduğuna her iddiasına vardım, peri adamın yani. Ayrıca bahse girerim, oraya çıkarsam beni bulurdu. O zaman belki bazı cevaplara ulaşırdım. Üstelik ben oğlan da değildim, o yüzden gerçekten tehlikede olduğumu sanmıyordum.

Betty'nin sesi tekrar telsizden çıktı, "Ben 10-6'ya geçiyorum, kırk beş yaşında bir erkeği Bangor'a götürüyorum. CH3 durumunda. 10-4?"

Kalp sorunları. Göğüs ağrısı. Tıpkı babam gibi.

"10-4," dedi Josie.

"10-4," dedim radyoya, sanki beni duyabiliyorlarmış gibi. "Ben 10-6'ya geçiyorum, koşuya çıkıyorum, peri bir adamı aramaya gidiyorum. 10-3?"

Merdivenlerden hızla odama çıkıp koşu giysileri hazırlamaya başladım. Soğuk havada üşütmeyen taytım

ve teri emen içliğimi çıkardım. İnsanı üşüten terlemekti. Betty'nin dolabında yün bir bere bulup kafama geçirdim. Benimkiler gibi çok gür saçlarınız varsa bu şekilde korkunç görünürler ama nasılsa güzellik yarışmasına falan katılmayacaktım. Karanlıkta koşmaya gidiyordum, beni kimse görmeyecekti. Nick buraya gelene kadar yani.

Doğru.

Koşuya çıkıyordum ve belki o çocukları çalan periye bulurdum. Şapkayı sıkıca takıp bir saniye durdum ve aynadan solgun, zayıflamış hâlime baktım. Gözlerimin bile ferri kaçmıştı. Maviydiler ama eskisi kadar değil. Babam burada olsa ateşimi ölçer, bana Fransız usulü soğan çorbası yapardı. Ama hasta olan bedenim değildi. İçimdi. İçim bomboştu. İçim bomboştu çünkü yaşamaktan ve hayatıma devam etmekten korkuyordum. Bu da bencilliğin dik âlâsıydı. Boşu boşuna hapis yatan onca insanı düşünsenize; sırf blog yazdıkları, konuştukları, farklı düşündükleri için hapisteydiler. Hayatlarına devam edebilmek için kim bilir neler vermezlerdi.

Bu korkunun bir adı var mıydı? Emin değildim, araştırmam gerekti. Takofobi vardı mesela: Hız korkusu, fazla süratli hareket etme korkusu.

Daldığım düşüncelerden kurtulmak için şöyle bir silkindim, spor ayakkabılarının bağcıklarını bağladım. Hayatıma devam etmenin, peri avlamanın, hayatımın kontrolünü elime almanın ilk adımıydı bu çünkü yapabiliyordum.

Issie'ye mesaj atıp koşuya çıkacağımı söyledim ve yarın öğle arasında yine internetten araştırma yapalım dedim. Sonra Nick'e mesaj attım.

Koşuya çıkıyorum. YOLDA görüşürüz.

İşte, kendimi sağlama almıştım ve peri avına gidiyordum.

Skotofobi

karanlık fobisi

Annem karanlıktan korkardı.

Ben küçükken evin dört bir yanında ışıklarımız vardı, sadece benim odamda ve banyoda değil. Üst katın koridorunda iki, bütün misafir odalarında birer tane, bir tane mutfakta, yemek odasında, alt katın banyosunda, oturma odasında, her yerde.

Bir keresinde anneme bunu sormuştum. Mutfaktaydık. Tezgâhta oturmuş, ayaklarımı sallayarak üstümde Elmo pijamalarımla yemek yapışını izliyordum. “Anne, neden karanlıktan korkuyorsun?” Annem o sırada krep yapıyor, hamurunu karıştırıyordu. Kâseye yaban mersini attı, karıştırdıkça karıştırdı.

“Korkmuyorum.”

“O zaman neden evde bir milyon tane gece lambası var?”

Annem kepçeyi büyük, çevresinde iki bordo çizgi

olan seramik kâsenin kenarına çarptı. “Sen korkma diye işte.”

“Ben korkmuyorum ki,” dedim. “Karanlığı seviyorum.”

“Hayır, sevmiyorsun.”

Bana uzun uzun baktı ve yüzü tanıyamadığım bir ifadeye büründü. Krep harcını çok fazla karıştırmış, bütün yabancı mersinlerini parçalamıştı.

“Krepler mavi oldu,” dedim.

Annem kâseye bakıp kaşlarını çatı ve kaşığı bıraktı. “Öf!”

“Olsun. Mavi güzeldir.”

Burnumdan öpüp, “Sana bir şey diyeceğim, Zara,” dedi. “Bazen insanların bazı şeylerden korkması gerekir.”

“Karanlık gibi mi mesela?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, ışığın olmayışından. Anladın mı?”

Başımınla onaylamış ama anlamamıştım, hem de hiç.

Kapıyı sertçe çarpıp merdivenleri indim. Isınma hareketleri yapmadım. Esnemedim. Doğrudan ay ışığında hafif tempolu koşmaya başladım. Evin pencerelerinde kırığı kristalleri belirliyordu. Ağaçlar âdeta havanın ağırlığından bel vermişti.

Kesinlikle bir ışık eksikliği mevcuttu ama şu kafaya takılan fenerlerden birini yanıma almıştım, o yüzden adımlarımı dikkatlice attığım takdirde ayağım takılmazdı.

Koştukça soğuk hava ciğerlerimi deliyordu. Sanki her bir nefes, akciğerime bir balta darbesi indiriyordu. Her nefes, vermeme gereken bir karardı; yaşama ve yola devam etme kararı.

Canım acıdı ama kendimi zorladım, derken acı hafıflıdı. Tamamen kaybolmadı ama artık daralmıyordum. Sınırım daralmaktan daha uygun bir kelime bulamazdım şu an için.

Nefes alıp vermek kolay bir şey olmalıydı ama Maine'de hiçbir şey kolay değildi. Soğukta, hiçbir şey kolay değildi. Yine de koşmaya devam ettim, garaj yolundan ana caddeye çıktım. Ayaklarımı bastığım yer sağlam olduğu için toprak yoldansa, asfaltta koşmak daha kolaydı. Hâlbuki eklemleirim için daha zor ve daha korkutucuydu, sanki bir şey beni izliyordu.

Bacaklarımı gerdim, hızımı arttırdım ama o his geri döndü. Yan tarafımdaki karanlık ormandan güm diye bir ses geldi ve koşmaya devam ettim. Maine'de sanki hep tetikte olmalıydı insan. Hayatımda hiç bu kadar ağlamaklı olmamıştım. Charleston'ın bütün mahallelerinde koşar, korkmak nedir bilmezdim.

Korkmaktan nefret ediyordum.

“Bir şeyi adlandırabiliyorsan artık korkunç değildir,” derdi babam hep. “İnsanlar bilmedikleri şeylerden korkar.”

Başımı çevirip ormanı şöyle bir taradım ama tek görebildiğim ağaçlar ve gölgelerdi. Orada hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi göremedim.

Zihnim ayı ve kurt görüntüleriyle doldu ama Maine dışı tek ayı tırtıl, siyah ayıydı ve onlar da insanlardan kaçardı. Maine Anakara Balıkçılığı ve Vahşi Yaşamı Museum Maine'de kurt olmadığına, sadece çakal gezdiğine yemin ediyordu. Bunu da iyi biliyorum çünkü buradaki ilk seyahrimde kardaki devasa patı izlerini görünce internet sitelerinden okumuştum. Babaanneme sorduğumda ne dese beğenirsiniz?

"Burada kurtlar olduğunu itiraf etmeye çekiniyorlar ama herkes varlıklarını bilir. Her neyse, endişelenecek bir şey değil. Kurtlar insanlara bulaşmaz."

Ben de kendi kendime böyle diyordum, *Kurtlar insanlara bulaşmaz. Kurtlar insanlara bulaşmaz.*

İşe yaramıyordu.

Kurtlar insanlara bulaşmaz. Periler insanlara bulaşır.

Yine avuçlarımda örümcekler geziniyormuş gibi hissetmeye başladım.

Sonra duydum.

Adımı.

"Zara."

Hafifçe sendeledim, yolun emniyet şeridinde kalmış bir taşa ya da her neyse, bir şeye ayağım takıldı. Burada neden hiç araba yoktu? Ah, doğru ya. Maine ülkenin en yüksek nüfuslu bölgesi değildi, özellikle de Betty'nin yaşadığı bölge.

Koşmaya devam ettim, adımlarımı hızlandırıp kulak kesildim. Derken gene adımı işittim. Âdeta ormandaki bütün ağaçlarda yankılanıyordu. Yolun her iki tarafından,

arkamdan, dört bir yanımdan geliyor gibiydi. Yine de yumuşacık bir sestti. Buyurgan, hafif bir fısıltıydı.

“Zara. Bana gel, Zara.”

Çok ezik bir laftı, sanki kötü bir müzikalden bir sahneydi, hiç korkunç değildi. Ah, yalanlarımı yiyeyim. Korkudan geberiyordum. Neredeyse altıma kaçırıacaktım. Kahretsin. Kahretsinkahretsin.

Bunu ben istedim. Onu dışarı çekmek istedim. Peki, şimdi? Korkudan ayaklarım yere daha sert bastı, kalbim aşırı hızlandı. Göğsüme güm güm çarpıyor, kurtulmaya çalışıyordu. İyi de neden kurtulmaya çalışıyordu? Bir sestten mi? Gölgeden mi? Buraya onu bulmaya gelmişim. Ama o beni bulmuştu.

Gerçekler beynime dank etti:

Havaalanındaki o adamı hayal etmemiştim.

Onu her görüşümde tenimdeki hissi hayal etmemiştim.

O tozu hayal etmemiş, kitaptaki cümleleri ben uydurmuştım.

Havayı kesen geniş kanat sesleriyle kafamı kaldırıp yukarı baktım. Bir kartal, kafamın tepesinde uçup ağaçların ortasına doğru pike yaptı. Beyaz kafası parlıyordu.

“Salak,” dedim. “Çok salağım. Duyduğum kartaldı herhâlde.”

Babam burada olsaydı, şu mızımız ve korkak hâlime katıla katıla gülerdi. Ben bile şu ağlamaklı hâlime gülüp koşmaya devam ettim. Nefesim kesik kesik dumanlar çıkardı. Sertçe nefes aldım, verdim, ayaklarıma odaklandım.

“Zara!”

Durdum. İçim öfkeyle doldu. Başlarım şimdi muzmızlığına. Başlarım Booker T. alıntısı cümlelere.

“Ne var?”

Ayaklarımı yere çakıp bekledim.

Soğuk hava içime işledi. Titredim. Ellerim yumruk oldu.

“Ne istiyorsun?” diye bağırdım. “Neden beni takip ediyorsun?”

Gözlerimi zorla açık tutup fenerimi çevirerek bir şeyler aradım. Ne arıyordum peki? Bir adamı mı? Belki de koyu renk takım elbiseli bir adamı? Belki de uçakları işaret edip örümcekler cildinizde geçit töreni yapıyormuş gibi hisler yaratan bir adamı?

Orman da sanki benimle beraber etrafa bakıyordu. Her bir ağaç dalı âdeta benimle birlikte yolda ne var diye bakmak için eğiliyordu. Derken ormanda bir şey kıpırdadı. Yolun kenarından bir sopa alıp önümde tuttum ve sesle yüzleşmek için döndüm. Işığım da benimle birlikte dönerken aramaya devam ettim. Gelen, gerçek bir ses değildi aslında, daha çok bir his, bir hareket duygusuydu.

“Korkmuyorum,” dedim, yol kenarına gözlerimi dikip. “Dışarı çıkıp benimle konuş. Senin hakkında çok şey okudum. Bir kitap buldum.”

Konuşurken sesim titredi. Sopayı tutan elim de pek sağlam değildi.

“Zara,” dedi ses. “Bana gel.”

“Oldu canım.”

"Lütfen."

"Hayır," dedim. "Madem konuşmak istiyorsun, sen ortaya çık."

Kartaldan bir uyarı çığlığı yükseldi.

Ormanın içinde, arkamda bir şey çıt etti, sesin ve ilk gürültünün tam aksi yönündeydi. Arkamı dönuverdim, her şeye hazırdım: manyak adamlara, ayılara, kurtlara, dinozorlara.

"Senin bir peri olduğunu biliyorum ve bunun beni korktuğunu sanıyorsan, çok aptalsın!" diye bağırdım. "Beni takip ettiğinin de farkındayım."

Orman sessiz kaldı. Örümcek hissi kayboldu.

"Ne? Gidiyor musun yani? Benimle oyun mu oynuyorsun? Amma da ezikçe."

Hiç ses yoktu.

"Aptal kraliçen olmamı istiyorsan saklanmayı kesmen lazım. Ama sana şunu söyleyeyim, Bay Peri Adam, ben buradayken bir daha erkeklere işkence edemeyeceksin! Anladın mı?" Öfkem boğazıma kadar çıktı ve kükredim, gerçekten, sanki bir güreş sahnesi çeken manyak bir aktör gibi kükredim hem de. Dopingli, gırtlaktan gelen bir sesle tüm öfkemi kustum. Buraya onu bulmak için gelmiştim çünkü ben neyin gerçek olduğunu bilmek, onu durdurmak istiyordum.

Kör edici, parlak ışıklar gözümü aldı ve virajı dönen bir MINI Cooper korna çaldı. Korna çalınınca yolun kenarından yan taraftaki hendeğin içine doğru atladım. Bir taş

yanağını çizdi. Ne olduğunu kavramam bir iki saniye oldu. Ayaga kalktım. Sopayı yere düşürmüştüm. Dünya sallandı, bulanıklaştı, odaklanamadım. Kafamdaki fener her tarafa fırlamıştı ve onu bulamıyordum.

“Zara!” Nick park ettiği arabasının kapısını sertçe kapattı. Bana doğru koşup önümde durdu. Arkasında yanan farların ışığından yüz hatlarını seçemedim. Devasa bir silüet sadece ama bu silüeti nerede görsem tanırdım.

“Ne işin var burada?” dedi sinirli sinirli.

Benim fısıltımsa cılızdı. “Onu bulmak istedim.”

“Ne?” Tüm vücudu titrerken ellerini yumruk yaptı. “Neyin var senin?”

Yerde ezilip sindim. Hayatımda hiç kimse bana böyle bağırمامıştı. Hiç.

Nick o kadar sinirlenmişti ki bana bir tane çakacak sandım. Sallandım galiba çünkü beni tuttu, bir elini belime koyup beni arabasına doğru götürdü.

“Durdurmak istedim işte. Birisini kurtarmak istedim çünkü şeyi kurtaramadım...”

“Seni eve götüreyim,” dedi Nick biraz sakinleşerek.

Arabasının içi aynı onun gibi kokuyordu, çam ormanı ve deniz gibi yani. Yüzüme dokundum. Parmağıma kan bulandı.

Nick bir tomar kâğıt mendil alıp yanağıma bastırdı.

“Bir şey yok,” dedim.

Gözleri hiç öyle söylemiyordu.

“Bana kızma.” Parmaklarımı yanağımdaki mendile götürdüm. Elim Nick’in parmaklarına değdi. Elektrikli bir şey –güzel ve şok verici bir şey– geçti içimden. Belki o da hissetmişti çünkü elini geri çekti. Parmaklarındaki kana bakıp dişlerini sıktı.

“Kapını kilitle,” dedi ters ters.

Dediğini yaptım.

Arabayı vitesle takıp beni Betty’nin evine götürdü. Uzun sürmedi ama tüm yol boyunca Nick ağzını açmadığından sessizlik üstüme üstüme geldi.

İçimdeki her şey karıncalandı, bekledi ve korktu.

Nick tam yanımda parmaklarını direksiyona hafifçe vurdu.

“Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?” diye sordu.

Gözlerimi yola diktim. Ay tepemizde kaldı, belki de bekledi. Ağaçlar kopkoyuydu. Başımda fenerin olması gereken yere dokundum.

Sonunda, “Bilmiyorum,” dedim. “Sanırım peri adam oralarda bir yerdeydi, bir korku filmindeki gibi bana sesleniyordu. Ben de ona seslendim, sonra bir kartal uçtu ve ben birkaç kez daha seslendim. Sonra da adam gitti.”

“Periyi korkutup kaçırdın mı yani? Bunu mu diyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Neden gittin oralara?”

“Beni almasını istedim. Senin ya da Devyn’in ya da başka birisinin canının yanmasını istemedim. O yüzden düşündüm ki... Çok salakça.”

“Herkesi kurtarmak için kendini feda mı edecektin?”

Koltukta b  z  şt  m. “Sonra da mızımız bir tip gibi korktum.”

Nick, Betty’nin evine yanaşıp MINI’den dışarı fırladı. Kapımın kilidini açtım ve beni dışarı taşıdı, küçük bir çocukmuşum gibi iki koca elini belime koyup beni kaldırdı.

“İyiyim ben,” dedim, kurtulmaya çalışarak. “Kendim yürüyebilirim.”

Nick tek kaşını kaldırdıysa da beni bırakıp garaj yolunda sendeleyişimi izledi. “Bence şok ge  irmişsin.”

“Eh, arabayla beni ezecektin neredeyse.”

“Yolun ortasında dikiliyordun,” diye karşı çıkıp beni içeri ittirdi.

“Hız sınırını ge  miştin,” diye takıldım ona.

Betty’nin evinin kapısını açıp döndüm.

“Hızlı gitmiyordum,” dedi Nick, şapkasını düzeltip.   st  nde Bedford’un B’si vardı.

“  zg  n  m,” dedim.   zg  nd  m de gerçekten. Sessiz duran, herhangi bir şeyden ya da davranıştan ya da olaylardan şikâyet etmeyen kapıya yaslandım. Kapılar bu açıdan çok iyidir. Mendile bir hayli kan bulaşmıştı. İyice yanağıma bastırdım.

Nick beni izlerken hiç hareket etmedi. O yüzden, “Charleston’dayken hep dışarı çıkardım,” diye ekledim.

“Burası Charleston değil.”

Kahkaha attım. “Orası kesin.”

“Zara, bu ciddi bir şey.” Beni hafifçe eve doğru itti.

“Niye, periler var diye mi? ‘Zara, bu ciddi bir şey.’” Dönüp koltuğa doğru yürüdüm, kendimi çok g  l  n   

hissediyordum çünkü soğukkanlılığımı yitirmiş, ikiyüzlü bir diktatör falan gibi davranmıştım, oysa ağırbaşlılığımı korumak zorundaydım. Koltuğun köşesine oturdum. Kol koyma yerine tutundum. Nick ise ayakta duruyordu, tabii ki. Burada kalıp takılmak, belki bir sıcak kakao içmek ve bu gıcık kasabadaki herkes neden bu kadar deli, paranoyak ve nasıl bu kadar hızlı koşabiliyor diye konuşmak istemiyordu herhâlde.

“Ne?” diyebildim. “Gitmiyor musun?”

“Betty’ye söz verdim.” Nick dişlerini sıktı, sonra polis rolünü oynamak isteyen bir aktör misali, sakın ancak güçlü bir tonla konuştu. “Hava karardıktan sonra dışarı çıkamazsın.”

“Ben erkek değilim.”

“Sahi mi?” dedi Nick. “Ama peri adamın istediği sensin.”

“Öyle mi düşünüyorsun? O zaman neden gelip beni almıyor? Neden sadece sesleniyor?” Kâğıt mendili yüzümden çektim. Kan damladı.

“Belki de kural budur. Ne bileyim. Hiçbir şey bilmiyormuşum gibi geliyor.” Nick beni kolumdan tutup kaldırarak mutfığa soktu. İçerisi hâlâ spagetti kokuyordu.

Nick bir kurulama bezi aldı, musluğun altında ıslatıp başıma bastırdı. Yüzümden aşağı sular aktı.

Bezi lavaboda sıkarken, “Pardon. Bezi sıkmayı unutmuşum,” dedi kızarak, gerçekten kızardı hem de. Parmakları kumaşı burup sıktı. Sonra bezi tekrar tenime getirdi. Dokunuşu neredeyse şefkatliydi, bakışları bir parça yumuşamıştı

sanki. Tezgâha yaslanırken ona baktım. Çok yakınımıdaydı Boştaki eliyle yaralanmamış yanağını kavradı ve başını yana eğip bana, içime uzun uzun baktı.

“Seni çözemiyorum,” dedi.

Yutkundum. Gözleriyle boynumun hareketini izledi, sonra yanağımdaki kesğin üstünde duran beze bakınca ciddileşti.

“Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu.

“Hayır.”

Gözlerimi açık tutup biraz sabredersem belki ben onu çözebilirdim ama bunu gerçekten denemek istiyor muydum?

Muhtemelen.

“Betty canına okuyacak,” dedi Nick. Başparmağını yanağımda hafifçe gezdirdi ama bu beni titretmeye yetti, kötü anlamda değil hem de. Bir şeyler dönüyordu fakat ne olduğunu bilmiyordum.

Bir elimi uzattım. “Korkmuştum. Sen gelmeden önce korkmuştum. Şey duydum sandım... Sanırım deliriyorum. Maine insanları delirtir mi? Soğuk hava insanların beynini falan etkileyip mantıklı düşünmelerini engeller mi ya da ne bileyim, nöronlarını falan dondurur mu?”

Konuşmayı kestim çünkü ben bile sesimdeki histerik tınıyı fark edebiliyordum. Ellerimle havayı yakaladım, söyleyecek sözler ya da tutunacak bir şeyler aradım.

Nick başını iki yana sallayınca saçları bir köpeğin tüyleri gibi havalandı. “Delirmiyorsun.”

“Kendimi deli gibi hissediyorum.”

“Neden?”

“Sadece... Neler olduğunu bilmiyorum. Bana Darfur’da-ki son durumu sor, anlatırım. Amerika’da kaç kişinin idam cezası için sırada beklediğini mi öğrenmek istiyorsun? Onu da bilirim. Ama hayır, neden Maine’in bir kasabasında pe-nilerin olduğunu anlayamıyorum.”

“Ben de anlamıyorum aslında.”

İç geçirip elimi yanağıma götürdüm, sonra gözlerimi ovuşturdum. Çok yorgundum. Yer ayağımın altında biraz sallandı ve kendimi oturma odasına zar zor atıp koltuğa çökmeyi başardım. Nick anında yanımda bitti, elini omzu-ma koyup bana dikkatlice baktı. O kadar hızlı hareket et-mişt ki takip edememiştim.

“Sersem gibiyim,” dedim. “Herhâlde o yüzden böyle şey davranıyorum... Şey...”

“Sersem gibi mi?”

“Biliyorum, çok salak bir kelime. Annem çok kulla-nır. Buraya beni annem yolladı, biliyorsun. Onun lafıdır, sersem.”

Nick koltuğun sırt kısmına atılmış battaniyeyi aldı. “Onu özlüyor musun?”

“Evet. Babam ölmeden önce yürekli bir kadındı. Ben de yürekli olmak isterdim. Sen yürekli kızları mı seversin, yürekli olmayanları mı? Hep merak etmişimdir. Sırf senin değil yani, erkeklerin genel görüşünü. Sence ben yürekli biri miyim?”

“Yüreklisin.”

“Ya tabii. Kendimi yüreklinin tam tersi gibi hissediyorum.”

“Nasıl yani? Yüreksiz mi?” Nick battaniyeyi üstüme sarıp yanıma, tam yanıma oturdu. Hiç düşünmeden ona sokuldum.

“Bundan nefret ediyorum,” dedi, “neler olduğunu bilememekten.”

“Kendini çaresiz hissettiğin için mi?” diye sordum.

Nick parmağımdaki ipliğe dokundu. “Evet.”

“Bir çözüm bulacağız.” Nick’in çam kokusunu içime çektim, aynı Noel ağaçları gibiydi.

“Bulsak iyi olur.”

“Korkmuştum,” dedim, o sesi hatırlayarak.

“Söyledin.” Kolunu omzuma attı. Tam da Blake Willey’nin, yedinci sınıfta ilk kez çıkıp Shrek izlemeye gittiğimiz zaman yaptığı gibi tam omzumun üstüne koydu.

Kolunu orada tutmasına izin verip dilimi ısırdım, yoksa gene boş boş konuşmaya başlayacaktım. Ian’ın ne düşüneceğine de aldırmadım. Hani benimle çıkmak isteyen Ian. Hani Megan ile arkadaşlığına rağmen, daima iyi, Nick’in tam aksi olan Ian.

Nick.

Nick gür siyah saçlıydı.

Nick kocaman kestane gözlüydü.

Nick’in inci gibi dişleri vardı.

Nick geniş bir göğüse ve koşucu ciğerlerine sahipti, bir nefeste evimi yıkabilirdi. Umurumda değildi. İyice sokuldum. Nick sıcacık ve rahattı ama yine de ormanı hatırlayıp

titemedim. Göz kapaklarımı açılmak istemedi ama ben onları gerçekten açmak istiyordum çünkü Nick bana emirler yağdırmadığı zamanlarda çok şekerdi.

“Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim,” demeye çalıştım. O kadar yorgundum ki dudaklarımı kımıldatacak hâlim yoktu.

“Ne zaman istersen, Zara. Gerçekten. Ciddiyim.” Saçımı kokluyordu sanki.

“Benden nefret ettiğini filan biliyorum ama arkadaş olmalıyız,” dedim ona gözlerimi kapatıp.

“Senden nefret etmiyorum,” dedi. “Hiç öyle bir şey yok.”

“Ne var o zaman? Yoksa sen de mi partenofobi kurbanısın?”

“Partenofobi?”

“Kız fobisi.”

“Çok tuhafısın.” Nick tekrar bana doğru yaklaştı; gözlerinde, kahkahalarla gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi muzip bir parıltı vardı. Elini başımın yan tarafına koydu. Daha önce kimse bana böyle dokunmamıştı, çok hassas ve romantik ama aynı zamanda çok güçlüydü. “Kızlardan korkmuyorum.”

“O zaman neden daha önce hiç kimseyi öpmedin?”

Bir saniyeliğine gözü parladı. “Belki de doğru kız henüz karşıma çıkmamıştır.”

“Ne kadar basmakalıp bir laf,” dedim. Dudaklarını süzdüm. Nedense tekrar, “Arkadaş olmalıyız,” dedim.

“Evet, bence de,” diye onaylamasıyla içime yayılan a-
caklık ona daha da sokulmama sebep oldu.

“Yani ben filmlerde kendisini kurtaran adama âşık olan
o sinir bozucu kadınlardan olmayacağım çünkü senin beni
kurtardığını düşünmüyorum, tamam mı?”

“Seni kurtarmak mı?”

Mideme kramp girdi. “Her neyse.”

Nick kahkaha attı. Bacağına vurdum. “Kes şunu.”

“Kesemiyorum.”

Tüm vücudu kahkahalarla sarsılan Nick ufacık, ço-
cuksu ve şirin göründü. Bir keresinde babamla NASCAR
hakkında saçma sapan bir film izliyorduk. Babam da aynı
bu şekilde değişmişti. Sanki birdenbire küçük bir çocuğa
dönüşmüştü, onu endişelendiren her şey –faturalar, ben ve
insan hakları– gidivermiş, abuk sabuk esprilerin arasında
kaybolmuştu.

Nick derin bir nefes aldı, öylesine derindi ki ona yaslan-
dığım için ben de o nefesle birlikte hareket ettim. Nefesini
verirken yavaşça, neredeyse duyamayacağım kadar alçak
bir sesle, “Sana zarar vermek istemiyorum, Zara. Hiçbir şe-
yin sana zarar vermesini istemiyorum,” dedi.

Gülümsedim.

“Güzel. Ama ben başı belada bir prenses değilim ve or-
tada bir sıkıntı yok.”

Ardından uyuyakaldım. Bundan daha kötü bir zamanlama
olamazdı çünkü muhabbet tam ilginçleşmeye başlıyordu.

Filofobi

Arık olma fobisi

Ertesi sabah kendi yatağımdaydım. Koltukta değil, yatağımdaydım. Yani?

Hepsini hayal etmiştim!

Doğru mu?

Yanlış.

Yanağımdaki yaraya dokundum. Üstüne sargı bezi ve yara bandı yapıştırılmıştı. Düşmenin etkisiyle elimde oluşan çizikler duruyordu. Derin değillerdi ama garip görünüyorlardı. Doğrulup oturmak pek kolay değildi. Tüm kemiklerim maraton koşmuşum gibi kütürdedi. Karın kaslarım acıyordu. Güç bela yataktan kalkıp aynaya doğru yalın ayak yürüdüm. Beyaz bandaj renksiz yüzümle aynı tondaydı, hemen hemen. Betty dün gece koymuş olmalıydı ama hatırlamıyordum. Nick'in gidişini de hatırlamıyordum. Nick'i düşününce yüzüme renk geldi. Of Tanrım, ondan arkadaşım

olmasını istemiştim. İnsanlardan arkadaşınız olmaları istemezsiniz normalde. Katagelofobi dalga geçilme korkusudur. Bence çok normal bir fobi. Hatta aktif olarak taşımam gereken bir fobi.

“Muhtaç. Muhtaç ve zavallı,” dedim aynadaki çirkin yansıma.

Çirkin yansıma da bana aynı sözleri sarf etti.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip vazgeçtim.

Katagelofobi.

Neden umursuyordum ki? Nick’i umursamam için tek bir sebep bile yoktu. Güzel MINI’siyle beni neredeyse çiğneyip geçen, tatlı bir çocuktu işte. Evet, çok güzel kokuyordu; rahatlık, sıcaklık ve güvenlik gibi ama güvenli değildi. Biliyordum. Adım gibi emindim hatta. Hem benden neden hoşlansındı ki? Aynadan bana bakan kız solgundu, donuktu, kafasında kocaman bir bandaj vardı. Süper model tarzı hatta Megan tarzı bile değildim.

Kendime bakmamaya çalışarak, umursamamaya çalışarak saçımı çekiştirmeye başladım.

Babaannem Betty elini omzuma koyunca irkildim. “Zara?”

Arkamı dönüp şifonyere yaslandım. Babaannemle göz göze gelmeye korktum.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. “Dolaşıklaı çözmek için saç kremi kullanmalısın.”

“Biliyorum.”

Dışarıda bir köpek havladı.

“Kahrolası köpekler,” diye mırıldandı bakışlarını kaçırıp, sonra tekrar bana döndü. “Nick iyi bir çocuk.”

Babaannemi süzdüm. “Benden hoşlanmıyor.”

“Gerçekten mi? Kendini mi, yoksa beni mi ikna etmeye çalışıyorsun? Çünkü onu bulduğumda sen koltukta sızma salyalar akıtarak uyurken o bir eliyle başındaki bandajı tutuyordu.”

“Salyalarım mı akıyordu?”

Betty kahkaha attı. “Çok değil.”

Başımı ellerimin arasına aldım. Oda havasızdı, pıhtılaşmış kan ve şüphe kokuyordu. Betty ellerimi kafamdan çekti. Gülümsüyordu. “Senden hoşlanıyor, Zara. Seninle ilgilendi, sana baktı. Erkekler ilgi gösterdikleri kızlara öyle davranır.”

“İçinde darda-kalan-prensesi-kurtar geni taşıdığı kesin, bu da hiç duruma uygun değil çünkü ben darda kalan bir prenses değilim,” dedim, aşırı bir öfkeyle. Sesimdeki öfkeyi ben bile duydum.

“Pek sayılmaz. Sen de tanımadığın insanları kurtarmakla meşgulsün.” Af Örgütü belgelerimi işaret etti.

“Kötü bir şey mi yani?”

“İyi bir şey, Zara. Öyle. Yani... hepimiz zaman zaman birisi tarafından kurtarılmaya ihtiyaç duyarız. Bu zayıf olduğumuzu göstermez.”

“Nick benden bildiğimiz anlamda hoşlanmıyor.”

“Senden hoşlandığını itiraf etmekte bir terslik yok, biliyorsun ki. İyi hisler duymakta da bir yanlışlık yok, Zara. Baban hiçbirimizin hayatının durmasını istemezdi.”

Yorganım yatağın üstünde dertop olmuş vaziyeteydi. Hiçbir şey yerinde değildi. Düzeltmeye çalıştım. Kırıp yığınınım ve Uluslararası Af Örgütü insan hakları raporlarını ayağımın üstüne devrildi. İçinde babamın adı yazan kitap bekliyordu.

“Burası amma dağınık,” diye mırıldandım, raporları tekrar üst üste koymaya çalışırken. “Kusura bakma, çok dağınığım. Bahse girerim, annemi eve aldığınızda hiç dağınık değildi.”

“Dağınık değildi ama hiçbir zaman diş macununun kapağını kapatmazdı.”

“Hâlâ kapatmaz!” Vurgulamak için insan hakları raporunu Betty’nin yüzüne doğru salladım. Bu raporlarda o kadar çok sayı vardı ki her bir sayı birisinin acısını, birisinin hikâyesini temsil ediyordu. Kitabı dikkatlice kâğıt yığınının üstüne koyarken mideme ağrılar girdi. Sonra kütüphaneden getirdiğim kitabı seçtim. “Babam bu kitabı ödünç almış. Arka sayfada adı yazıyor.”

Babaannem kitabı tutup inceledi. Sanki sonsuza dek baktıktan sonra sessizce, “Korkma. Burada kaplanlar vardır,” dedi.

“Sence bunu babam mı yazmış?” diye sordum, Betty’nin koluna dokunarak. Birdenbire çok kırılgan göründü.

“Onun yazısına benziyor.”

“Sence ne anlama geliyor?”

“Ray Bradbury’nin bir hikâyesi.” Tuhaf tuhaf bakmış olmalıydım ki devam etti: “Bilim kurgu yazarı. En iyilerden biridir.”

“Ah, ben pek bilim kurgu okumam.”

“Hımmm.” Betty ciddileşerek kitabı kapattı ve bana iade etti. Tam filmlerden fırlamış klişe bir sahne gibi gelse de kitabı bir saniye göğsüme bastırdım. Kitap benim için özeldi. Sanki babamdan bana kalan bir mesajdı.

“Dün gece tek başına dışarı çıkmışsın,” dedi, beni süzerek.

Kitabı insan hakları raporlarının en üstüne koydum. “Biliyorum, ben...”

“Zara?” Betty’nin sesi bir ikaza dönüştü. Gereken hızla cevap vermemiştim.

“Özür dilerim,” dedim çabucak. “Nick ve Issie’ye haber vermiştim. Yani beni kararımdan caydırmasınlar diye mesaj attım sadece. Ve ben... sadece bazı cevaplara ulaşmak istedim.”

“Dolayısıyla zifiri karanlıkta cevapları aramaya gitmeyi mi uygun buldun?” Bir yastık aldı.

Derin bir nefes aldım. “Bak. Birisini bulmaya çalışıyordum.”

“Birisini mi?”

“Yol kenarında duran o adamı. Beni havaalanından getirdiğin zaman görmüştük hani.” Çoktan düzelmiş çarşafı elimle düzeltmeye devam ediyordum. Serin, yumuşacık ve sağlam bir his veriyorlardı.

Betty zorla nefes aldı. “Zara, bu hiç iyi bir fikir değil.”

Doğrudum. “Neden?”

Babaannem yastığı kabartmayı bıraktı. Yastık elinde sallandı. “O adam tehlikeli.”

“Nasıl yani? Tehlikeli olduğunu nereden biliyorsun? Nesi tehlikeli?”

Betty benden bir adım uzaklaşıp yatağa doğru geri geri gitti. Yatağı en baştan yapmaya, çarşafı sıkıca köşelere sokmaya başladı. “Bence Beardsley’lerin oğlunu kaçırın o.”

“Bence de. Peki, o zaman neden onu tutuklamıyoruz?”

“Birisini tutuklamak için onu yakalayabilmek gerekir.” Betty yastığımla biraz daha oynayarak hızlı, agresif hareketlerle sağa sola çekiştirdi. Gri saçları güneş vurdukça kar gibi parladı. “Ayrıca hiçbir iz bırakmıyor, bir görünüp bir kayboluyor sanki. O akşam onu görmemize bile şaşırdım. Onu tekrar görmek isterim.”

“Niye?”

“Yakalamak için,” dedi dişlerini göstererek ve bir an için sanki babaannem ortadan kayboldu. Sanki bambaşka, ilkel birisine dönüştü, sonra tekrar kendine geldi. “Oğlanları kaçırın her kimse onu yakalamak için.”

“Ama o olduğundan emin değilsin.”

“Hayır. Emin değilim.”

Nick, Issie ve Devyn’a anlatmak istedim. “Okula feci geç kaldım.”

“Ben seni arabayla bırakırım.”

“Gerek yok,” dedim, arkamı dönüp ona bakarak. Omuzları bir yüzücü gibi genişti ama kemikliydi. Kendisi bu kadar yaşlıyken milleti nasıl tutup kaldırabiliyor, nasıl kurtarabiliyor ve acil servis çalışanı olabiliyordu, bilemiyordum.

“Bırakmak istiyorum,” dedi gülümseyerek. “Hadi bir günlüğüne babaannen olup sana iyi bakayım. Tamam mı?”

Ben de ona gülümsedim. “Tamam. Eğer bana sıcak kaka yaparsan.”

“Artı, hafiften beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin.”

“Hafiften beyin sarsıntısı geçirmiyorum.”

“Tabii ki geçiriyorsun.”

Betty beni okula bıraktı. Geç kalmama ve Bayan Nix’ten geç kağıdı almak zorunda olmama rağmen arabada oyalandık.

“Annen seni çok özlüyor, Zara,” dedi Betty damdan düşer gibi.

İçim daraldı. “Hı hı. Bazı insanların çirkinlikten korktuğunu biliyor muydun? Gerçekten. Onun da bir adı var: Kakofobi.”

“Bazı insanlarda da annelerinden bahsetme fobisi var.”

“Ah, çok iyiydi.”

“Sakin gözlerini devirme,” dedi Betty ama kızgın değildi. Parmaklarını sırayla direksiyona vurdu. “Sadece ilişkiniz konusunda biraz endişeliyim. Sanki ondan kaçırıyorsun.”

Tekrar devirmemek için gözlerimi kapattım. “Beni evden postaladı.”

“Çünkü senin için endişeleniyordu. Cesaretini kaybetmiştin.” Betty uzanıp dizimi sıktı. Elinin derisi kupkuru ve kâğıt gibi inceydi. “Bence eski cesaretine kavuşmaya başladın.”

Kaşımı, kasten bir tanesini, kaldırıp ona fikrimi belli ettim. Dizime bir şaplak atıp güldü. “İşte yeteneğin ortaya çıktı. Hadi bakalım, doğru sınıfa.”

Babaannem kornaya basıp veda ederek beni orada bıraktı ve bugün de dünyayı kurtarmaya gitti. Dondurucu soğukta ayaklarımı sürterek okula girdim, koridordaki büyük ahşap kartal heykelinin ve resim öğrencilerinin oto portrelerinin önünden geçtim. Burada olmayı hiç istemiyordum ama bütün gün evde oturup ormandaki sesi düşünmekten iyiydi.

Okulun sekreterinin odasının kapısı kapalıydı ama açıp danışma masasının önünde durdum ve Bayan Nix’in dönüp beni fark etmesini bekledim. Bir yandan bir şeyleri dosyalarken, bir yandan da ciyak ciyak boşa zaman harcamak ve araba kullanmakla ilgili bir country şarkı söylüyordu. Burada olduğumu anlaması için hafifçe öksürdüm.

İşe yaradı. Dönüp bana gülümsedi. “Zara!”

Kâğıtları masasına bırakıp danışmaya yürüdü. Bandajımı görünce gözlerini kıstı.

“Zara, iyi misin?”

Evet anlamında kafa salladım. “Dün gece koşu yaparken düştüm.”

Bayan Nix başını iki yana sallayıp bana geç kâğıdı verdi. “Eh, umarım babaannen sana paltonu tersinden giymeni söylemiştir.”

İzin kâğıdını parmaklarımın arasında salladım. “Ne?”

Kadın yavaşça gözlerimin içine baktı ve ağzını açtı. Sözcükleri kış kadar yavaş çıktı. “Ah. Betty sana bunu söylemiştir sandım.”

Hayır dercesine kafamı çevirdim.

“Annen de mi söylemedi?”

“Hayır. Neden söylesin ki?” diye sordum, iyice afallayarak. Bayan Nix’in cidden tatlı biri olduğunu biliyordum ama biraz uçuk kaçık davranıyordu, neler olduğuna inanamayan oydu sanki.

“Neden söylesin ki? Herkes inkâr ediyor ama yeniden oluyor işte,” diye mırıldandı. Kolunu tezgâha çarpmasıyla bir kutu renkli ataş yere düşüp fayanslara çizilmiş okul maskotunun üstüne saçıldı.

“Ne kadar da avanağım!” diyerek yere çömelip dökülen ataşları toplamaya başladı. ‘Avanak’ dediğine inanamıyordum.

“Sorun değil.”

“Çok şeker bir kızsın, Zara, tıpkı annen gibisin,” deyip tekrar ayağa kalktı. “Yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

“Önemli değil.” Saçımı kulaklarımın arkasına attım. Saçlarım gözüme girdiğinden kadını göremiyordum ve onu daha iyi tanıyıp anlamak için yakından görmek istiyordum. “Eee, neden paltomuzu tersten giyiyoruz?”

Kadın kızarıp kendi lafını hafifseyerek elini salladı. “Gece tek başına dışarı çıktığın zaman paltonu tersten gi-

yersin. Kocakarı hikâyesi işte. Batıl inanç. Herkes biliyor sanmıştım.”

“Niye ama?”

Kadının suratı iyice kızardı. Derken telefon çaldı. Bayan Nix telefonu duyunca resmen sevinçten havalara uçtu. “Alo, ben Bayan Nix, okulun sekreteri, bu güzel günde size nasıl yardımcı olabilirim?”

Ben de işareti alıp odadan çıktım.

Maine her geçen gün daha garip bir hâl alıyordu.

İspanyolca dersinden sonra Devyn yanıma geldi. Ian dirseğimden tutuyordu. “Selam. Zara ile bir saniye konuşmam lazım,” dedi Devyn.

“Tamam,” dedi Ian, hiç istifini bozmadan.

“Yalnız.”

“Ha,” dedi Ian, duraksayarak. “Tamam. Sonra görüşürüz, Zara.”

“Tabii,” deyip uzaklaşmasını izledim. “Zavallicık.”

“Bir şeyi yok,” dedi Devyn. “Sendeki kitap kafama takıldı. Yanında mı?”

“Evet.” Kitaplarımı karıştırıp Devyn’a bahsettiği kitabı gösterdim.

“Ödünç alabilir miyim?”

Yüreğim daraldı. “Evet, tabii...”

“Merak etme, gözüm gibi bakarım, Zara, söz. Biliyorum, içinde babanın notu var ve senin için çok değerli.”

Koridorda yürümeye devam ederken kitabı Devyn'ın kucagina koydum. "O kadar belli oluyor mu?"

"Yerinde olsam benim için de çok özel olurdu," dedi Devyn. "Sadece ilk fırsatta okumak istiyorum."

"Hı hı," dedim. "Kaplanlarla ilgili o cümle benim de kafama takıldı."

"Eee?"

"Sanki önemli gibi."

"Biliyorum."

Issie sert adımlarla yanımızda bitti. "Sana çok kızgıyım!"

Kendimi işaret ettim. "Bana mı?"

Dirseğimden çekti. "Evet, sana. Gece tek başına koşuya çıkmışsın. Sen tam bir salaksın."

"Sağ ol, Is," dedim kolumu elinden kurtararak.

"Seni alabilirdi," diye fısıldadı. Yardım istercesine Devyn'a doğru baktı.

"Akılsızlık," diye onayladı Devyn. "Nick bize olanları anlattı. Adamın sana seslenmesini falan."

Hiçbir yorum yapmadım. Issie yumuşadı, kolunu belime doladı. "Kendini feda etmeye çalıştığının farkındayız."

"Yok..."

Lafımı kesti, "Senin kendini feda etmeni istemiyoruz. Bu durumu birlikte çözeceğiz. Kimse kurban olmamalı. Değil mi, Devyn?"

Devyn başıyla onayladı. "Doğru. En azından tek başına değil."

“Zara, harika bir şey bu,” dedi Issie, masaların arasında hoplayıp zıplayarak. “Şuradaki insanlara bir baksana.”

Uluslararası Af Örgütü Derneği olarak öğle arasında kullanmamıza izin verilen sınıfa şöyle bir göz gezdirdim. Nick burada değildi.

“On kişi gelmiş, Issie,” diye iç geçirdim. “On nedir ki? Yardımımıza ihtiyacı olan binlerce kişi var.”

Ian bana el salladı. Yüzünde bir canavar gülüşü taşıyordu ve sanki buradaki on kişiden o sorumluymuş gibi kasıla kasıla yürüyordu ki muhtemelen o sorumluydu ya, neyse.

“On gayet iyi bir rakam,” dedi Issie ve sonra dirseğiyle Ian’ı işaret etti. “A-ha, bak kim geliyor.”

“En azından burada,” dedim, tükenmez kalemli ve önceden pullanmış zarfları kenara koyup. “Bazı insanların aksine.”

Nick’in burada olmadığını düşününce içime bir sıkıntı oturdu.

“En azından onun umurunda,” diye ekledim Ian yaklaşıırken.

Ian bana gülümsedi. “Selam Zara. Milleti toplamışsın.”

Sana demiştim bakışı atan Issie’ye doğru baktım. “Topu topu on kişi.”

“On buraya göre iyi bir sayı. Key Kulüp’e beş kişi gelse kafayı yeriz,” diyerek başıyla Acil Eylem raporlarımı işaret etti. “Dağıtmana yardım edebilir miyim?”

“Evet.” Çok nazikti. “Edebilirsin.”

Nick ancak Uluslararası Af Örgütü'nün önemli misyonunu anlatmamdan ve insanların dilekçeler yazmaya başlamasından sonra çıkageldi.

Ian yanımda oturuyordu. Dolayısıyla Nick sıramın önünde dikildi.

"Gelmen ne hoş, Colt," dedi Ian alaycı alaycı sırtarak. Birdenbire bir yılanı benzedi. Hiç hoş bir görüntü değildi, pul pul ve kıvrıktı.

Issie sanki kan çıkacağını görmeye dayanamayacakmış gibi eliyle gözlerini kapattı.

Bakışlarımı Nick'e çevirdim. "Geç kaldın."

Bana gülümsedi. Kazağına bir çam dalı takılmıştı.

"İlgilenmem gereken işler vardı," dedi homurdanırcasına, Ian'ı tepeden tırnağa süzerek. Ben alfabam –hayır, ben alfabam– atışmasının ardından dik durup omuzlarını geriye atarak gerindiler.

Devyn, hepimizin duyabileceği bir sesle Issie'ye, "Bazen çok zavallı oluyorlar," diye fısıldadı.

Issie de, "Bence de," diye fısıldayarak karşılık verdi.

Nick kazağındaki dal parçasını alıp normal bir sesle, "Öyleyiz, değil mi?" dedi.

Sonra bana gülümseyince kalbim daha hızlı atmaya başladı. İtiraf etmekten utanç duyuyordum ama doğrudu. Kalbi insanı böyle ele verirdi işte. Tam da bu yüzden kardiyofobik olmak, yani kalp fobisi taşımak gayet kabul edilirdi.

“Kusura bakma, geciktim. Ne yapmam gerektiğini söyle, Zara,” dedi, topuklarının üstünde yavaşça gidip geldikçe Yemin ederim, bir tek Ian’ın kalemini ortadan ikiye kırmış olduğu kalmıştı ama ben ayağa kalkıp Nick’in eline bir Ac Eylem dilekçesi ve kâğıt tutuşturdum.

Okul saatleri sırasında gökyüzü aydınlık ve maviydi, tam da ressamların resmettiği türde bir Maine gökyüzüydü, benim gibi bir Charleston kızını bile gülümsetip rahatlatan cinsten. Resim dersi sırasında gözlerimi dikip baktığım ağaçların renkleri capcanlıydı. Kolaj çalışmasıyla kâğıttan bir kartal yapmam gerekiyordu ama zihnim ha bire perilere ve siyasi tutuklulara kayıyordu.

Bir parça kırmızı brokar kâğıdını yırtıp kartalın sol kanadına biraz coşku kattım. Ben tam kâğıda tutkal sürerken Nick içeriye süzüldü. Yanımdaki masaya geçti.

“Buraya oturmamın sakıncası var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Kalbim mutlulukla bir milyon kez pırpır ediyordu. Beynim neden benim yanıma oturdu diye merak içindeydi. Oturabileceği bir milyon, bir trilyon yer vardı, mesela her zamanki yeri. *Hemen fazla heveslenme. Bir anlam çıkarma. Muhtemelen sadece perilerden bahsetmeye gelmiştir.*

Nick malzeme dolabına gidip projesini aldı. Masada dimdik oturdu. Ormanda başıboş gezinen bir kurt resmi hazırlıyordu. Buruşturulmuş kâğıtlarla yapmıştı.

**“Çok güzelmiş,” dedim resmini işaret ederek.
Gülümsedi. “Seninki de.”**

Bir dakika boyunca konuşmadan oturduk. Keşke bir şey söyleseydi. Herhangi bir şey. Eh, yani herhangi bir şey değil de güzel bir şey.

“Çok sessizsin,” diye laf attım.

“Sanki sen değilsin,” dedi gülerek.

“Ben gelip senin yanına oturmadım.”

“Doğru ama dün gece sen benden arkadaşın olmamı istedin.” Gözlerinde bir ışık yandı.

“Şşş. Bazı şeyler vardır ki hiç tekrar edilmemelidir.”

Nick kalbini tutup yaralanmış gibi yaptı. “Ne? İstemedin mi yani?”

“Yardıma muhtaçmışım gibi geliyor da ondan.”

“Hiç de değil.”

“Evet, öyle.”

Nick gülümsedi. Gülümsemesi sesine yansdı. “Zara, sen yardıma muhtaç biri değilsin.”

Bir parça kâğıt daha koparıp maket bıçağıyla kenarını düzgünce keserken, “Ya, ne demezsin,” diye sızlandım.

“Hem,” dedim kartalın kanadı ve kurduğum mantık üstünde biraz çalıştıktan sonra, “gerçek bir dost, kendi içsel zavallılığı yüzünden arkadaşını utandıracak bir konuyu gündeme getirmez.”

Gülmeye başladı ama daha çok homurdanıyor gibiydi. “İçsel zavallılık mı?”

Elimdeki maket bıçağını o düzgün kaslı kollarına saplayacakmış gibi tuttum. Tabii ki resim öğretmenimizin dikkatini çektim.

Kadın tutkal tabancasıyla beni işaret etti. “Zara.”

“Şaka yapıyorum!” dedim.

“Bay Colt’a başka yere oturmasını söylememe gerek var mı?” diye sordu. “Küçük bir öğleden sonrası aşkı mı yaşıyoruz?”

Herkes kıkırdadı; kahkaha atmadılar, sadece kıkır kıkır güldüler. Kiplarınızı olduğumu hissettim. “Yok. Tamam, bir şey yok. Nick burada iyi.”

“Eminim öyledir,” diye mırıldandı yan masadan kâküllü bir kız. Masadaki eşi bir beşlik çaktı.

Resim öğretmeni göğüs çatalı görünecek şekilde önlüğünü çekiştirerek, “Herkes işine dönsün, millet,” dedi. “Nick’i ve yeni kızı rahat bırakalım.”

Suratımı asıp bıçağı gazeteye sapladım. “Yeni kız olmaktan nefret ediyorum.”

“Niye?”

Bakışlarımı suratına çevirirken gözlerini, çenesini ya da ellerini görüp heyecanlanmamak için özel çaba sarf ettim. Cevap vermedim.

Bir dakika boyunca çalışarak oturduk. Yanımda oluşunun öylesine komik ve yoğun bir şekilde farkındaydım ki. Resmen yaydığı ısıyı hissedebiliyordum. Çok güzeldi.

“Okula geldiğimde Bayan Nix çok tuhaf davranıyordu. Bana gece dışarı çıkarsam paltomu ters yüz edip giymemi söyledi.”

“Ne?”

“Evet, farkındayım. Çok acayip, değil mi? Ben de Google’den kıyafetleri tersinden giymeyi araştırdım,” dedim.

“Eee?”

“Periler geceleri ormanda tek başına gezen insanların kafasını karıştırabilirmiş ama üstümüzdekileri tersinden giymek bizi korumuş.”

Nick kâğıdı tutkala, sonra da kâğıdı kâğıda sürdü. “Çok garip.” Durdu. “Betty ile biraz konuştuk.”

“Evet, söyledin.”

“Bu gece sana bazı açıklamalar yapacak?”

“Neden sen şimdi yapmıyorsun?”

“İşte.”

“İşte neden?”

Nick etrafını gösterdi. “Duyanlar olabilir.”

“Bana hangi konuyla ilgili olduğuna dair bir ipucu ver o zaman.”

“Somurtuyorsun. Somurtmak yasak. Fazla şirin.”

Kalbim ardına kadar açıldı ve Nick’in yüzü değişti. Gözlerini kısıtı. Birden ciddileşti.

“Şimdi anlat,” diye ısrar ettim.

“Hayatta olmaz.”

“Lütfen.”

“Betty’ye söz verdim.”

“Eee, ne olmuş?”

“Betty’nin damarına basmaya gelmez, biliyorsun.”

“Doğru.” Pes ettim.

Az sonra, ufak bir suskunluğun ardından konuşacak cesareti topladım: “Eğer arkadaşsak, senin hakkında bir şeyler bilmeliyim.”

Nick kollarını iki yana açtı. “Hadi, sor.”

“İmmm.” Bir saniye düşündüm. “Annenle baban ne yapıyor?”

“Doğa fotoğrafçısı. Çok seyahat ederler.”

“Gerçekten mi? Nereye?”

“Her yere. Şu aralar Afrika’da bir belgesel çekiyorlar.”

“Yok canım.”

“Evet, ciddi.”

Tutkalı elime aldım. Birazı parmağıma fışkırdı. “Yani tek başınasın?”

“Evet.”

Ürperdim. Ne feci. “Seni yalnız bırakmalarına sinir olmuyor musun? Kendini terk edilmiş hissetmiyor musun?”

Nick başını iki yana salladı. “Burada kalmam gerek.”

“Çok felsefi,” dedim ve başımdaki şişliğe dokundum. Hâlâ acıyordu. Betty anneme söylemiş miydi acaba?

Nick’in bakışları endişeliydi. “Hayır, sadece gerçek.”

Bu konuyu kafasında halletmiş olduğu çok belliydi. Ama ben deşmeye devam ettim çünkü bu kadar farklı olmamızdan hiç hoşlanmıyordum.

“Nerede olman gerektiğini bilmek güzel bir his olsa gerek,” dedim.

“Sen de bir gün bileceksin, Zara.”

Omuz silktim.

“Ondan şüpheliyim.” Hep arkadaşlarım olmuştu fakat hiçbir zaman kendimi dış dünyayla uyumlu biri gibi hissetmemiştim. Annem ergenlikte bu hislerin normal olduğunu söylerdi. Böyle demesine de sinir olurdum. O saniye ayaklarımı vura vura odadan çıkıp koşuya giderdim.

“Bence ben hiçbir zaman kendime bir yer bulamayacağım,” dedim yavaşça ve dönüp Nick yerine kolajıma baktım. Sürekli gözlerimi ona dikmeyi kesmek zorundayım.

“Ben uyum sağlayan birisi değilim işte. Olsun.”

“Öyle olmadığından eminim.”

“Gerçekten mi?”

“Adım gibi eminim.”

Tutkal fırçasını işaret etti. “Biraz alabilir miyim?”

Ona vermek için tutkala elimi attım. Nick de aynı anda uzandı. Parmaklarımız birbirine değdi ve tam o anda tepemizdeki floresan ışık titreşip söndü.

Herkes inleyip yakındı, gerçi hâlâ görebiliyorduk. Dışarıdan yeterince ışık giriyordu, sadece ince ayrıntılara odaklanmamıza yetecek kadar ışık yoktu.

Nick parmaklarımı yavaşça okşadı, o kadar yavaş ki dokunuşu gerçek mi değil mi anlayamadım. İçim resim atölyesinin ışıkları gibi titreşti. Ama sönmediler. Başımı çevirip gözlerinin içine baktım.

Nick öne eğilip, “Seninle arkadaş kalmak çok zor olacak,” diye fısıldadı.

Işıklar tekrar yandı.

“Sadece ufak bir kesintiydi,” dedi resim ~~öğretmem~~ ~~gö-~~ lümseyip kollarını iki yana açarak. “Maine’e hoş ~~geldi~~ ~~Zara~~. Bir milyon güç kesintisi diyarına.”

Nick’in nefesi kulağıma değdi. “Okula arabayla gelmediğini duydum. Kır koşusundan sonra seni eve bırakırım. tamam mı?”

“Tamam,” dedim, sakın kalmaya çalışarak. Oysaki tek istediğim havaya sıçrayıp atölyenin içinde bir sevinç dansı yapmaktı. Nick beni eve bırakacaktı.

Resim dersi çıkışında Devyn bizi bekliyordu.

“Ne oldu?” dedi Nick. Yüzü hemen endişeyle doldu. “Issie iyi mi?”

Devyn onu takip etmemizi işaret edip, “Evet,” dedi. “Bir şey buldum.”

Bizi ana holün hemen yanında yer alan, koridordaki küçük girintiye götürdü. Malzeme odasına açılan kırmızı kapı ve elektrik odasının kapısı dibimizdeydi. Girintiye zar zor sığdık. Nick çömelip Devyn’la aynı seviyeye indi. Ben de.

“Tamam,” dedi Devyn. “Haber iyi değil.”

“Söyle hadi.”

“İnsanları öpüyorlarmış,” dedi Devyn.

Güldüm. “Kim insanları öpüyormuş?”

“Periler,” diye açıkladı Devyn. Kütüphaneden aldığı kitabı havaya kaldırdı. “Ciddi bir konu, Zara.”

“Affedersin. Tamam. İnsanları öpüyorlar,” diye tekrar ettim. Hayatında hiçbir kızı öpmemiş Nick’e doğru baktım.

Devyn, Nick'in dudaklarını kestüğünü fark etmiş olacak ki hüsran dolu bir sesle devam etti: "İyi anlamda bir öpücük değil bu. Kötü. Seni öldürebilir."

"Güçlü öpücük," dedim.

"Zara..." diye uyardı Nick.

Tekrar ellerimi havaya kaldırıp duvara yaslanarak destek aldım. "Pardon."

Devyn beni işaret etti. "Artık lafımı kesmek ve her ne kadar olumlu bulsam da korkunu zavallı alaycılık girişimleriyle kapatmaya çalışmak yok. Her neyse, öpücük, peri kralına, öptüğü kadının ruhu üstünde bir çeşit güç kazandırmış. Ve kadını bir periye çeviriyormuş."

"Yani?" diye sordu Nick.

"Emin değilim," diye devam etti Devyn. "Ama eğer kadının sırf insansa ve içinde hiç peri kanı yoksa öpücük onu öldürebilirmiş."

"Bir dakika," dedim. "Peri adam gelip bir kadını öpüyor. Kadın da ya ölüyor ya da kraliçeye dönüşüyor. Her iki şekilde de ruhu adamın oluyor?"

"Aynen."

"Çok kötü," dedim. "Bir de eğer kadın tamamen insansa dedin? Başka ne olabilir ki zaten?"

Devyn omuz silkti. "Belki soyunda başka bir peri kanı vardır. Bu kitaba göre, perilerden üreyen bir sürü insan varmış. Ya da..." Kafasını kaldırıp Nick'e bakarak, "Şekil değiştiren olabilir," dedi.

“Yine mi şekil değiştirenler? Kurtadamlar yani?” Başımı sağa sola sallayıp ayağa kalktım. Bilekliğim kolumdan aşağı kaydı. “Deli sağması.”

“Zara?” Nick de ayağa kalktı. Elimi tuttu. “Yarısına inanıyorsun ama.”

“Farkındayım! Yine de, insanın ruhunu çalan öpücükler? Peri kanı? Şekil değiştiren insanlar? Deli sağması.” Kitabı Devyn’in kucağından alıp yürümeye başladım. “Benim için fazla saçma.”

Malaksofobi

ak oyunları fobisi

Nick ile antrenmandan erken ayrıldık çünkü başım çarpmanın ve belki de Devyn ile elektrik dolabının yanındaki küçük toplantımızın etkisiyle hâlâ dönüyordu.

“Onu ben eve götürebilirim,” dedi Ian, Nick’in beni parkurdan çıkardığını görünce.

Nick kolunu kaldırdı. “Yok. Ben hallediyorum.”

Koç Walsh parkurun bitiminde, otoparkta bizi karşıladı. Elinde dosyasıyla eski bordo kamyonetine yaslanıyordu. Bana bir bakış atmasıyla tüm beden eğitimi öğretmeni duruşu değişti. Dimdikken gevşeyiverdi.

Başını sağa sola sallayarak, “Kendini çok zorlama, Zara,” dedi.

“Zorlamıyorum.”

Bana sert sert baktı. Ben de ona baktım. Gözünün

kenarında çapak kalmıştı, söylesem mi yoksa fark etmemiş gibi mi yapsam, bilemedim.

“Evet, zorluyorsun. Yarın antrenmana gelme,” dedi. “Bugün koşabileceğine inanmam benim hatamdı. Betty beni öldürecek.”

“Ama...”

“Aması yok.” Nick’e dönüp, “Onu evine götür,” dedi.

Nick sahte bir asker selamı çaktı. “Başüstüne efendim.”

“Alaycılık sana hiç yakışmıyor, Colt,” dedi Koç Walsh ama gülüyordu, demek ki sadece bana kızgındı, tüm evrendeki koçların göz bebeği süper çocuk Nick Colt’a değil. Erkek olsaydım yarın koşmama izin verirdi.

“Antrenmana katılmak istiyorum, Koç,” dedim. “Yarın toparlanmış olurum.”

“Yarın antrenman yok,” dedi.

Hiç anlam veremedim. “Çizelgede görünüyor.”

Bay Walsh soluğunu bırakıp başının tepesini okşadı. “İkinize şimdiden söylesem iyi olur aslında. Az önce haber geldi. Jay Dahlberg kayıp.”

“Kayıp mı?” Dünya başıma yıkıldı. Nick elimden tuttu.

“Dün akşam antrenmandan sonra eve dönmemiş. Ailesi ondan haber almamış.” Koç ensesini ovuşturmaya başladı. “Evden kaçacak tarzda bir çocuk değildir.”

“Belki dönüp gelir.” Boş elimle uzanıp koçun omzuna dokundum.

“Diğerleri gelmedi,” dedi adam, iyice kamburunu çıkartarak. Gözlerini ovuşturmaya başladı. “Tanrım, bir daha böyle bir şey olacağı aklımın ucundan geçmezdi.”

Yutkunup önce ona, sonra Nick'e baktım. Ayağımın altında eski bir Cheetos paketi vardı; küçük turuncu kedinin gülüşü basılmaktan, toz ve buzdan silinmişti. Fırlatıp atılmış, unutulmuştu. Ellerimi indirip eğilerek paketi yerden kaldırdım, allak bullak hâlde tekrar doğruldum. Paketi cebime tıkaştırdım.

Nick arabasının kapısını açıp beni bindirirken Koç Walsh klipsli dosyasını okumaya başladı. Sonra arkamdan seslendi: "Aptalca bir şey yapma, Zara."

Nick'in arabasına bir hışımla bindim. Bu ne demekti şimdi? Aptalca bir şey yapma mı? Bahse girerim, Nick'e böyle bir uyarıda bulunmazdı. Ancak pasifist bir tip olduğum için hiç karşılık vermedim.

Emniyet kemerimi takarken Nick, koça bir şeyler dedi. Tanrım, birisi daha kayıptı.

Jay Dahlberg. Uzun boylu, sarışın, şapşal gülüslü bir tipti. İyi birine benziyordu. Bazen Ian'la birlikte takılırdı.

Yutkunarak MINI'nin içini incelemeye başladım. Dün gece hiç dikkat etmemiştim. Koyu bordo koltuklar sanki kan rengiydi. Nick kokuyordu: ormansı, erkeksi. Yere dağılmış bir yığın ders kitabının arasında ayağımı hareket ettirdim. Ayağımın ucu ufak bir kahverengi tüy topağına değdi.

Nick'in köpeği vardı herhâlde. İçerisi hafiften köpek koksa da havaya Noel ağacı kokulu oda spreyi hâkimdi. Yerden bir kitap aldım, Edward Abbey'nin *Good News* kitabı. Ufak çapta bir kıyamet-sonrası zımbırtısı. İlginçti.

Ya Nick bir periye? Ceketinde toz görmüştüm.

Tahminen daha önce hiç bir kızla öpüşmemişti. Gerçi yol kenarında durup milleti işaret eden bir tip değildi ama belki o adamın yordakçılarındandı. Doğru kelime mi bu şimdi? Yordakçı?

Kitabı tekrar yere koydum.

Nick ve Koç Walsh sanki tartışıyordu. Direksiyonun yanında sallanan anahtarı çevirip onları duymak için camı açtım ama tek kelime bile işitemedim.

İçerisi buz gibi havayla doldu. Soğuktan titreyince camı tekrar kapatıp kaloriferi açtım. Kalorifenden çıkan sıcak hava yerdeki tüy yumağını koltuğun altına doğru ittirdi.

Nick arabaya bindi. İnsana benziyordu. Gayet insandı.

Tüm şüpheleri kafamdan atarak, “Ne kadar uzun sürdü,” diye takıldım.

Nick bana ters ters bakıp arabayı geri vitese takarak otoparktan çıkardı. “Koçla biraz konuştuk da.”

“Sanki tartışıyordunuz.”

“Sadece konuştuk,” dedi yavaşça, tekrar vitese takıp sanki arkamızdan atlı kovalıyormuş gibi otoparktan son sürat çıktı.

“Her neyse.”

“Bence artık antrenman yapmamalıyız. Ama o eyalet çapındaki yarışları kazanmak istediği için aynı fikirde değil.” Nick’in ağzı bir çizgi gibi oldu, sonra tekrar konuştu: “Jay Dahlberg olayı beni delirtti şu anda, Zara. Geçen ay Devyn saldırıya uğradığından beri gözüme uyku girmiyor. Neler olduğunu çözmeye çalışıyorum ve parçaları bir türlü

birleştiremiyorum. Periler! Yani, kim derdi ki **şu dünyada** gerçekten periler var diye?”

“Sıkıntı yapma, Nick,” dedim elini tutup sıkarak. “Dünyayı kurtarmak senin görevin değil.”

“Ama mecburum.” Fenalaşmış bir profesyonel **güreşçi** gibi, erkeksi bir inilti çıkardı. Boynundaki **damarlar şişti**. “Deniyorum, tamam. Gerçekten deniyorum.”

“Niye? Niye kendini bu kadar paralıyorsun?”

Elimi tutmayı sürdürdü. Göz göze geldik. “Sen niye paralıyorsun?”

İçimden bir yerden bir öfke patladı. Orada olduğundan haberim bile yoktu, o yüzden şaşırdım. “Çünkü babamı kurtaramadım. Al işte. Söyledim. Tamam mı? Mutlu musun?”

Elimi çekmeye çalıştıysam da Nick izin vermedi. Kena- ra çekip arabayı durdurdu.

“Hayır. Mutlu değilim. Ama bana söylemenden onur duydum.” Çenesi o kadar düz, gözleri öylesine derindi ki sert kabuklu bir ağaca benziyordu.

“Özür dilerim. Neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyorum.”

“Sorun değil.” Başparmağı, kesiklerle dolu olmayan elinin derisinin üstünde gezdi.

Emniyet kemerini çözüp yüzüme tam karşıdan bakacak şekilde bana doğru döndü ve sürücü tarafındaki camın önünü kapattı. Tanrım, cidden iri bir çocuktü. Kolunu direksiyona yasladı. Diğer kolu koltuğunun arka kısmında duruyordu. Güçlü parmaklarını hafifçe koltuğun döşemesine vurdu. Dönüp yüzüne baktım.

“Elin nasıl?” diye sordu, sanki her şey gayet normalmiş gibi.

“İyi.”

“Peki, başın?”

“İyi,” dedim. Cevaplar duymak istiyordum. “Komuyu değiştiriyorsun.”

Nick gülümsedi. “Farkındayım. Buralardaki çoğu kız uenin yerinde olsalar nasıl yaralandıklarını iki saat anlatırlar, sonra da kıyafetlerinden, alışverişten ve anne babalarının onlara ne kadar haksızlık ettiğinden bahsederlerdi.”

“Ben çoğu kız değilim.”

“Doğru.”

“Acındırma taktikleri hiç benlik değil.”

Nick kaşlarını kaldırıncı elimi çevirip dün geceki çiziklere baktım. O kadar kötü değildi aslında, bir iki çizik kalmıştı.

Nick bileğimi yakaladı. Ürperdim. Bunun üstüne hemen elini gevşetti.

“Bu çizgiler neye benziyor, biliyor musun?” diye sordu. Başımı iki yana salladım.

“Runik harflerle yazılmış korunma tılsımları,” dedi, çizgilere dokunmadan havadan izlerini takip ederek.

“Runik harflerden haberin var mı?” Saçma bir şok yaşadım. Nick sanki vücut geliştirmek ve spor yapmak dışında bir şeye kafası basmayan birine benziyordu. Ama arabasında Edward Abbey kitapları duruyordu. Kimdi bu çocuk?

“Sen?”

İçim güçlü bir hüznle doldu. Annemin falına bakmaya çalışması, kemik rengi run taşlarını sehpanıza atıp günün birinde sahip olacağım erkek arkadaşlarla ilgili beni kızdırıp aklama geldi. Sonra babamın, dünyanın geleceğini görmeye çalışması.

Yutkundum.

“Annem çok severdi. Ve babam, babam da meraklıydı. Üvey babam.”

“Betty’nin oğlu mu?”

“Evet.”

Elimi çekip yavaşça kucığıma koydum. Sonra Nick’in yine aynı şeyi yaptığını fark ettim. “Hâlâ dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun.”

Nick omuz silkerken hiç pişman filan değildi.

“Haksızlık bu,” dedim.

“Adil şekilde oynamamı mı istersin?”

“Kahramanların adaletle önem vermesi gerekir.”

“Kahramanlar derken?”

“Olmaya çalıştığın şey bu değil mi? Kurtarıcı Adam?”

Havayı arabanın başka tarafına üflemeye yarayan düğmeye dokundum. Havalandırmayı açıp kapadım. Elim kontrol panelindeki tozun üstünde gezdirdim.

“Tamam. Sor hadi,” dedi Bay Kurtarıcı Adam sonunda.

“Sahi mi?”

Ona sorabileceğim bir milyon soru vardı. Devyn’a ne olmuştu? Maine neden bu kadar soğuktu? Jay Dahlberg’i ya da Bradsley denen çocuğu nasıl bulabilirdik? Nick neden kahraman kompleksine sahipti?

Fakat hiçbirini sormadım. En salakça, en sıg soruyu sordum. Dilimin ucundan fırlayıverdi işte.

Bu hareketimle gurur duymuyordum.

Parmağımla kontrol paneline bir çizgi çizdim. Çizgi kıvrılıp kalp şeklini aldı. Durdum ve sorumu sordum.

“Benden hoşlanıyor musun? Yani, bildiğimiz anlamda hoşlanmak?”

Sorduğum an kendi içime büzüşüp elimle yüzümü kapattım. Burnuma kan ve parkurdaki toz kokusu girdi. İçime bir ağırlık oturdu. Neydi? Ah, anladım, elimde kalan son gurur kırıntıları da gitmişti.

Ellerimin arkasından yavaşça, “Sorumu geri alabilir miyim?” diye sordum.

Nick alçak ve sıcacık bir sesle cevap verdi: “Hayır.”

Parmaklarımla arasından baktım. “Hayır, geri alamam mı, yoksa hayır benden hoşlanmıyor musun?”

Nick parmaklarını elime dolayıp ya bana bakabilmek ya da benim ona bakabilmem için elimi yüzümden çekti.

“Hayır, geri alamazsın. Sordun bir kere,” dedi derin, sıcak ve artık sinirlenmemi önleyecek kadar çok şeyle dolu bir sesle. İnsanlar *erimek* derken herhâlde bunu kastediyordu. Dizlerimin bağı çözülmüştü.

“Ah,” dedim. “Tamam.”

Yutkundum. Nick’in gözleri derin, kahverengi ve... Bir erkeğin gözleri nasıl bu kadar güzel, nefes kesici ve bilmek istediğim bunca şeyle dolu olabilirdi?

“Eee, cevabın?” diye fısıldarken her şeyi berbat etmekten korkuyordum.

Nick'in o güzel gözleri biraz büyüdü.

Nefesimi tuttum.

"Senden hoşlanıyorum, Zara," dedi.

Nefesimi verdim. İçimde sevinç benzeri bir şey kabardı. Koltukta ona sokuluşum aklıma geldi. Başımın altında göğsünü hissedişimi hatırladım. Ne kadar güzel ve güvende hissetmiştim. Halüsinasyon görmemiş miydim acaba? Belki de beyin sarsıntısından hepten kafayı üşütmemişim? Belki de umut ettiklerim cidden mümkün mü?

Rüzgâr, garaj yolundaki dökülmüş yaprakları savurdu.

"Benden hoşlanıyorsun?" diye tekrar ettim çünkü doğru duyduğumdan gerçekten ama gerçekten emin olmak istiyordum. İnsanın yanlış anlamak isteyeceği bir şey değildi bu.

Nick başıyla onaylayıp, "Hem de çok," dedi.

"Benden çok hoşlanıyorsun?"

Ellerimi bırakıp yanağıma dokundu. "Fazlasıyla."

"Fazlasıyla?" Sakin bir sesle konuşmaya çalışarak, "Öyle bir şey yok," dedim.

"Ah, bir bilsen..."

"Anlat öyleyse."

Nick bana doğru eğildi. Bir santim, bir santim daha, of Tanrım, tamam, tamam. Evet. Galiba beni öpecekti. Tamam. Tamam. Bir santim daha yaklaştı. Kesin peri değil, değil mi?

Derken şok verilmiş gibi ansızın dimdik durup kasıldı. Gözleri matlaştı. Yemin ederim burun delikleri şişip indi,

sanki saçımın kokusundan filan midesi kalkmıştı. “Eve gir. çabuk. Gitmem lazım,” dedi telaşla.

“Gitmek mi? Nereye gidiyorsun?”

Ne? Ne olmuştu şimdi? Beni öpmeyecek miydi? O an hayal mi etmişim? Kalbim küt diye attı ve sustu. Atıp atmadığından emin değildim. Yerinde koskocaman bir delik vardı. Nick benden hoşlanmıyordu işte... değil mi?

Koluna yapışmak, burada kalmasını sağlamak istedim ama yapmadım. Yapmayacaktım. O kadar da ezik değildim. “Nereye gidiyorsun?”

“Ormana. Hemen dönerim.”

Arabadan dışarı fırladığı gibi ormana doğru koştu, kapıyı bile kapatmadı. Hemen arkasından çıktım, kapımı kapatıp onun tarafına doğru koştum.

“Nick? Ne oldu?”

Nick hızını yavaşlatmadan omzunun üstünden bir şeyler söyledi. Tanrım, çok hızlıydı, kır koşusu ya da spor salonundaki hâlinden çok daha hızlıydı, neredeyse insanüstü bir hızı vardı. Hatta bence Ian’dan daha hızlıydı. “Eve gir. Ben ve Betty hariç kimseyi içeri alma. Ben hemen dönerim.”

İçimdeki her şey ezildi, iç organlarım iflas etti ama son birkaç aydır taşımaya alıştığım boş acı değildi bu. Tam da babam öldüğü zaman hissettiğim acıydı: Keskin, içime işleyen ve her yerimde duyduğum.

“Birazdan döneceğim,” diye bağırdı ve ağaçlara doğru koşarak ortadan kayboldu; ormanın, karanlığın yoğunluğu onu yuttu.

Arabanın kapısını kapatıp titredim. Güneş batmaya başlamıştı.

“Eve gir, Zara!” diye bağırdı son kez. Nick’i göremesem de sesi uzaklardan kulağıma ulaştı. “Eve gir.”

Ben de öyle yaptım.

Otofobi

yalnız kalma fobisi

Biliyorum, gelecek bir saati Betty'nin evinde, günlük ev işlerini yaparak geçirmeye çalışmam gerekiyordu, kaygılanmamalıydım ama dile kolaydı. Dehşet içime işledi. Çörek-lendi hatta. Ya Nick de Jay Dahlberg ya da Beardsley denen çocuk gibi kaybolursa ne olacaktı?

Neden bu konuda bir soru sormamıştım ki?

Düşünmesi bile fazlasıyla korkunçtu.

Patates püresini ısınması için fırına koydum ve Sri Lanka'daki Vadivel ve Valarmathi Jasikaran'la ilgili bir dilekçe yazmaya başladım. Uzun zamandır hapisteydiler ve suçları belli değildi. Valarmathi tutuklanmadan önce bir ameliyat geçirmişti. Belki de ölüm döşegindeydi. Ne suç işledikleri söylenmeden hapishanede esir tutuluyor, muhtemelen yalnız başlarına işkence görüyorlardı.

Öfkeden kudurup yazmaya başladım. Elimdeki kalemi

o kadar sıkıyordum ki yaralarım zonklamaya başladı ama umurumda değildi. Jasikaranlar'ın çektiklerine, Jay Dahlberg'in yaşadıklarına nazaran bu acı hiçbir şeydi. Ya da belki de Nick'in... Hayır. O iyiydi.

İnsanların birbirlerine nasıl böyle davranabildiklerini hâlâ anlamıyordum. Bunları yaptığımızı bilerek nasıl hayatta kalabiliyorduk? Nasıl yardım etmezdik?

Nick orada bir yerde, ormanda tek başındaydı.

Peki, ben burada, içeride ne yapıyordum? Dilekçe yazıyordum.

Bir plana ihtiyacım vardı.

Tamam. Eğer bu yaratıklar gerçekten periye onlarla savaşmanın bir yolu olmalıydı, değil mi?

İnternete girdim. Saatler sürdü çünkü Betty çevirmeli hat kullanıyordu. Yemin ederim. Nihayet internet bağlandı ve arama motoruna “perilerle savaşmak” yazdım. Hemen bir sürü oyun sitesi açıldı. Elle tutulabilir bir bilgiye ulaştığımda sekizinci sayfayı dolaşıyordum.

Perilerin Tinker Bell olmadığı, çok ama çok tehlikeli yaratıklar olduğu ve onlarla tek başımıza temas kurmamamız gerektiği açıklamasını hızla geçtim. Dudak büktüm. Derken aradığımı buldum.

Perileri alt edebilecek tek şey, demirdir. Demir, çeliğin içinde bulunur. Demir yolu

bağlantıları, gökdelenler ve arabaların vazgeçilmezidir. Periler her ne pahasına olursa olsun, demirden uzak durur.

Demek o yüzden buradalardı. Evlerin çoğu ahşaptı, çelik konstrüksiyonlu bina yoktu. Gökdelen yoktu, her taraf ağaç doluydu. Hatta neredeyse insan bile olmadığından, arabalar parmakla sayılacak kadar azdı.

Nick'e anlatmak için sabırsızlanıyordum ama önce onu bulmam lazımdı.

Tamam. Demir, çeliğin temel bileşeni.

Odayı şöyle bir tarayınca gözlerim dökme demir sobaya takıldı. Kucaklayıp taşıyabileceğim bir obje değildi. Ancak şöminede yanan kütükleri çevirmek için kullandığımız demir maşa işime yarayabilirdi.

Hızlı hareket etmeye çalışarak ambulans merkezini arayıp Betty'yi istedim ama Trenton'da bir kaza mahalli-ne gitmişti çünkü bir kereste kamyonu bir minivana çarp-mıştı.

"Orada işi uzun sürer," dedi Josie bana.

"Tamam. Beni aramasını söyleyin, yeter. Adım Zara."

"Tabii ki öyle, canım. Mesajını iletirim."

Böylece kafamda bir milyon soru ve sıfır cevapla evde yalnız kalakalmıştım.

Tekrar dışarı çıkıp verandada durdum ve kulak kesildim. Kuşlar şakırmıyor hatta cıvılamıyordu bile. Rüzgâr ağaç dalları arasında uğuldayıp hışırdadı. Çatımıza düşüp ayağı-

ma kadar yuvarlanan bir çam kozalağı beni yerimden sıçrattı. Elimle demir maşayı sıkıca kavradım.

“Ödlek,” diye mırıldandım kendime.

Nick’in arabasına doğru yürüdüm, yaralı elimle kapıyı açtım. İçerisi tıpkı onun gibi kokuyordu. Parmaklarımla direksiyona dokununca içimde gene bir şey titreşti ama iyi anlamda değil. Nick’in tehlikede olmasını istemiyordum. Elimi direksiyondan çektim. Elim ağrıyordu. Çizgiler sahidenden de koruyucu run görevi görüyordu. Ne tuhaf. Her yeni çepeçevre kolaçan edebilmek için olduğum yerde bir daire çizdim. Elimden yukarı karıncalanmaya benzer bir his yükselmeye, kalbime doğru ilerlemeye başladı.

“Nick?” diye fısıldadım.

Yüzüme düşen saçı geri ittim. Rüzgâr tekrar yüzüme savurdu. Bileğimdeki lastik tokayla saçımı arkadan atkuyruğu yaptım. Güneş ağaçların arkasında batmış sayılırdı. Turuncu turuncu parlıyordu, bunlar gecenin karşısındaki son çırpınışlarıydı. “Nick?” dedim daha yüksek sesle.

Cevap gelmedi.

Daha da yüksek sesle şansımı denedim.

“Nick? Orada mısın?”

İşte o zaman duydum, sinirli bir köpek hırıltısına benzer bir ses vardı. Dondum.

Ardından daha beter bir şey duydum. Ormanın kenarından Nick’e ait olmayan bir ses, çatlak bir fısıltı geldi ve onu hemen tanıdım. Bu sesi dün gece koşuya çıktığımda da duymuştum.

“Zara,” diyordu. “Bana gel.”

Fonofobi

gürültü ya da ses fobisi

Sese doğru bir adım, sadece bir adım attım. “Nick?”

“Zara...”

Durup etrafıma bakındım. Batan güneşle birlikte bulutlar karardı, karanlık ve potansiyel tehlikeler taşıyan bir şehre dönüştüler. Ağaçlar rüzgârla birlikte eğildi, genç ağaçlar neredeyse yere kapandı. Ben de örümcekler yürüyormuş hissini yok etmeye çalışarak kollarımı kendi gövdeme sardım.

“Zara...”

“Nick, sen misin?”

Cevap yoktu.

“Kimsin sen?” diye bağırdım.

“Bana gel.”

“Kim olduğunu söyle!”

“Zara...”

Ayağımı sertçe yere vurdum. “Bak. Artık bu iş çığırmdan çıktı. Bana kim olduğunu söyle, o zaman gelirim, tamam mı? Ama şunu bil, eğer Nick’e zarar verdiysen... ya da sen Nick’in psikopata bağlamış hâliysen hiç mutlu olmayacağım.”

Sözlerim soğuk havada bir uyarı gibi asılı kaldı. İçim âdeta yangın çıkmış gibi ısındı. Öfke insana bunu yapardı işte.

“Zara...”

“Adımı söylediğin yeter artık!” diye bağırdım kudurarak. “Komik oluyorsun.”

Peşi sıra hiç düşünmeden, öfkemden gaza gelerek ormana daldım. Daha önce kimseyi dövmemiştim ama o anda önüme çıkan elimde kalırdı. Friedrich Nietzsche der ki: “Canavarlarla savaşan kişi, kendisi de canavara dönüşmek için dikkatli olmalıdır.”

Ağaçlara doğru belki bir yirmi metre koşup durdum, ayaklarım sert zeminde patinaj çekti. Tam da herkesin bana yapma dediği şeyi yapıyordum, tam da Nick’e yapmayacağım diye söz verdiğim şeyi yapıyordum. Çığlık atasım geldi.

Kendime, o sese, Nick’e o kadar kızgındım ki. Elimdeki maşayı sıktım.

Ses arkamdan fısıldadı: “Çok az kaldı, Zara. Sakın şimdi durma.”

Olduğum yerde arkamı döndüm. Ağaç gövdeleri arasında kimse yoktu.

“Neredesin?” diye sordum.

Cevap gelmedi.

“Kimsin?”

“Sen biliyorsun.” Ses bu kez sağ tarafımdan geldi. Topuğumun üstünde döndüm. Nick’e benzemiyordu. Bu ses daha yaşlıydı, daha sinsiydi.

“Adımı nereden biliyorsun?” diye sorup kulak kesildim.

“Senin adını başından beri biliyordum, prenses.”

Zara, prenses demekti. Tamam. Adımın ne anlama geldiği umurumda değildi. Sesin geldiğini düşündüğüm yöne doğru koştum fakat sanki taşların, çam kozalaklarının ve ağaç gövdelerinin üstünde uçuyordu.

“Neredesin?”

Alabildiğine uzanan ağaç gövdelerini bozan bir görüntü yoktu; ne bir kıyafet ne saç ne göz. Tek görebildiğim ağaçlardı. Ağaçlar. Ağaçlar. Ağaçlar. Kendi etrafımda döndüm, evi aradım, sağ tarafımda olmalıydı ama değildi. Sadece ağaç vardı. Kahretsın, orman zifiri karanlıktı.

Korkuyu midemde hissettim, bu kez sadece Nick için değil, kendim için de korkuyordum. Kaybolmamalıydım. Bu kadar çabuk kaybolmamalıydım.

“Neredesin?”

“Bu taraftan.” Ses bu kez solumdan geldi. Peşinden koştum, ağaçların arasına dalıp artan karanlığın içinde ilerledim. Gece neredeyse tamamen çökmüştü.

“Nick’i aldın mı? Çünkü yemin ederim, Nick’i aldıysan sana dünyanın kaç bucak olduğunu gösteririm.”

Ufak bir açık alana vardım. Çam ağaçları nöbetçi gib dikilip küçük bir daire oluşturmıştu. Gökyüzünden kar taneleri düşmeye başladı. Durdum, dairenin ortasında tek başıma dikilip bekledim, kar gittikçe daha hızlı yağmaya başladı.

“Bana yolumu kaybettirmeye çalışıyorsun,” dedim. Yumruklarımı sıktım. Gevşettim. Korktuğumu ona belli etmeyecektim. Korkmayacaktım. “Beni gerçekten sinir ediyorsun!”

Cevap gelmedi.

“Seni hayal etmiyorum!”

Hâlâ cevap yoktu.

Kafam zonkluyordu. Bunun bir adı vardı, yani ses korkusunun. Ama hatırlayamadım. Kahretsın.

Fobofobi, fobi korkusu.

Fonobofi, gürültü ve ses korkusu.

Foto-augliafobi, parlayan ışık korkusu.

Fotofobi, ışık korkusu.

İşte buydu. Peki alfabetik sıralamaya göre, ondan sonra ne geliyordu?

Fronemofobi, düşünme korkusu.

Ben düşünmekten korkmazdım. Düşünmek beni sakinleştirirdi. Ağaçların çevresine iyice baktım, aradım, taradım.

Neredeydim?

Ormandaydım.

Nick neredeydi?

Hiçbir fikrim yoktu. Kaçınılmamıştı. Kaçınılmaz olamazdı. Ses neredeydi?

Cebimde telefonumu aradım ama kır koşusu için hazırladığım spor çantamda kalmıştı. Kafamı iki yana salladım çünkü cidden, bunu nasıl yapıyor olabilirdim? Muhtemelen şu anda bir Stephen King romanına yaraşır biçimde, karanlık bir ormanda psikopat bir peri seri katilin sesinin peşinden koşuyordum ve yanımda cep telefonumu getirmemiştim.

Dudaklarımdan bir ses çıktı; gırtlaktan, hayvansı, panik dolu ve zavallı bir sestti. Yutkundum, sırtımı dik tuttum. Böyle olmayacaktım. Katilin beni kapmasını beklerken bir ödle gibi can vermeyecektim.

Kar çam ağaçlarına yapıştı, saçlarıma dokundu, ceketimi ve eşofmanımı kapladı, spor ayakkabılarımda birikti. O kadar hızlı iniyordu ki çoktan yeri kaplamaya başlamıştı. Bu da yerde takip edebileceğim ya da başkasının takip edeceği ayak izleri olacağı anlamına geliyordu.

“Zara,” dedi o ses tekrar. “Bana gel.”

Kafamı iki yana salladım. Zaten mantıksız davranmıştım. İyice batırmaya niyetim yoktu. “Hayır.”

Karı yüzümden silkeledim.

“Bu taraftan.”

Kulaklarımı kapatıp hareket etmeyi reddettim.

“Kayboldum. Bana yolumu kaybettirdin,” dedim cılız bir sesle. “Bu yaptığın denyoluğun dik âlâsı.”

Derken bir şey duydum: Keyifli bir kahkaha. O kahkahanın altında bir şey daha vardı, bir uluma.

Kurt uluması mı?

Köpekti. Köpek olmak zorundaydı çünkü şu anda bir kurtla başa çıkamazdım.

Tekrar kulak verdim. Belki de dördüncü sınıftayken okuduğum o eski kitaplar haklıydı. Hani Alman çoban köpekleri ve Saint Bernardlar zorda kalan insanları hep kurtarırdı ya. Belki de tatlı bir köpek ormanda her kim ya da her ne varsa beni ondan kurtarmaya gelmişti. Hatta belki boynunda bir fiçı bira asılı bile olabilirdi. Umurumda değildi. Şu anda kurtadama bile razıydım. Her şeye razıydım.

Umut ne manyak bir şeydi. İnsana inanç veriyordu.

Uluyan köpeğin sesine doğru telaşla koştum, arkadaş canlısı tüylü bir yaratık, belki salyalar akıtan bir ağız görmeyi bekledim. Uluma yaklaştı, tam arkamdaydı. Yerleri kaplayıp ağaç köklerinin ve taşların üzerini örterek her adıma tehlikeli hâle getiren kara boş verdim ve köpek ulumasına doğru koştum.

Durup derin bir nefes çektim. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hafif beyin sarsıntısından başım döndü.

Nefes al, Zara.

Nefes ver, Zara.

Fobileri listele.

Yapamıyorum. Aklıma hiçbirisi gelmiyor.

Nefes al.

Bayan Nix!

Kaybolmamak için paltonu ters giy demişti. Elbette kadın kuş beyinliydi, saçma sapan bir batıl inançtan bahsetmişti ama yapmaya niyetliydim. Şu anda her şeye hazırdım.

Paltomu üstümden çekip hemen ters yüz ettim. Sonra eşofman üstümü de çıkarıp içini dışına getirdim. Kolları toplanıp bir tuhaf oldu. Ağaçlara doğru, “Daha kötü olamaz ya,” diye mırıldanıp koşmaya başladım.

Ormanda ne kadar süre koştuğumdan emin değildim. Körü körüne koştum, ağaçların yanından deli gibi geçtim, saçlarım alçak dallara takılırken ayaklarım öyle ya da böyle beni dik tuttu, beynim kafa derimin altında zonk zonk zonkluyordu.

Köpeği duyabiliyordum.

Sesini takip ettim, yaklaştıkça yaklaştım ve birden ormandan kurtuluverdim. Kendimi bizim ön bahçede buldum.

Yumruğumu havaya savurdum. Her yer kar içinde olmasa yeri bile öperdim. Başardım. Başardım. Başardım!

Bravo bana!

Bravo köpeklere!

Her türlü ulusal futbol ligine yaraşır bir zafer dansı yaptım. Hı hı.

Sonra etrafıma baktım. Verandanın ışığı hâlâ yanıyordu. Babaannem Betty’nin kamyoneti hâlâ ortalıkta yoktu ve MINI Cooper hâlâ garaj yolunda park hâlinde, karla kaplanıyordu. Hiçbir yerde ayak izi yoktu.

İç sıkıntısıyla yutkundum ve adımı bilen sesin sahibine dair bir iz bulmak için arkama baktım.

Sadece orman vardı.

“Nick?”

Adı, endişeli bir soru misali karla dolu havada yankılandı. Karın içinde bata çıka yürüdüm, bir adım, bir adım daha Koşu ayakkabılarım sırlıslıkla olmuştu. Şu ana dek fark etmemiştim. Donmuş ayak parmaklarıma dair endişelerim kenara attım. Nick neden hâlâ geri dönmemişti?

“Nick?”

Sağ tarafımda bir hareketlenme sezip döndüm. Yumruklarım havadaydı; tekme atmaya, vurmaya, saldırmaya, koşmaya hazırdım. Fakat gelen o psikopat herif değildi. Tam oradan, Nick’in MINI Cooperı’nın arkasından, hayatımda gördüğüm en kocaman köpek çıkıverdi. Bir Saint Bernard’dan daha ince ama daha uzun boylu ve kaslıydı. Kahverengi tüyleri kurda benziyordu fakat kurtlar bu kadar büyük olmazdı. Olur muydu? Yok. Olmazlardı.

Belki de beni eve yönlendiren, kurtarıcı köpek buydu.

Elimi uzatmamla bana dümdüz karşıdan baktı. Gözleri çok güzeldi, kardan üstüne yapışmış tüylerinin altından derin derin ve kopkoyu parlıyorlardı.

“Kuçu kuçu?” dedim. “Gel tatlım. Nick’in yerini biliyor musun?”

Derken bir anda gözüme ilişti, hayvanın omzunda bir şey vardı: Bir ok saplanıp kalmıştı. Kan akıp hayvanın kürküne bulaşmış, okun girdiği yerde pıhtılaşmıştı. Hangi beyinsiz okla bir köpeği vurabilirdi? Şalterlerim attı, dişlerimi sıkarak öfkemi bastırmaya, dağıtmaya çalıştım. Derken köpek acıyla inledi ve tüm sinirim başka bir duyguya dönüştü.

“Ah, canım,” diyerek hayvana koştum, ne kadar büyük olduğunu ya da muhtemelen bir kurt olduğunu filan düşünmedim. Karın içinde tam önünde dizlerimin üstüne çöktüm.

“Canın acıyor mu?”

Köpek/kurt elimi kokladı. Burnumu okşayıp gözlerinin içine baktım. Bu köpeğe âşık olmuştum. Köpekçe omuz silkme hareketi yaptı ancak ok çok acıtırıyor olmalıydı çünkü hemen ardından uzun, sağlam bir inilti koyverdi. Zavalılık.

Soğuk parmaklarımla çenesinin altını okşadım. Orası sıcacıktı.

“Seni soğuktan kurtarmalıyız,” dedim, ayağa kalkıp bacağıma vurdum ve anlamasını umdum. “Gel.”

Yavaş yavaş eve doğru yürümeye başladım, bir yandan da kurt/köpek itaat dersleri almış mıydı ve beni takip ediyor muydu diye kontrol ettim. Olabilirdi. Değil mi?

Göğsüme vurup tekrar ettim, “Gel.”

Başını güçlü ve zarif bir hareketle yukarı kaldırıp bana dimdik baktı. Göz göze geldik. O gözlerde ne gördüğüm-den emin olamadım. Hayvansı bir şey mi? Güçlü bir şey mi? Çok zeki bir şey mi? Of Tanrım...

“Sadece sana bakmak istiyorum,” dedim yumuşakça. Parmaklarımı eşofman üstümün kolundan içeri soktum. Soğuktan ve kardan uyuşmuşlardı. “Lütfen benimle eve gel. Okunu çıkarırım. Seni ısıtırım. Lütfen. Seni kurtarmama izin ver.”

Köpeği süzdüm, ardından hızla yağan kara ve Nick’in arabasına baktım. Boğazım tılandı yine.

“Ondan sonra babaannemi arayabilir, tekrar dışarı çıkıp arabanın sahibi Nick’i arayabilirim,” diye açıkladım.

Köpek Nick’in adını söylememle başını yana eğdi.

Kalbimde aptalca bir umut çırpındı. “Onu gördün mü? Nick’i gördün mü?”

Köpek Lassie misali cana yakın davranmadı ama kuyruğunu salladı, sanki hızlı hızlı sallamak istiyordu da hâli yoktu. Tabii ki cevap vermedi. Gerçekten kafayı sıyrıyordum. Tıpkı şekil değiştirenlere ve perilere inanmam gibiydi bu da. Sanki derinde bir yerde bir parçam, derin bir parçam her zaman şekil değiştirenlere ve perilere inanıyordu da o inanç ne kadar başını ezmeye çalıştıysam da nihayet güç bela yüzeye çıkıyordu.

Kapıyı işaret edip, “İçeri,” dedim. “Hemen.”

Köpek kulaklarını indirdi. Kasları seğiren hayvan tam önümden tek seferde verandaya kadar sıçradı. Ön patileri yere değince inledi. Aklım almadı. En az on metre zıplamıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Zar zor merdivenleri çıkıp elimi nazikçe hayvanın başına koydum.

“Tamam canım,” dedim, dış kapıyı omzumla itip açarak. “Şimdi seni iyileştirelim.”

Ev sıcacık ve davetkârdı; ön kapıda sırlıklam vaziyette duran köpekse öyle abes görünüyordu ki. Islak ayakkabılarımı çıkardıktan sonra koltuktan bir battaniye alıp köpeğin üstüne attım.

“Tamam,” dedim, bir plan yapmaya çalışarak geri geri yürürken. “Sen ısın. Tamam mı? Ben veterineri arayacağım.”

Diğer odadan telefonla rehberi alarak köpeğin, ön kapının dibinde yattığı yere getirdim. Hayvanın yanına yere oturdum. Başını kucağıma koydu. Eğilip burnunu öptüm ben de. Siyah ve kuruydu. Köpek titriyordu.

“Ah, köpecik, iyileşeceksin,” diye mırıldanarak telefon rehberini karıştırdım. Sadece tek veteriner numarası vardı ama o da acil numaraydı. Hemen aradım.

Hattın diğer ucundan sinir bozucu bir ses geldi. “Aradığınız numara kullanılmamaktadır.”

Kapattım. Daha doğrusu telefonu yere çaldım çünkü ben sinirimi cansız objelerden çıkarırdım. İnsanlardan çıkarmaktan iyidir, değil mi?

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye ve düşünmeye çalıştım. Tamam, demek ki yanlış numarayı tuşlamıştım. Bazen böyle yaparım, rakamları karıştırırım yani. Tekrar denedim ve yine aynı gıcık bant kaydı çıktı.

“Aradığınız numara kullanılmamaktadır,” dedi bilgisayar sesi ukala ukala. Canlı olmayan bir şey nasıl ukala olabilirdi? Hiçbir fikrim yoktu ama öyleydi.

Telefonu tekrar kapatmamla köpek inledi. Telefonu unutup hayvanın tatlı vücudundan çıkan oku incelemeye başladım. Bir çeşit siyah tahtadan yapılmıştı ve incecik kenarından yeşil yapraklar çıkıyordu. Et ve kasa gömük olmasaydı güzel bir ok olduğunu söyleyebilirdim.

“Bunu sana kim yaptı?” diye fısıldadım.

Köpek neredeyse cevap verir gibi sıcak nefesini dışarı üfledi. Canı acıyor gibi bir hâli vardı. Cidden yaralıydı. Kaygılarım artarak sekiz fincan espresso içmişim gibi beni uyandırdı. Başımı ovuşturdum. Düşün, Zara. Düşün. Ellerimi köpeğin kürküne gömdüm.

Cevabı buldum.

“Babaannemi arayacağım,” dedim köpeğe. “Betty ne yapılması gerektiğini bilir. Gerçekten çok pratiktir. Onu seversin.”

Babaannemin cep telefonunu tuşladım. Bunu yapmam gerektiğini biliyordum aslında. Josie’yi aramalıyım. Fakat önemli bir durumdu ve en hayret verici olansa, babaannemin telefonu açmış olmasıydı.

“Babaanne, burada bir köpek var. Yaralı. Birisi okla vurmuş. Veterineri aradım ama numara iptal edilmiş. Ayrıca Nick’i bulamıyorum, gerçi arabası burada. Eve gelmen gerek,” diye bir çırpıda konuştum.

“Zara, yavaş ol, tatlım,” diyen sesi son derece sakindi. “Tekrar anlat bakalım.”

Her şeyi baştan anlattım. Ben konuşurken köpek tatlı başını kucağıma koydu. Titriyordu. Of Tanrım.

“Titriyor,” dedim Betty’ye.

Köpeğin nefesi hızlandı, kesik kesik çıkmaya başladı. Gözlerini bana doğru kaldırıp baktı. Onu kurtarmam için bana güveniyordu. Bir saniyeliğine babamın kalp krizi geçirdiği zamanı, elini göğsüne koyuşunu,

iki büküm yere düşüşünü hatırladım. Ona yardım edememiştim. Kimi kandırıyordum? Ben kimseye yardım edemezdim.

“Babaanne,” diye bastırdım. “Eve dönmek zorundasım.”

“Yoldayım canım ama yollar çok fena durumda. Biraz uzun sürecektir.”

“Peki ama köpek? Gerçekten, gerçekten yaralı, babaanne. Ve Nick... Nick kayıp.”

“Ne?”

“Nick beni eve getirdi, o sırada ormanda bir ses duydum ve Nick dışarı fırlayıp bana içeride kal dedi, bir daha da geri dönmedi.”

“Nick geri dönmedi mi? Ve orada bir köpek mi var?”

“Evet. Dışarı çıkıp onu aradım ve ormanda bir adamın sesini duydum, bana sesleniyordu.”

“Zara!” diye lafımı kesti. “Kapılar kilitli mi?”

Kontrol ettim. “Evet. Ama Nick kayıp ve köpek ağır yaralı ve ben...”

“Öncelikle, sakinleş. Derin bir nefes al. Eğer panik olursan, Nick’e hiçbir yardımın dokunamaz. Tamam mı?”

Hâlimden utanarak derin bir nefes aldım. “Tamam.”

Köpeğin başını okşadım. Gözlerini açtı. Bana güveniyordu. Ben de kendime güvenebilirdim.

“Güzel.” Betty’nin sesi daha kararlı, sakin, tam bir görev insanı tonu kazandı. “Josie’yle eve bir sağlık ekibi gönderiyorum, tamam mı? Ben de yoldayım.”

“Bana ne yapacağımı söyle.”

“Öncelikle ellerini sıcak su ve antibakteriyel sabunla yıkayacaksın. Enfeksiyona sebep olmak istemezsin.”

Köpeğin başını sakince kucığımdan kaldırıp yere koydum. Büyük cüssesinin üstünden atlayıp tekrar mutfığa koştum ve ellerimi güzelce yıkadım.

“Yaptım.”

“Güzel. Şimdi bir havlu alıp biraz suyla ıslat ve Neosporin çıkar. Banyodaki dolapta.”

Gerisin geri mutfığa koştum, havluyu ıslatıp Neosporin’i kaptım. Fırın hâlâ yanıyordu. Kapatmadım. Vakit yoktu. **“Tamam.”**

“İlk yapman gereken şey, oku yerinden çekerek çıkarmak”

“Ah, babaanne. Bilmiyorum...”

“Mecbursun. Yapabilirsin, Zara. Güçlü ve kararlı ol. Ben birazdan oradayım.”

Oka bakıp parmağımla dokundum. Köpek yavaşça inlemekle birlikte gözlerini açmadı.

“Telefonu bırakmam lazım,” dedim.

“Nasıl istersen, yere koy, canım.”

Telefonu kapının yanındaki merdivendeki şark işi halının üstüne bıraktım. Ardından ellerimle oku güzelce kavradım. İncecik ve sertti, elime soğuk soğuk değdi. Hafiften çektim. Kıpırdamadı. Hiç yerinden oynamadı ama köpek ürperip incecik inledi. Yemin ederim, içim gidiyordu.

Boğazımdan yukarı asitli bir şey çıktı.

“Yapabilirsin,” dedim kendi kendime.

Daha sıkı tutup yavaşça çektim, hatta her yanına eşit güç uygulamaya çalıştım. Ok bana direndi ve köpek tekrar ürperdi, o kadar feci acıklı bir şekilde inledi ki gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Kesin canı çok acıyordu. Hayvanın canını çok yakıyor olmalıydım.

“Neredeyse bitti,” dedim. “Az kaldı, köpecik. Sen çok cesur bir köpeksin.”

İğrenç bir ses geldi, ardından ok dışarı çıktı ve beraberinde oluk oluk kan fişkırdı. Köpek tepeden tırnağa titreyip tamamen hareketsiz kaldı.

“Köpecik!”

Kımıldamıyordu. Yarasından kan akıyordu.

Ok kenara fırlatıp telefona sarılırken bir elimle okun bıraktığı deliğe bastırdım.

“Yaptım ama şimdi yaradan kanlar akıyor. Hem de çok kan akıyor. Çok özür dilerim, köpecik.”

“Sorun yok,” diye cevap verdi babaannem. “Kan fişkı-
nıyor mu?”

“Hayır.” İğrenç kırmızı lekeye baktım. “Yavaşlıyor.”

“Güzel, o zaman turnike uygulaman gerekmeyecek. Sadece bir bandajla nazikçe bastır. Gazlı bez var mı?”

“Galiba,” diyerek ilk yardım çantasını karıştırdım, yara bandına, aspirin ve ucu garip makasa kan bulaştırdım. “Hı hı. Buldum.”

“Tamam Zara. Merak etme. En kötü kısım bitti zaten. Sana ne yapacağını söyleyeceğim. Kanama yavaşlayınca yarayı suyla temizlemen lazım. Eğer kir filan kaldıysa,

oradaki cımbızı alkole batırman lazım. İlk yardım çantasında olacaktı. Tamam mı?”

Babaannem çok hızlı konuşsa da galiba dediklerimi anlayabiliyordum.

“Tamam.”

“Sonra yaranın çevresindeki tüyleri keseceksin ki ıyı zorlaştırmamasınlar. En iyisi tıraş etmektir ama çok abartı olabilir. Ardından üstüne Neosporin sürüp bandajla kapataca-sın. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Eline sağlık, Zara. Ben yoldayım. Polis benden önce gelebilir, tamam mı?”

“Peki,” diyerek güçlükle yutkundum. Keşke eve gelip bana yardım edebilseydi. Keşke yalnız olmasaydım. “Sağ ol. Sence Nick iyi midir?”

“Sen onun için endişelenme, Zara. Özel bir cinstir o. Polis de birazdan orada olacak.”

“Teşekkür ederim, babaanne,” deyip köpeğın yarasına bastırdım.

“Bir şey değil, canım. Aferin sana. Bana babaanne de-meni çok seviyorum.”

Telefonu kapattı ve birdenbire dünya aşırı sessiz oldu. Özel tür mü? Böyle mi demişti?

Öne eğilip köpeğın boynunu, gıdısını öptüm. “Acaba sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?”

Köpek inledi.

“Baş başa kaldık galiba, dostum,” dedim ona. “Ama sen uyu iyileş, tamam mı? Patates püresi sever misin?”

Köpek cevap vermedi. Tabii ki vermez. Hayvana sokuldum.

Köpek ve ben yalnızdık. Ancak önemli olan şeydi, onu kurtarmıştım. Babaannem Betty’nin yardımıyla tabii ki. Yine de kurtarmıştım işte ben.

Teratofobi

canavar ya da sekil bozukluğu geçiren insan fobisi

Köpek için elimden gelen her şeyi yaptım. Yaralarını temizledim ve ağır bedeninin bazı bölümlerini kaldırıp onu bir battaniyeye sardım. Yarasını bandajla kapatıp başını okşadım, köpekse tatlı tatlı inleyerek uyudu.

“Zavallı yavrucuk,” dedim, gerçi yavru köpek olmadığı su götürmez bir gerçektir. Hatta belki köpek bile değildi. “Sence Nick iyi midir?”

Köpek uykulu uykulu nefes verdi. Titredim çünkü kapı cereyan yapıyordu, köpeğin kafasını kucağımdan indirip koltuktan aşağı çektiğim yumuşak bir mindere yerleştirdim. Çok kocaman bir hayvandı.

“Sen bir kurtadam mısın?” diye fısıldadım, bunu sorduğum için bile kendimden utanarak.

Köpek tek gözünü açıp bana uzun uzun baktı.

“Uyandırdığım için özür dilerim.” Öne eğilip burnunun ucundan öptüm. “İyi misin?”

Hayvanın bandajını kontrol edip battaniyesini biraz geri ittim.

“Kanamam durdu galiba. Güzel. Ben dışarıya bir göz atıp döneceğim. Hemen gelirim. Şu Nick denen çocuğu gerçekten çok merak ettim. Kıskanma ama. Seni de merak ediyorum.”

Köpek başını kaldırmaya çalıştıysa da çok yorgundu galiba, yaralanmak onu hırpalamıştı. Elimle onu şöyle bir okşadım. “Sen dinlen, tatlım.”

Kabarık tüyleri, kocaman omuzları ve sallanan gıdısıyla çok şirindi. Belki onu sahiplenirdik. Etrafta bir köpek gezinse Betty’nin evi böyle ıssız olmazdı. Ayrıca Maine’de herkesin bir köpek beslemesi gerekmiyor muydu? Bence ön bahçedeki külüstür kamyonetler, tuğla ve ıstakoz kafesleriyle desteklenen verandalar gibi, bu da klişeler kitabındaki yerini alabilirdi.

Köpeğin dişlerini kontrol etmek için tek çenesini kaldırdım. Temiz, beyaz ve kocamandılar. Köpek gözünü açıp bana azarlar gibi baktı.

Çenesini bıraktım hemen. “Pardon. Fazla samimi oldum, farkındayım.” Hayvan bir kerecik kuyruk salladı.

“Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim,” dedim. Keşke beni anlayabilseydi.

Tekrar kuyruk salladı.

“Birazdan dönerim.”

Gerçekten ayağa kalkıp bu kez seri katiller uğramak ister belki diye kapı kilitli mi diye kontrol ettim ve camdan dışarıya şöyle bir baktım. Kar her şeyi kaplamıştı, her şeyi. Nick'in arabası hâlâ oradaydı. Tekerlekleri kara gömülmüştü. Yurkundum, telefon rehberini alıp mutfığa geri getirdim, horlayarak uykuya dalmış köpeğin yanından parmak ucunda geçtim. Nefesini dışarı üflerken çenesi titriyordu.

“İyileşeceksin.”

Nick'in numarasını rehberde “Anna ve Mark Colt” başlığı altında buldum ve aradım. Kimse cevap vermedi.

Tekrar babaannemi aradım fakat ona da ulaşamadım. Hemen telesekretere bağlanıyordu. Aradığım sevk görevlisi Betty'nin eve dönüş yolunda olduğunu söyledi.

“Güzel,” dedim ve kibar olmam gerektiğini hatırlayıp, “Bu gece çok mu yoğundu?” diye sordum

“Hem de nasıl,” diye cevap verdi aceleyle ve arka plandan başka bir telefon çaldı.

“Jay'den haber var mı?” diye sordum.

“Dahlberg denen çocuk mu?” dedi Josie iç çekerek. “Hayır. Sen evden çıkma, Zara. Polis görevlisi Deer Isle'da geziyordu ama şimdi sana doğru geliyor. Betty de öyle.”

“Acele edebilirler mi?”

“Ediyorlar zaten, canım. Yollar felaket.”

“Peki.”

“Metin ol, kızım. Fazla endişeye kapılma. Nick Colt becerikli bir delikanlıdır. Sağlam çocuktur. Duydun mu beni?”

Dudağımı ısırdım.

“Duydun mu?” diye sordu tekrar.

“Evet.”

“Hay aksi. Diğer hat çalışıyor. Sen evde otur, Zara.”

Başka ne yapacaktım ki? “Hı hı.”

İşe yaramaz hissederek ve iç çekerek telefonu kapatıp parmağıma bağladığım kirli beyaz ipe baktım. Babam olsa bana sakın ol derdi, pireyi deve yapan senin hayal gücün ya da onun gibi aptalca bir baba klişesi laf ederdi.

Babamın aptal klişelerini özlemiştim.

“Her şey yoluna girecek,” dedim kendi kendime. Feci bir esinti eve doğru uludu. Işıklar titreşti, üç saniye sönüp tekrar yandılar.

Mikrodalganın üstündeki dijital göstergenin yeşil neon ışığı saatin 00:00 olduğunu söyledi, duruma çok uygundu işte. Bir ağaç dalı camı çizdi. Yerimden fırlayıp dişlerimi sıktım.

Buraya kadardı.

Tekrar dışarı çıkıp Nick’i aramak zorundaydım ama bu kez hazırlıklı olacaktım.

Ayağını denk al potansiyel psikopat manyak, becerikli Zara gardını alıyor.

Bodrum katın kapısını çekerek açtım, Babaannem Betty’nin eski botlarını ve sağlam kış parkasını almaya indim. Hatta bir ihtimal elektrik kesilir de ateş yakmak zorunda kalırım diye birkaç odun da alırdım belki. O çılgın telaşım arasında

Betty'nin orada depoladığı bir milyon demir yolu traversinden birine ayak parmağımı çarptım, sonra botları ayağıma geçirip başıma bir bere taktım. Tekrar sert adımlarla merdivenlerden yukarı çıktım, botlar ahşap merdivende çok ses çıkarıyordu. Dudağımı ısıtırıp parkayı tersinden giydim. İçeri uzanıp fermuarı çektim. Parmağımdaki iplik fermuara takılıp biraz gevşedi. İp eprimeye başlıyordu.

“Bir ip için endişelenmem yersiz,” dedim kendi kendime.

Ev rüzgârla birlikte gıcırdadı. Demek ki benimle aynı fikirdeydi.

Üç kütük alıp kolumun altına sıkıştırdım. Parkama tahta parçacıkları takıldı. Diğer elimle feneri tuttum ve tam aynı saniye ışıklar titreşip tamamen söndü.

Bende bu şans varken fenerin pilleri bitikse hiç şaşır-mazdım ama neyse ki ışık parıl parıl yandı.

“Sağ ol, Betty,” diye fısıldadım.

Babaannem Betty, el fenerlerinde her an pil bulunduran, hazırlıklı bir kadındı.

Basamakların geri kalanını sert adımlarla çıktıktan sonra odunları mutfak tezgâhına yığdım. Havada patates püresi ve bir koku daha vardı, ham ve odunsu bir koku.

Tenim korkuyla ürperdi, sanki üstümde örümcekler geziniyordu. Kalbim küt küt atarken feneri mutfakta döndürdüm ama bir şey bulacağım diye ödüm patlıyordu. Mikrodalganın dijital göstergesi artık yanmıyordu. Karanlık, sessiz ve ölüydü.

Geri adım atıp çatal bıçak çekmecesini açarak bulabildiğim en büyük bıçağı çıkardım, sebze doğramak için kullanılanlardan birini almıştım. Kocaman, parlak, keskin metalik bıçağı ve ağır, siyah bir sapı vardı.

Oturma odasından bir ses geldi. Parmaklarımla bıçağın sapını kavradım. Belki de sadece köpekti.

Belki de değildi.

Ahşap zeminde ayaklarımı sürüldüm ve mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalıştım ama babaannemin orman-
cı botlarını giymişken biraz zor oluyordu. Bir elim bıçağı saplamaya hazır vaziyette kavramıştı. Diğer elimle feneri yakmıştım, uzun ve ağırdı ve muhtemelen iyi bir silahtı. Değil mi?

Bir adım attım, sonra bir adım daha ve ışığı odada şöyle bir gezdirmemle beraber battaniyeye sarınmış, iri yarı, çıplak bir çocukla göz göze geldim.

Hormefobi

sok fobisi

Çıglık attım. Fener elimden yere düşüp yuvarlandı ve çarpmanın etkisiyle kapandı.

Karanlığın içinden çocuğun sesi duyuldu: “Zara?”

“Nick, Tanrım. Ödümü patlattın,” diyerek yere çömeldim ve feneri bulmaya çalıştım. Elime aldığım gibi açarken kalbim dakikada bir milyon kez atıyordu. Kalbim buna nasıl dayanacaktı? “Çıplaksın.”

“Hadi ya, hiç farkında değildim,” diye şaka yaptı.

“Neden çıplaksın?”

Işığı yüzüne tuttum, yemin ederim, alt bölgelerine çevirmedim. Elini kaldırıp gözlerini siper etti, böylece ışığı alçaltıp göğsünün ve karnının düzgün hatlarına çevirdim. Köpeğin üstüne koyduğum battaniyeyi beline sarmıştı, o yüzden düzgün fiziğinin sadece yarısını görebiliyordum.

Ama önemli olan bu değildi.

Ona doğru yürüdükçe Nick başını salladı. Önünde de
rup yumuşadım. Gözlerine acıklı bir gölge düştü. “Üçüncü
musun?”

Hâlâ bıçağı tutan elimle uzanıp ona dokundum.

“Sıcacıksın.” Korkmuş gibi konuşmuştum, bir adım geri
attım. Feneri kapının tokmağına tuttum. Kapıyı kilitlemiş
tim. Kilitlediğimi biliyordum. “İçeri nasıl girdin?”

“Kapıdan,” dedi.

Biraz daha geriledim. “Ben kapıyı kilitledim.”

Nick yorum yapmadı. Yorgun kahverengi gözleri, göz-
lerime baktı.

Işığı yerdeki parkelere doğrulttum. Yerden sekip etrafa
dağıldı.

“Köpek nerede?” diye sordum.

Nick cevap vermedi.

“Köpek,” diye tekrar ettim, sanki beni ilk seferinde anla-
mamış gibi. “Burada bir köpek vardı. Yaralıydı. Üstündeki
battaniye, nereden aldın? Köpekten mi çaldın? Çünkü hiç
hoş bir davranış değil. Hayvan yaralı.”

Nick cevap vermedi.

Fenerle zikzaklar çizerek suratına doğru döndüm. “Ne-
den çıplaksın?”

Nick kaşlarını kaldırıp ön camın dibindeki beyaz, deri
koltuğa doğru yürüdü. Suratını buruşturarak koltuğa gö-
müldü. Biraz yumuşadım ama çok az.

“Canın mı acıyor?” diye sorarak koca botlarla hantal
hantal yürüdüm.

“İyiyim.”

Sesinden yalan olduğu anlaşıyordu. Neler olduğunu anlamadım ama ona güvenmiş gibi yapmaya, her ne saklıyorsa gün yüzüne çıkarmaya çalışmaya karar verdim.

“Nick, delirmiş gibi davranmayı kesiyorum. Affedersin,” deyip bıçağı yere, feneri de masanın ucuna koydum. Ona doğru uzandım. “Senin için çok endişelendim. Garip şeyler oldu. Ormanda seni ararken adamın biri beni takip ediyordu.”

Nick elimi avucunun içine aldı. Sıkı tutuşuyla parmaklarımı kıtladı. “Sana içeride kal demiştim.”

“Seni merak ettim,” dedim, sabırlı davranmaya çalışarak. “Üstelik endişelenmekte haklıymışım.”

Nick elini gevşetti, birden eli bana çok güzel geldi ve parmaklarını dudaklarıma götürüp öptüm, tıpkı annemin kendimi iyi hissetmediğimde bana yaptığı gibi. Çıplak olması umurumda değildi, güvende olduğuna ve yalnız olduğuma sevindim.

“Sonra bir köpek çıkageldi,” dedim, Nick’in tepkisinin ne olacağını merak ederek. “Kocamandı, birisi omzundan vurmuştu. Gördün mü onu? Belki üst kata çıkmıştır.”

Nick hayır anlamında başını salladı.

“Sanmıyorum,” dedi yavaşça.

“Hı hı. Tamam. Şu anda köpek derdim değil,” diye açıklayıp parmaklarımı elinden kurtardım. “Seni merak ediyorum. Nerenden yaralandın?”

“İyiyim ben. İyileşiyorum zaten.”

"Ah Tamam. Neren iyileşiyor?" diye sordum
Nick bakışlarını kaçırdı.

"Sen burada kal," dedim uzaklaşarak. "Sobayı yakatırsın."
Tam gideceken fikir değiştirdim. "Kıperdamayısıgna
söz ver."

Nick öksürdü. "Söz."

"Yemin et?"

"Yemin ederim." Komikmişim gibi hafif bir kahkah
attı.

Feneri kavrayıp koştura koştura mutfığa girdim ve odun-
ları aldım. Büyük siyah Franklin ocağın üstünde birkaç
gazete kâğıdını buruşturup üstüne çıra attım ve Betty'nin
sobanın yanında tuttuğu demir sepetten kibrit buldum. Ateş
yanınca hemen bir odun attım. Alevler odanın ortasına yu-
muşacak, sıcak bir pırıltı kattı ancak duvarlar karanlık ve
esrarengiz kaldı.

Yanan odun kokusu rahatlatıcı ve huzur vericiydi, sanki
her şey gayet normalmiş, ormanda gözü dönmüş bir adam
tarafından kovalanmamışım ya da bir köpeğin omzundan
ok çıkarmamışım ya da koltukta oturan çıplak bir çocuk
yokmuş gibi.

"Ateş yakabildiğine inanamıyorum," dedi.

Ellerimi pantolonuma sildim. "Tamamen işe yaramaz bir
tip değilim biliyorsun ki."

Nick güldü. "Biliyorum."

"Aynı zamanda çok iyi mektup yazarım."

"Ve koşarsın."

"Doğru. İnatçıyım.

"İkimiz de inatçıyız."

Botlarımı ayağımdan sertçe çıkarıp odunlu havayı derin derin içime çektim, ardından ayağa kalktım.

"Nerenin acıdığını göster," dedim.

"Önemli değil."

"Bakacağım."

Ona doğru yürümemle Nick ezilip büzüldü. Gerçekten. Koskoca Nick Colt, bir köşeye sindi.

"Canını yakmayacağım, Betty ve polis de birazdan gelir." Elimi uzatıp siyah saçını alnından geriye ittim. **"Çok sıcaksın. Enfeksiyon kapmış olabilirsin."**

"Ben hep sıcakım." Rahatsızca koltukta kıpırdandı.

"Çok alçak gönüllüsün."

Gülünce yüzünü acıyla ekşitti. **"Onu kastetmemiştim."**

"Biliyorum."

Bir an birbirimize baktık, sonra elimi sıcak yanığına koydum. O fırtınada dışarıdaydı. Gerçekten hastalanmış olabilirdi. Kıyafetleri hangi cehennemdeydi? Peki ya köpek? Ayrıca Nick eve nasıl girmişti? MINI Cooper'da köpek kılı gördüğüm andan bu yana düşünmemeye çalıştığım şeyi düşünmek istemiyordum ama düşünüyordum işte. Aklımdaydı.

"Nick, bana güvenmek zorundasın. Çok güvenilir biriyimdir."

Nick yutkundu. Elimi tuttu ve üstü kapalı omzuna götürdü.

“Biliyorum.”

Ürperdim. İçimde bir şey kabardı, kaçmak istedim fakat olduğum yere mihlanmış gibi durdum. “Neren yaralı?”

Nick kolunu hafifçe kıpırdatıp battaniyeyi omzundan indirdi. Donakaldım. Ayakları yere basan, sağlam Zara kayboldu. Nick’in omzunda, üstüne kan bulaşmış bir bandaj duruyordu. Gözüm bir yerden ısınyordu bu bandajı, hem de çok fena.

Elim kendiliğinden aniden geri çekildi ama bir tek elim kıpırdadı. Nick bana gözlerini dikip durdu, bekledi.

İçimdeki korku ve şaşkınlığı bastırmaya çalışarak yuttumdum. Ayağa fırlayıp kaçmamak için kendimi zor tutuyordum. Annem olsa öyle yapardı ama ben değil. Ben annem değildim.

“Ama...” diye fısıldadım. “İmkânsız bu. Değil mi?”

Başımı yana eğdim, bandajı inceledim ve ardından hızlı bir çekişle yerinden sıyrırverdim. İşte iz oradaydı, okun açtığı yara kabuk tutmuş, iyileşmeye başlamıştı.

Nefesim göğsümde takılıp kaldı.

Başımı yavaş yavaş çevirip Nick ile göz göze geldim. Korkmuş ve kararlı, sağlam ama bir şekilde her şeye hazır görünüyordu.

Bandaj parmaklarımın arasında sallanırken soru dudaklarımdan döküldü: “Nick? Sen nesin?”

Korkarım, ne olduğunu zaten biliyordum. Ama olamaz. Biri yüreğimi sıkıyormuş gibi daraldım, oysaki kimse kalbimi sıkıymıyordu. Sadece korkuydu.

Nick tek gözünü kapalıp yarasına şöyle bir baktı. sonra yüzünü doğruca bana çevirdi.

“Köpek nereye gitti?” diye sordum, panikle.

“O bir köpek değildi, Zara,” dedi Nick, sözleri fısıltı kadar güçlüydü.

Kafamı aniden kaldırdım. “Neydi o zaman? Kedi miydi? Fare miydi? Yaşlanmış bir hamster miydi?”

Nick elimi tuttu. “Histerikleşiyorsun.”

Geriye sıçrayıp parmağımla onu gösterdim. “Histerikleşmiyorum. Espri yapıyorum. Neden yakışıklı çocukların hiç mizah anlayışı olmaz?”

“Zara...” Nick bana doğru uzandı.

“Retorik bir soruydu,” diyerek ürpertiyle ondan bir adım kaçtım. Ateş çıtırdayınca bir daha yerimden sıçradım. Ateş korkusuna pirofobi deniyor. Ranidafobi, kurbağa korkusudur. Rektofobi, rektum ve anüs ile ilgili hastalıklardan korkudur ki iğrenç bir şey.

Artık fobi yoktu. Gerçek hayat yeterince korkunçtu.

Ayağımı yere basarak, “Köpeğe ne oldu?” diye sordum.

“O bir kurttu, Zara,” dedi. Nick koltukta kımıldanırken son derece terbiyeli ve sabırlı görünüyordu.

Ardından gözlerimin içine baktı. “Ona ne olduğunu biliyorsun.”

Demir çubuğu alıp sobada yanan odunu dürtükledim. Sonra üstüne bir odun daha ittirdim. Alevler ve yanan közler havaya uçtu. Sobanın cam kapağını çat diye çarparak kapattım.

“Dikkat et,” dedi Nick.

“Ateş işte. Sıcak. Sıcağı severim.”

Alevler cama değdi, babamın senelerce kullandığı de-yişle *yaladı*. Alevler cam kapağı yaladı. Koyu turuncudan kahvemsî siyaha, daha açık turuncuya ve tekrar aynı renge dönüşüyorlardı.

“Zara.” Nick’in sesi de o alevler gibi beni yalayıp geç-ti. İçimdeki her şey o sıcaklığa hasretti ama hiç, hiçbir şey akla mantığa uymuyordu. Nick’e dönüp bakmak için var gücümle çabaladım. Derin nefes alarak sakinleştim. Bu-nunla baş edebilirdim. Bundan korkmayacaktım.

“Nick?” Sesim yalvarır gibi çıkmıştı. Bana her şeyin ar-kasında mükemmel, mantıklı bir sebep olduğunu anlatmak zorundaydı.

“Zara,” dedi. “Gel buraya.”

Ellerini öne uzatırken gözleri hüznü, acı ve yalnızlıkla karıştı. Öne doğru sendeleyerek acaba karşımdaki, okulun ilk günü tanıştığım o kendini beğenmiş çocuk mu, o çetin ceviz ve öz güveni yüksek çocuk mu diye düşündüm. İnci-nebilir olduğunu görmek, omzundaki yaranın sonucundan daha çok ürküttü beni.

Elini tuttum. Beni kendine çekip nazikçe döndürmesiyle kucağına oturdum.

“Yaran acıyacak.”

Nick’in sesi derinleşti. “İyileşmeye başladım. Baksana.”

Yara geriliyordu, neredeyse gözümün önünde kapanı-yordu.

“Biz çabuk iyileşiriz,” dedi Nick.

“Biz?”

Yutkunup gözlerine dikkatlice baktım ama içlerinde ne görmek istediğimden emin değildim.

Bakışları hiç değişmedi, sesi de bir o kadar sabitti. “Şekil değiştirenler.”

“Şekil değiştirenler mi?”

İstem dışı bir hareketle sıcak göğsüne yaslandım.

Nick başıyla onayladı.

“Tamam, şekil değiştiren nedir?”

“Başka şekle girenler işte. Şeklini değiştirenler.”

Burnumdan homurtu sesi çıktı. Nick derin bir nefes verdi.

“Ciddiyim, Zara.”

“Hı hı. Peki, sen ne şekline giriyorsun?”

“Şey, ben şahsen bir kurtadamım.”

Kahkahalarla gülüp çıplak omzuna düşmüş beyaz bir ip-
liği çektim. “Hiç orijinal değildi.”

“Dalga geçmiyorum, Zara.” Beni şöyle bir sarstı. “Şaka değil. Omzuma bak. Kurtardığın kurdu düşün.”

“Köpek.”

“Kurt.”

Hayvanın omzundan çektiğim okun çıkardığı sesi hatırlayıp ürperdim. “Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

Nick tek kaşını kaldırdı. “Yara aynı yara.”

“Seninki daha küçük.”

“Çünkü iyileşiyor.”

Ayağa kalkmaya çalıştım fakat izin vermedi. “Buna inanmak istemiyorum.”

“Ama inanıyorsun.”

Elinden kurtuldum. Beni serbest bıraktı. Kapıya doğru yürüdüm. Parmaklarımı çabucak çevirmemle kilit döndü. Hafifçe çekince de kapı açıldı. Rüzgârla içeri karlar uçuştı. Dünya kardan pırıl pırıldı ve görebildiğim tüm izler karın altında kalmaya başlamıştı. Tek ayak izi bana ve bir köpeğe aitti. Elimle eşiğe tutundum, rüzgâra, gerçeğe karşı direndim ama hâlâ yere düşmem, bayılmam filan gerektiğini düşünüyordum çünkü bu yaşadıklarım aslında hiç olmamıştı, gerçek olamazdı yani.

Nick arkamda dikildi. Bir elini belime koydu.

Aniden nefesimi tuttum. Dünya etrafımda dönmeye başladı sanki.

“Bayılacak mısın?” diye sordu Nick.

Ona doğru gerileyip, “Ama sen çok tatlısın,” deyiverdim. “Kurtadamlar tatlı olmaz. Vampirler yakışıklıdır bence. Filmlerde öyleler. Oysaki kurtadamlar çirkindir, deri ceket giyerler, pistirler ve kocaman favorileri vardır.”

“Tüm diyeceğin bu mu yani? Tatlı olduğum mu?” Yerinden çıkmış bir tutam saçımı alıp parmağının etrafına doladı. “Çoğu kişi bayılır, çılgılık atar ve benimle bir daha konuşmazdı.”

“Çok kişiye anlattın mı?”

“Çok değil.”

“Annenle babana?”

“Evet, onlar biliyor.” Yüzü birden gerildi. “Genetik bir durum.”

“Babandan mı?”

“İkisi de.”

Bir saniye düşünerek kafamı salladım, sonra ellerimi Nick’in iki yanına koydum. Bir elim yün battaniyenin pürüzlü yüzeyine dokundu. Diğer elim yumuşacık tenine değdi. “Omzun acıyor mu?”

Nick başını iki yana salladı ve elini çenemden çekip enseme koydu. “Oku çıkardığın için teşekkür ederim.”

“Bir şey değil,” dedim sakinleşmeye çalışarak. Bana kurtadam olduğunu söylemesi mi yoksa dudaklarının bu kadar yakında olması mı beni delirtiyordu, emin değildim. “Ben her gün kurtadam olduklarını sanan insanları kurtarıyorum, haberin yok muydu ?”

“Hayır,” dedi yaklaşarak. “Yoktu.”

Gözleri o kadar güzel ve siyahtı ki, o köpeğin (yani kurdun) gözlerine o kadar benziyordu ki... Nazikti, güçlüydü ve bir şey daha vardı, onları seviyordum. Çok seviyordum. Yok, onlara bayılıyordum. İçim ısındı, ona sokuldum.

Ateşten bir çıtırtı yükselince tekrar irkildim, gergindim ama Nick’ten kaçmadım. Ona doğru sıçradım. Üstünde sadece bir battaniye sarılı hâliyle, ne kadar deli olursa olsun, ateşin ışığı altındaki Nick’e karşı koymak biraz zordu. Sıcak ve kalın derisi âdeta ısıldıyordu. Kasları belirgin ve güzeldi ama kortizonla şişirilmiş gibi hantal değildi. Öyle kusursuzdu ki. Ve de güzeldi. Erkeksi bir biçimde. Canavar gibi değil. Kurt gibi değil.

“Beni öpecek misin?” Sözcüklerim titreşerek havaya karıştı.

Nick gülümsedi ama cevap vermedi.

“Daha önce hiçbir kurtadamı öpmedim. Şekil değiştirenlerin öpücüğü de peri öpücüğü gibi mi? O yüzden mi daha önce kimseyi öpmedin?”

Nick hafiften tebessüm etti. “Hayır. Daha önce kimseyi öpmedim çünkü hiçbir zaman kim olduğum konusunda dürüst davranabileceğimi düşünmedim. Kimsenin bana bağlanmasını da istemedim çünkü...”

“Çünkü sen bir kurtadamsın.”

“Çünkü ben bir kurtadamım,” diye yavaşça tekrar etti. Dudaklarını izlerken ürperdim; korktuğumdan değil, daha çok of-amma-hoş-çocuk-ya şeklinde.

Elimi derisine koydum. Sıcacıktı. Her zaman sıcaktı. Nick o kadar güzel kokuyordu ki... Odunsu ve güvenli. Korkumu yutup öne eğildim, dudaklarım dudaklarına değdi, meleksi bir hafiflikte minicik bir vaatte bulunur gibiydik. Dudakları, dudaklarımın altında kıpırdadı. Elleri omuzlarıma inerken ağzım mutlulukla dolup taşıyordu. Tüm vücudum bu hisle titremeye başladı.

“Vay canına,” dedim.

“Evet,” dedi Nick. “Vay canına.”

Ağzlarımız tekrar birleşti. Sanki dudaklarım oraya aitti... Tam oraya. Minicik bir kısmım nihayet uyum sağlayacak bir yer bulmuştu. Hava almak için ayrıldık.

“Sizden çok var mı?” diye sordum. “Çünkü bu kurtadam öpücüklerinin alıcısı çok olabilir.” Nick kahkaha attı. “Biraz var.”

Geri çekildim ama çok az. Gömleğimi düzelttim. Olan biteni kavramaya çalıştım. “Bedford’da başka var mı?”

“Evet. Aslında, Bedford’da çok var hatta diğer yerlerden daha fazla. Bazıları taşındı ama.”

“Neden burada daha fazlasınız?”

“Genetik. Bin sekiz yüzlerden beri süregelen türler arası üreme işte, ne bileyim.” Avucunun içiyle yaralı omzuna dokundu. “Ama şekil değiştirenlerin bulunduğu tek yer burası değil.”

“Tanıdığım başka şekil değiştiren var mı?”

Nick gözlerimin içine uzun uzun baktı. “Betty.”

“Betty mi?”

“O bir kaplan.”

Burada kaplanlar var.

Bir saniye geçti. İki. Ellerimle göğsüne şap diye vurdum. “Hadi canım!”

Nick ellerini havaya kaldırdı. “Ne?”

“Karşıma geçip bana babaannemin kaplan olduğunu söyleyemezsin, tamam mı? Hadi oradan!”

“Zara...”

“Bu kadar da olmaz,” dedim ona, geriye savrulup kendimi koltuğa atarak. “Tamam mı? Bu kadarını da kaldıramam.”

Algofobi

acı fobisi

Pısıngın teki olduğumu söyleyelim. Tamam mı?

İşte söylüyorum:

Ben pısıngın tekiyim.

Koltuktan kalkıp volta atmaya, bir yandan da bozuk plak gibi söylenmeye başladım.

“Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.”

Ateşin yanma koşup delirdim mi, yoksa hâlâ sıcaklığı hissedebiliyor muyum diye bakmak için ellerimi öne uzattım. Ateş gerçektir. Deliren insanlarınsa çoğunlukla gerçekle temasları kopardı.

“Bu yaşadığım gerçek değil.”

Ama öyleydi.

Histerik bir kahkaha patlattım. Ellerimle ağzımı kapattım.

“İyi,” diye mırıldandım. “Gayet güzel. Bununla baş edebilirim. Babaannem insan değil. Nick insan değil. İnsan olmayan bazı insanlar var.”

Nick ağzını bile açmadı. Sehpanın kenarına oturup beni seyretti. Kuşatılmaya, karnına bir mermi yemeye hazır bir asker misali dimdik duruyordu. Sonunda volta atmayı kestim.

“Bana güvendiğin için teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Nick başını yana eğip gevşedi. Sonra parmağını kaldırıp beklememi işaret etti ve tıkır tıkır mutfığa girdi. Olduğum yerde kaldım, Nick ise bir saniye sonra geri döndü. Rengi her zamankinden daha solgundu, battaniyeyi beline sarmış, üstüne de babaannem Betty’nin battal boy lacivert kapüşonlu eşofman üstlerinden birini giymişti. Metal fermuarı yukarı çekti, sonra kollarını göğsünde birleştirip sobanın hemen yanında duvara yaslandı.

“Evet...” dedi.

“Evet.”

“Evet, ben bir kurtadamım, babaannen de bir kaplankadın. Bunu kabul ediyor musun?”

Uslu bir kız gibi başımla onayladım, sanki her şey gayet normalmiş gibi. “Öyle görünüyor. Canın yanıyor mu?”

“İyiyim.”

Elimi alnıma götürdüm. Bütün dünya yine beşik gibi sallanıyordu. Nick de fark etmiş olacak ki elimden tutup beni çirkin, komik ekose kumaşlı koltuğa götürdü. Yan yana oturduk.

“Bayılmayacaksın sanmıştım.” Bana ters ters baktı. Böyle dimdik bakmasına gıcık oluyordum.

“Bayılmayacağım zaten.”

Koltuğun kol koyma yerine yaslanıp bir yastık aldım ve yastığı sarılıp aramızda bir bariyer gibi tuttum. Nick de onun öyle olduğunu düşünüyordu. Gözlerindeki kırılgan bakıştan anlayabiliyordum bunu, dolayısıyla yastığı tekrar koltuğun üstüne koydum. Nick’in kafasına düştü. Kahkahalarla güldüm. Nick de kahkaha atıp bana yastıkla vurdu. Havaya tozlar savrulunca hapşırdım.

“Sadece çok garip, tamam mı,” dedim, yastığı elinden kaparak. “Birisinin kurtadam olduğunu öğrenmek garip. Ben kurtadamlara inanmam bile. İmkânsız. Fiziksel olarak imkânsız.”

“Pek değil.”

“Eh, anlaşılan öyle.”

Parmağımı havaya kaldırıp onu işaret ettim. Elimi tekrar kucağıma indirdim. “Ayrıca Betty de şekil değiştirense ve eğer genetikse, demek ki benim babam da –yani üvey babam da– muhtemelen öyleydi.”

“Zekice bir çıkarım.”

“Kapa çeneni.”

Nick sinir bozucu davranıyordu, benim kıvranmamı izlemek çok eğlenceliymiş gibi bakıyordu bana. İçimde bir milyon soru çalkalanıyordu. Birinciyi sordum: “Eee, peki nasıl kurtadam olunuyor?”

“Doğuştan. Ya da ısırılırsan.” Kaşlarını kaldırdı. “İlgini mi çekti?”

Çılgılık atarak zıpladım, kalçamı koltuğun kenarına çarpmamla neredeyse yere düşüyordum. “Hayır!”

Nick koca elleriyle beni belimden tutup tekrar koltuğa kaldırdı, içten ve karnından hakiki bir kahkaha atarak güldü. “Şaka yapıyordum, Zara. Sana öyle olmasına asla izin vermem.”

“Gerçekten mi?”

Gözleri beni eritiyordu. “Gerçekten. Sana hiçbir şey olmasına izin vermem.”

“Ah. Tamam. Kahraman kompleksi olayı. Kahraman kompleksi olan bir kurtadamsın sen. Çok komik.”

Nick cevap vermedi. Her ne kadar sobada yanan ateş havayı kurutup boğazımı yaksa da odadaki sönük ışık her şeye romantik bir hava katıyordu. Yüreğim göğsümde pırpır etti, umutla hızlandı, çok hızlı attı. Nick elini uzatıp başımın arkasına dokundu. Parmakları saçlarıma dolaştı. Yine oluyordu işte, o erime duygusu, o derin özlem ortaya çıkıyordu. Vücudumu onun ki ne yaslamak, ihtiyaç gibi şeyleri açıklamak istiyordum. Üstüne sardığı battaniye bacaklarıma sürtündü.

“Seni şimdi öpeceğim, tamam mı?” dedi Nick buğulu bir sesle.

“Tamam.”

Dudakları benimkilere sıcacık değdi. Kollarımı omuzlarına sarmamla Nick beni kendine doğru çekti. Burada sıcaktım, güvendedim. Dizlerim titriyordu ve boşluğun tam tersini hissediyordum. Sanki hayatım güzelliklerle dolup taşacak, patlayacaktı.

“Beni öptüğüne inanamıyorum,” dedim sonunda.

Nick arkaya yaslanıp kocaman elini yanağıma koydu.

“Ne? Sen de beni öpmüyor musun yani?”

Omuz silktim. “Sadece düşündüm ki...”

“Ne düşündün?”

“Sen mesela... Ah, ne bileyim. Kızları öpmezsin. Kızma sakın. Issie ve Devyn öyle demişti.”

“Kızları öpmezmişim.”

“Evet. Belki sen de bir peri olduğun içindir demiştim. Ceketinde altın tozu görmüştüm.”

“Ne?” dedi ters ters.

“Etraflıca kafa yormadım işte. Öylesine aklımdan geçirdim sadece.” Nick’i sakinleştirmeye çalışarak ona sokuldum.

“Ne zaman ceketimde toz vardı?”

“Arabayla yolda kaldığım zaman bana yardım ettiğinde.”

Nick kafa salladı. “Ormana girip onu aradıktan sonraydı. Geri dönmeden önce ceketimi yere düşürdüm. Muhtemelen o zaman bulaştı. Beni peri sandığına inanamıyorum.”

“Sadece birazcık.” Bir dakika kadar oturduk. “Bence Issie ve Devyn’i arayıp onlara haber vermeliyiz.”

“Öpüştüğümüzü mü?”

Nick’e dirsek attım. “Hayır. Peri/şekil değiştiren olayını.”

Koltuktan bir şekilde kalkıp tuğla ocağın yanındaki telefonu aldım. Sıcacık ısınmıştı. Numarayı çevirmeye koyuldum. “Sonra da belki hep birlikte dışarı çıkıp Jay’i ararız.”

Telefon garip bir ses çıkardı. Ekranda ‘sinyal yok’ yazıyordu.

“Harika,” dedim.

Nick ayağa kalkıp diğer telefonu kulağına götürdü.

“Hatlar kesik.”

Cep telefonumu açtım. “Çekmiyor.”

Telefonu cebime soktum.

Nick dışarıyı işaret etti. Aynı anda camdan içeriye yanıp sönen mavi ışıklar girmeye başladı. “Polis geldi.”

Pogonofobi

sakal ve sakallı insanlar fobisi

Şerifin ofisinden iki polis memuru kapımıza geldi. Elleri silahlarındaydı, harekete geçmeye hazır ve tetikteydiler.

“Zara sen misin?” diye sordu uzun boylu, sakallı olan. Saçları kızıl ve kısaydı.

Başımınla onayladım.

“Çavuş Fahey,” dedi, elini tabancasından çekip benimle tokalaşarak. Nick’in arkamda olduğunu görüp gülümsedi. “Selam Nick.”

Nick de baş selamını verip gülümsedi.

“Eee, demek dönüş yolunu buldun,” dedi Çavuş Fahey, Nick’in beline sarılı battaniyeyi süzerek. Sakalsız ve çok genç gösteren diğer memura kafa salladı. “Sağ salım. O zaman... Memur Clark ve benim aramaya gitmemize gerek kalmadı.”

“Hayır,” dedi Nick. “Kusura bakmayın.”

“Kusura bakmak mı? İyi bir şey bu,” dedi Memur Clark. Sonra soğukta ürperdi.

“Ah, içeri girmek ister misiniz?” diye sordum.

“Hayır. Teşekkür ederim,” dedi Çavuş Fahey, sırtı dümdüz ve görevine yürekten bağlı bir edayla. Memur Clark yüzünü buruşturdu. “Ama babaannen bize ormanda sana bir adamın adınla seslendiğini duyduğunu söyledi?”

Evet anlamında kafa salladım. “Ve aynı kişi Nick’e saldırırmaya çalıştı.”

Çavuş Fahey’in gözleri yuvalarından fırladı. “Sahi mi?”

Nick bana ters ters bakınca elimizde kanıt olmadığını fark ettim. Ne de olsa yarası iyileşiyordu. “Önemli değildi. Kaçtım zaten.”

Sinirden yanakları seğirdi. O hayatta kaçmazdı. Yalanın bedelini ödüyordu.

Memur Clark birden not defterini çıkardı. “Adamı tarif edebilir misin?”

Nick kendince tarif etti. Adamlar içeri girip koltuğa oturdu ve sorular sordu. Memur Clark’ın sorularının ardı arkası gelmiyordu, bence bir daha soğukta dışarı çıkmamak içindi. Sonra ayağa kalkıp şarjı dopdolu fenerleriyle ormana dalarak adamı aramaya koyuldular.

Pencerenin kenarında dikilip karanlığın arasında adamı ararken yanıp sönen ışığı takip ettik.

“Onu asla bulamazlar,” dedi Nick.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü arkasında iz bırakmıyor.” Nick pencereden uzaklaşıp yeniden koltuğa oturdu.

Yanına gitmedim. Sadece geceye ve memurlara bakmaya devam ettim. Sesim boğazıma takıldı. “Sana bir şey oldu sandım.”

“O kadar kolay lokma değilim.”

“Şekil değiştirdiğin için mi?” Perdeyi örttüm.

“Evet.”

“Şekil değiştiren olmana rağmen yaralandın.” Arkamı dönüp Nick’e baktım, koltukta sapasağlam, zimba gibi duruyordu; insan gibi gayet normaldi ve yakışıklıydı.

“Ama internet sitesinde yazanları okudun. Biz perilerin doğal düşmanınız.”

“Bu haftaya kadar perilerin var olduğunu biliyor muydun?”

Nick yüzünü ekşitip omzuna dokundu. “Hayır. Ama son bir aydır filan, Devyn ile dışarıda bir şeyin, kötü bir şeyin kol gezdiğinin farkındaydık. Issie de öyle. Issie’ye söyledik.”

“Annenle baban da şekil değiştiren, doğru mu? Ama uzakta bir yerde fotoğraf çekimindeler.”

“Belgesel çekiyorlar.”

“Seni burada bir başına bıraktılar. Kurtlar sürü hayvanıdır, grupça gezerler sanıyordum.”

“Öyleler ama annemle babam... Bizim aile içi dinamiklerimiz biraz enteresandır.”

“Nasıl yani?”

“Alfa kurdun, yani liderin, oğlu büyüdüğü zaman o alfa olur ve sonra genetikle gelen, alfa olma ihtiyacından doğan gerginlikler başlar.”

“Her şeyi idare etme. Kahraman olma.”

“En temelde. Ama bir grupta sadece bir alfa olabilir, yüzden annemle babam bu sene uzun seyahatlere çıkıyor önümüzdeki yıl da çıkacaklar, ben üniversiteye babam kadar. Böylece babamla birbirimizi parçalamıyoruz.”

“İkiniz de alfa erkek olduğunuz için?”

Nick başıyla onayladı.

“Vay be. Çok tuhaf.”

Garaj yoluna bir kamyonet girdi. Polislerin ormandan çıkıp Betty ile kamyonetinin yanında konuşmalarını seyrettim. Sonra adamlar gitti ve Betty profesyonel bir tavırla içeri girdi.

Nick’i işaret etti. “Çıkar üstündekini.”

Nick söyleneni yaptı.

“Neden üstündeki çıkarıyor...” diye sormaya yettim.

“Betty biliyor,” diye lafımı kesti Nick. “Şekil değiştirdiğimi biliyor.”

Betty kafa salladı ve neredeyse görünmez olmuş yaraya baktı. “Ona anlattın mı?”

“Senin de şekil değiştiren olduğunu mu?” Kapının yanındaki yeşil deri sandalyeye kendimi bıraktım. “Evet, söyledim.”

“Nasıl karşıladı?” diye sordu Betty, Nick’e.

“Pek iyi değil.”

Betty güldü. “Yaran iyi görünüyor. İyi iş çıkarmışsın, Zara.”

Kafa sallayabildim.

“Polisler hiçbir şey bulamadı,” dedi Betty, sobaya odun atarak. Odunlar çıtırdadı. “Bulmalarını beklemiyordum zaten. Yine de umut bedava.”

“Bizce o bir peri, babaanne,” dedim.

Babaannem kafa salladı. “Doğru düşünüyorsunuz. Ateşi harlamak için kullandığım demir maşa nerede?”

Ön kapının yanında buldum. “Ben almıştım, ııı, silah niyetine.”

“İyi fikir,” dedi Betty, demir şömine maşasını elimden alıp kütükleri dürterek. İki kıvılcım odaya uçuşup söndü. “Anneni aradım. Eve geri dönmeni istiyor. Seni buraya yollamakla hata ettiğini düşünüyor.”

Boğazım kurudu. Ayaklarımı altıma alıp ateşin gölgeli ışığında babaannemin yüzünü inceledim. “Sence peki?”

Nick onun yerine cevap verdi. “Uzaklara gitmen senin için daha güvenli olabilir.”

“Kaçacak değilim,” dedim. “Beni nasılsa bulur, değil mi? Charleston’da bulmuştu. Hem bana saldırmadı, ormana çıktığım zaman bile. Yani başım belada filan sayılmaz.”

“Orası belli olmaz, Zara,” dedi Betty.

“Ama annem beni buraya daha güvende olacağımı düşündüğü için yolladı, senin yanında daha güvendedeyim,” dedim Betty’ye. “Çünkü sen şekil değiştirensin. Eğer Nick de şekil değiştirense, o zaman çifte güvendedeyim, öyle değil mi?”

“Umarız öyledir,” dedi Betty.

“Bir yere gitmiyorum.” Ayağa kalkıp Betty’nin yanına gittim ve suratına baktım. “Beni geri göndermeyeceksin.”

“Hayır,” dedi babaannem. “Göndermem. Ama burası tehlikeli. Onu nasıl durduracağımızı bilmiyoruz.”

Nick ayağa kalkıp kolunu vücuduma doladı. “Bir çaresini bulacağız.”

Nick o gece bizim evde kaldı. Ertesi sabah okullar tatildi ve uyandığımda gün doğmuştu, beyaz kar parlaklığı odaya doluyordu. Her şey çok daha güvenli, daha az ürpertici görünüyordu.

Nick koridordan geçerken kafasını odama soktu ve uyanık olduğumu gördü. “Amma çok uyudun,” dedi gülümseyerek.

“Yorgundum,” dedim, gerinerek. Saçımın ne hâlde olduğunu merak ettim. Gözümde çapak var mıydı? Ağzım kokuyor muydu? Sonra bir şey dikkatimi çekti. “Pantolon giymişsin.”

“Arabada yedek bir pantolon taşıyorum.” İçeri girip yatağımın ucuna oturdu. “Hayal kırıklığına mı uğradın?”

“Biraz.”

Doğrulup gözlerimi ovuşturdum. “Neler yaptın?”

“Devyn ile Issie’yi aradım. Buraya gelmeyi düşünüyorlar. Devyn’in annesiyle babasında kar aracı var ama daha önceki kaza olayından dolayı Devy’in binmesini istemiyorlar. Betty süper kamyonetiyle işe gitti.”

“Süper mi?”

“Öyle ama. Tekerlerini görmedin mi?”

“Sende MINI Cooper var.”

“Ne yani, iyi bir kamyoneti övemez miyim?” Gülümseyip abim falanmış gibi saçlarımı karıştırdı, bu da hiç havalı olmadı. “Her neyse, krep yaptım. Fırında biraz var. Bu arada eski Stephen King kitaplarını okuyordum.”

“Ah, çok iyi bir fikir, kendini biraz daha korkutmak için mi?”

“Beni korkutmak biraz zor.”

“Çok sıkıydın.”

Güldü. Ben de güldüm, sonra gülümsedim. “Gerçekten krep yaptın mı?”

Elimi tutup beni yataktan dışarı çekti. “Hadi.”

“Vay anasını, kurt gibi acıkmışsın,” dedim.

Nick yemeyi kesip çatalını havada tutarak durdu. “Çok orijinal bir espri.”

Kıkırdamaya başladım. “Bence de.”

Nick’in gamzeleri belirdi. “Sen de hapur hupur mideye indiriyorsun.”

“Krepler güzel olmuş.”

“Sağ ol.”

“Bence yanımıza taşınıp sürekli bize krep yapmalısın.”

“Betty o kadar kötü bir aşçı mı?”

“Evet, ben de onu mumla aratırım.”

“Belki de burada kalmalıyım, yani, olaylar durulana kadar ya da...”

Mideme kramp girdi. Nick'e hiç bakmadan krepı kes-
tim. "Charleston'a geri dönmüyorum."

"Daha güvende olursun."

"Sadece ben ama. Peri adam kraliçesini bulana kadar
başka çocukları seçer. Buna izin veremem."

"Senin savaşın değil bu."

"Doğru." Çatalımı ağzıma götürürken havada bek-
lettim ve Nick'in suratına ciddi ciddi baktım. Gayet
güçlüydü, bir o kadar yetenekli ama sonunda o da etten
kemikten yapılmıştı. Yine de yaralanabilirdi. "O zaman
kimin savaşı? Sadece senin mi? Çünkü öyle bir şey ol-
mayacak. Sen Tek Başına Dünyayı Kurtaran Adam de-
ğilsin, tamam mı?"

Nick, kreplerine biraz daha şurup döküp yüzünü buruş-
turdu, sanki konuşmak bir yerini acıtiyordu. "Tamam. İyi.
Bizim savaşımız. Hepimizin."

"Şurup kitaba akıyor." Uzanıp şişeyi kenara ittim. O sı-
rada da kitabın kapağı gözüme takıldı. "Sis mi?"

"Stephen King."

Kalbim atmayı bıraktı, beynim ansızın iyi bir beynin çok
önceden kurması gereken bir bağ kurdu. "Stephen King ol-
duğunu biliyorum. Sadece... İçinde bir hikâye var."

O sayfayı açıp durdum ve başlığa baktım.

"Ne oldu?"

"Burada Kaplanlar Vardır."

Nick sandalyesini masaya yaklaştırdı, bana yaklaşıp öne
eğildi ve bekledi.

“Babam kütüphaneden ödünç aldığı o kitaba öyle yazmıştı: ‘Korkma. Burada kaplanlar vardır, 157.’”

“Hatırladım. Sanki Devyn, Betty ya da birisi, bilim kurgu yazarının bir kısa öyküsü demişti. Stephen King demediler, değil mi?” Nick’in sözcükleri nefesinin temasıyla en seme değdi. Konsantre olmak zordu.

“Ray Bradbury’ydi galiba. Ve hayır. Ama aynı başlığı iki kişi kullanmış olabilir.” 157. sayfayı açtım.

“Zara?”

Kitabı kenara doğru kaydurdum ve ikimiz de doksan derece açıyla okumaya başladık. “Bak.”

“İçine yazmış,” diyerek gözlerini kıstı. Akçaağaç şurubu kokusu yanağıma çarptı. “Okuyabiliyor musun?”

“Silinmiş.”

“Neden kurşun kalem kullanmış acaba?”

“Hep kurşun kalem kullanırdı. Bir tuhaftı,” dedim. Kitabı suratımın dibine soktum. “Şöyle diyor: *Savunma Biçimleri: Şekil değiştirenler, Demir. Sorun: Eğer ihtiyaçları çok artarsa gündüz saati de beslenirler. Christine.* Harika. Çok hoş ve gizemli, baba. Bir de hikâyede aç ve hırçın görünen kaplanlarla ilgili bir satırın altını çizmiş.”

“Christine kim?”

“Başka bir Stephen King kitabı. Arabayla ilgili olan galiba.”

Nick sandalyesini arkaya doğru itti. “Bir daha okusana. O kitabı üst katta görmüştüm.”

Bir daha okudum, hem de duyabilmesi için ~~bağır~~arak okudum. Nick çok hızlıydı, kurtadam süratindeydi ve göz açıp kapayıncaya kadar yukarı çıkıp elinde başka bir Stephen King kitabıyla indi.

“İhtiyaçları çok fazla artarsa gündüz vakti de gelebilecekleri yazıyor,” dedi. “Betty’yi aramalıyız.”

“Önce şu kitaba bir bakayım,” dedim elimi uzatarak. Nick kitabı bana verdi. Açmamla beraber içinden bir sayfa düştü.

Nick sayfayı aldığı gibi, bir tepki göstermeme fırsat vermeden elime tutuşturdu. Sayfayı açarken parmaklarım titredi. “Belki de hiçbir şey değildir. Eski bir karne ya da anneme bir not olabilir...”

“Oku, Zara.” Nick’in sesi mutfak duvarlarında yumuşak yankılandı. Sanki hava bile beni bekliyordu.

Okudum.

“Eğer bu notu buldıysanız ihtiyaç geri döndü demektir. Bu ihtiyacı istemediğini söylüyor, ihtiyaca direndiğini söylüyor. Ona inanmak istiyorum ama bir şey fark eder mi? İhtiyacı üstündeki kontrolünü kaybettiği zaman, sarayı üstündeki nüfuzunu da yitiriyor ve onlar açlıklarını doyumak için kan ve ruh istiyor. Kral yaşlanıp bir kraliçeye ihtiyaç duyduğu zaman bu açlık yoğunlaşıyor. Anne, neden kaçtığımızı biliyorsun. Bir yere kadar fedakârlığa göz yumabilirdim. Adamın anlaşmamız karşısındaki öfkesi çok büyüktü. Güvenmeye korkuyorduk. Yeterli olmadığı için üzgünüm.” Kafamı kaldırıp Nick’e baktım. “Ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Pek değil. Hepsi bu kadar mı?”

“Hayır, iki satır daha var,” diyerek okumaya devam ettim. *“Şunu bil ki ihtiyaç çok büyüdüğü zaman geceler onu tatmin etmez. Diğerleri gibi güneşin altında dolaşmaya başlar. Demir onları zayıflatıyor. Hızlılar ama biz daha hızlıyız ve biz de öldürebiliriz. Tek umudumuz bu. Diğer Parlayanlar bizim tek umudumuz.”*

Kâğıdı tekrar katlayıp çatalımın yanına koydum. Sonra fikir değiştirip eşofman üstümün cebine sokuşturdum. “Babam yazmış.”

Nick başını salladı. “Gündüz de gelebilirler.”

“Eğer ihtiyaç çok büyürse.”

“Bu işi şansa bırakmam,” dedi Nick. “Betty’yi arıyorum.”

Koluna yapışıp onu durdurdum. “Nick?”

Yüzünü benimle aynı seviyeye indirdi. Endişeli ve tatlı gözlerle bakıyordu. “Ne?”

“Kendimi bir garip hissediyorum.”

“Korkman doğal, Zara. Şimdi Betty’yi arayacağım ve ikimiz seni güvende tutacağız. Sorun yok.”

“Hayır. Örümcekler yürüyormuş gibi.” Açıklamaya çalıştım. Suratım ısındı. “Saçma aslında. Sürekli aynı hissi duyuyorum, sanki vücudumda örümcekler geziniyormuş gibi oluyor. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.”

Nick kocaman ellerini kollarıma sarıp yavaşça okşadı. “Ne zaman oluyor?”

“Bilmiyorum. Charleston’dan ayrıldığımdan beri. Havaalanındaki o adamı her görüşümde ya da sesini her duyduğumda.”

“Ormandaki sesi mi?”

Evet anlamında kafa salladım.

Nick kollarımı bırakıp şömineye doğru koştu. Betty’nin odunları koymak için kullandığı maşayı aldı. Elime tutuşturdu. “Bunu tut.”

“Ne? Niye?”

Nick yarı homurdandı. “Demek ki adam geliyor. Seni kandırıp kapıyı açtırtmaya çalışacak. Ona izin verme.”

Tartışmaya kalkıştım ama Nick parmağını havaya kaldırdı. Odaklanmıştı, gözleri çok yoğundu, tam kurt gibiydi. Daha önce neden dikkatimi çekmemişti?

“Ciddiyim, Zara. Kimsenin içeri girmesine izin veremezsin. Söz ver.”

“Zorla giremezler mi?” diye sordum. İki yaşında bir çocuk gibi ayağımı yere vuruyordum ama umurumda değildi. Bıkmıştım. Nick’in beni korkutmayı kesmesini istiyordum.

“Mutfakta bıraktığın o bıçağı almalısın,” dedi Nick, merdivenlerden yukarı bakarak. “Üst katta bütün pencereler kilitli, değil mi?”

“Bilmiyorum!” diye seslendim, demir maşayı havada sallayarak. Derimin korkuyla karıncalandığını hissettim. Yoksa bu örümcek yürümesi hissi miydi? Nick merdivenlerden yukarı koşuyor, basamakları üçer üçer çıkıyordu.

“Ya kapıdan zorla girerlerse?”

“Giremezler!”

“Nereden biliyorsun? O adam çok güçlü görünüyordu.”

Nick aşağı doğru seslenerek, “Periler, tıpkı vampirler gibi bir eve davet edilmek zorundadır. İnternette okudum,” dedi.

“Eh, al işte,” diye mırıldandım. “O hâlde doğrudur.”

Periofobi

peri fobisi

Bunu ben uydurdum ama inanın, böyle bir kelime olmalı
çünkü gayet meşru bir fobi türü

Nick'in arkasından yıldırım gibi merdivenleri çıktım.

Bana hiç aldırmadan odadan odaya koşuyor, pencereleri kontrol edip her birinin perdesini örttükten sonra diğerine geçiyordu. O kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse görüntüsü bulanıklaşıyordu. Nasıl o kadar iyi koşucu olduğuna şaşırırmıyordum artık. İnsan değildi.

Ürperdim ama o hâlâ aynı Nick'ti.

En son benim odama girdi. Tekrar dışarı fırlayamasın diye kapıyı kilitledim fakat Nick şimdi biraz daha sakin görünüyordu. Saçları dikelmemişti mesela.

"Bütün pencereler kilitli," dedi yatağıma otururken.

Betty'yi cep telefonundan aradım.

Betty büyük bir ilgiyle cevap verdi. "Zara?"

"Galiba peri adam geliyor."

"Ne? Gündüz ama."

“Biliyorum! Babamın sana bıraktığı bir notu buldum. Eğer ihtiyaç fazlasıyla artıp büyürse, gündüz saati de gelebilirler yazıyordu.”

“Tanrım.” Betty bekledi, durdu, sanki büyük bir şeylerle başa çıkıyordu. “Baban not mu bırakmış?”

“Hı hı.” Babaanneme bir saniye süre tanıdım çünkü duyduklarını kafasına oturtmaya çalıştığının farkındaydım. Sonra devam ettim. “Her yanımla karıncalanıyor, adam ne zaman ortaya çıksa bu tuhaf hissi duyuyorum.”

“Tamam. Nick orada, değil mi?”

“Hı hı.”

“Telefonu ona versene. Ben de en kısa zamanda oradayım. Hemen geliyorum, tamam mı?”

“Tamam.”

Telefonu Nick’e uzattım. “Evet. Biliyorum. Biliyorum.”

Sonra Nick telefonu kendinden uzaklaştırdı. “Hat koptu.”

“Harika.”

Nick suratını buruşturup yatağıma oturdu. “Uluslararası Af Örgütü posterini sevdim.”

Tıpkı evdeki gibi, yatağımanın üstüne asmıştım.

“Kriz esnasında ağzından çıkan olgunluk sözleri bunlar mı? Posterimi beğenmen? Beni kopardın şu anda.” Odanın diğer ucundan gelip yanına oturdum. “Kaysana.”

Kalçamı sağa sola sallayıp Nick kenara kaysın diye yerleştirdim. Romantik olunamayacak kadar korkunç bir andı. Nick kolunu kaldırdı ve başımı omzuna yaslayıp postere doğru baktım.

Müthiş hoşsohbet biri olduğumdan, “Uluslararası Af Örgütü’nü seviyorum,” dedim.

“Bir çeşit dünyayı-kurtarma kompleksi mi?” diye sordu Nick. Parmakları omzumu kavradı.

“Sanırım.”

“Bende de var.”

“Sahi mi? Hiç fark etmemiştim.”

“Alaycılık sana hiç yakışmıyor.” Dönüp bana baktı.

İçimde her şey bir acayip oldu. Şirin bir çocukla yatağında oturuyordum. Pardon... Şirin bir kurtadamlı. Rüzgâr pencereleri titretti. Bir kez daha, mutlu güzel hisler uçup gitti.

“Korkmalı mıyız?” diye sordum.

“Doğruyu söyleyeyim mi?”

Kafa salladım.

“Evet.”

Elimi uzatıp Nick’in yüzüne dokundum, elimi yanağında gezdirmek istedim. Parmaklarımin altında dişlerini sıkıldığını hissettim. “Şekil değıştiren olmak nasıl bir şey, anlatsana.”

Nick başını iki yana salladı. Elim de onunla birlikte oynadı. Bırakmaya niyetim yoktu, bu kez değil.

“Şekil değıştirenlerin ruhu vardır. Biz yarı insanız. Periler öyle değil. İnsan değiller. Betty bana öyle anlattı yani. Bir teoriye göre, cennete gitmeye hak kazanacak kadar iyi olmayan ama cehennemi boylayacak kadar da kötü olmayan bir türmüş. O yüzden burada bırakılmışlar, sonsuza dek debelenip işkence çekmek üzere.”

Kaşlarımı kaldırdım. Nick ise elini uzatıp kaşlarımı m-
dirdi. Sonra başını öne eğip saçımı kokladı. Sözcüklerim
üstüme üflledi. “Bu teoriye inanmadın mı?”

“Salakça.”

“Bence de,” dedi, tekrar yatağa oturup beni yanına
çekerek. “Periler kesinlikle cehennemi boylayacak kadar
kötü.”

“Eğer cehennem varsa,” dedim.

“Doğru.” Nick hiç ikna olmuşa benzemiyordu. “Bir teori
daha var. Dünyaya gelen beş kadim tür olduğunu söylerler.”

“Ne?”

“Periler, masal perileri, şekil değiştirenler, elfler ve bir
tane daha. Hatırlamıyorum. Bir meclisleri varmış. Onlara
Parlayanlar denirmiş.”

“Babamın notundaki gibi.”

Bir an için yatakta yan yana uzandık. Sonra ben yutku-
nup Nick’e iyice sokuldum. Periler, şekil değiştirenler ve
diğerleri hakkında neler dediği umurumda değildi. Onun
yanında kendimi güvende hissediyordum.

“Periler davet edilmediği sürece eve giremezler dedin,
tıpkı o Stephen King romanlarındaki vampirler gibi.”

“Vampirlerin olayını bilmiyorum. Gerçek olduklarından
bile emin değilim.”

“Cidden mi?”

“Evet.”

“Eh, bir olumlu yan bulduk bence.”

Parmaklarıyla omzumu sıkıca kavradı.

Derin bir nefesle Nick'in kurt/adam/çam kokusunu içime çekip kendimi kastım. "Annem beni buraya, soğuk bir periler diyarına yolladı. Şahane bir anne."

"Betty'nin anlattıklarına bakılırsa, senin için çok endişeleniyormuş. Ruhun öldü sanmışlar."

"Öyleydim. İçim bomboştu. Artık değilim," dedim ama kendimden bahsetmek istemiyordum. Bir saniye düşündüm, Nick'in sıcaklığını içime çektim. "Biz bir daha hiç buraya dönmediğimiz hâlde, annem neden beni buraya yolladı ki?"

"Hiç dönmediniz mi?"

"Hep Betty bizi ziyarete gelirdi. Annemin en son burada olduğu zaman, ortadan kaybolmaların yaşandığı dönemmiş."

"Evet."

"Annemin üniversiteyi bitirdiği seneymiş. Kasabaya dönüp de genç erkeklerin ortadan kaybolduğunu öğrenmek ve bana hamile kalmak, sonra babamla evlenip yüksek lisans yapmak için Tulane'e gitmek çok garip olsa gerek. Sıfırdan başlamak gibi. Belki de her şeyi unutmak istiyordu. Yani kaybolan çocuklardan bazılarını kesin tanıyordu."

Karıncalanma hissi arttı. Elimdeki yara izi yandı.

"Delilik bu," dedim, tekrar yatakta dikilerek.

Nick sağlam elimi avucunun içinde sıktı. "Biliyorum."

Af Örgütü posterindeki mum ışığına baktım. Dünyanın dört bir yanında hapislerde çürüyen onca insan var; işkence gören, tutuklu, çoğunlukla da sebepsiz yere, sırf fikrini

beyan ettiği için bunları yaşıyan insanlar. Bunlar nasıl aynı dünyanın bir parçası olabilirdi ki? Ben burada, Nick'le birlikte perilerden kaçıyordum. Onlar dünyanın dört bir yanında hayatta kalma mücadelesi veriyordu.

Ortak nokta neydi?

Sadece o mumun alevi.

Sadece umut.

“Ne oldu?” diye sordum. “En son sefer ne olmuştu?”

“İnsanlar ortadan kaybolup duruyordu. Geceleri. Hep de yalnız başınayken. Kasabaya sokağa çıkma yasağı geldi,” dedi. “Sonunda olaylar durdu.”

“Durduran neydi?”

“Kimse bilmiyor,” derken sesi derinleşti. “Belki Betty bilir. Bence o bizden biraz daha fazla bilgiye sahip.”

“O zaman bize anlatmalıydı.”

“Belki de söyleme gereği duymadı.”

“Ezik bir bahane.” Ellerimle gözlerimi kapatıp beni çağıran o sesi düşünmemeye çalıştım fakat kulaklarımda yankılanıyordu. “Sonra da benim Charleston'daki adamı gördüğüm dönemle aynı anda, gene çocukları kaçırmaya başladılar. Ve sen, Nick Colt, her nasılsa insanları bundan korumayı görev edinmişsin?”

“Perileri korkutup kaçırabiliyorum,” dedi övünürcesine.

“Nasıl?”

“Şekil değiştirenlerin bazı yetenekleri vardır.”

“Ne yeteneği?”

“Avlanabiliriz.”

Eşofman üstümün metal fermuarını aşağı yukarı oynattım, sonra Nick'in söylediğini tekrar edip anlamaya çalıştım. "Avlanabiliyorsunuz."

Kurtadamlar avlanır.

"Bir şeyleri öldürüyorsunuz." Nick'ten birkaç adım uzaklaştım.

"İnsanları öldürmem," dedi, sinirli sinirli.

Yatakta dimdik oturdum. "Nereden bileyim?"

Nick başını yana eğdi. "Bana bak."

Tereddütle dönüp baktım. Sayılır.

"Gözlerimin içine bak, Zara. Ben insanları öldürmem."

Yutkundum. "Tamam."

"Bana inanıyor musun?"

Başımınla onaylayarak ayağa kalktım, odanın içinde yürüyüp bir mum yaktım. CD'leri istifleyerek düzenlemeye başladım. Yere saçılmışlardı. Bu işi yaparken bilekliğim bileğimden sallandı.

"Zara."

"Ne? Etrafı düzenliyorum, tamam mı?" Neredeyse bas bas bağırmıştım, o yüzden sesimi ayarladım. "İçinde bulunduğum durumla başa çıkmak zaten oldukça zor."

Nick bacaklarını yataktan aşağı sallandırıp yanıma geldi, benim gibi yere çömeldi. "Biliyorum."

Büyük elleriyle sırtımı sıvazladı ve kaskatı kesildi. Elimdeki CD'yi düşürdüm. Elimin üstünde örümcek yürüyor gibi hissettim. Nick tekrar demir maşayı alıp koca yumruğunun içinde sıktı.

Derken birisi alt katta kapıyı yumrukladı, yükeek sesle ve ısrarla.

Yerimden fırladım. Ödüm patladı. "Nick?"

Nick bana sakın sakın baksa da demir maşayı parmak boğumları bembeyaz olana kadar sıkı.

"Kapıyı açma, Zara."

"Yoksa..."

Yeni bir yumruklama sesiyle sorum yarıda kesildi.

Nick'e uzun uzun bakarken şifonyerin aynasında yansımamı gördüm. Gözlerim korkudan yuvalarından fırlamıştı, tam da hislerimi yansıtıyorlardı. O örümcek hissi artık tüm vücudumdaydı, kımıl kımıl dolaşıyor, beni istila ediyordu.

Ayağımla CD yığnını devirdim, tekrar yere saçılıp dağıldılar. Kalbim de onlarla birlikte hop edip etrafa dağıldı, her tarafa bir parça fırladı. Dünyanın çeşitli yerlerindeki diktatörlere yollanmaya hazır mektuplarımın zarflarına bastım.

Nick'in bileğine yapıştım.

"İçeri giremezler, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Sen izin vermediğin sürece hayır."

"Ben izin vermeyeceğim zaten."

"Tamam."

Kapımız bir daha yumruklandı. Bir daha. Bir daha.

"Nick?"

Nick iki koluyla beni sardı. Tuttuğu çubuğun soğuk demiri sırtımı üşüttü. Nick'in sıcaklığıyla alakası yoktu. "Benim yanımda güvendesin."

“Kurda dönüşecek misin?”

“Mecbur kalmadığım sürece hayır.”

“Dolunay falan gerekmiyor mu?” diye fısıldayarak ona sokuldum.

“Hayır.”

Ürperdim. Keşke Nick’in derisinin altına sızıp oraya saklanabilseydim. “Sence değişmek zorunda kalacak mısın?”

Nick beni yatağa oturttu. Şömine maşası hâlâ elindeydi. Çubuk birden çok korkunç göründü; hazır, metalik ve ağırdı.

“Eve girememeleri lazım,” dedi. “Buraya daha önce gir-medilerse tabii.”

“Sayıları çok mu?”

“En az beşinin kokusunu alıyorum. Beni endişelendirmeyecek kadar kıdemsizler. Ama liderleri?”

“Liderleri de mi var?”

“Kesin.” Nick benden uzaklaşıp odada yürüdü ve odanın kapısını kapatarak tokmağı çevirip kilitledi. Benimle konuşmadı, sadece kapalı kapıya dönük durdu. Boş elini kapının ahşap çerçevesi üstünde dolaştırdı.

Güm güm ayak sesleri merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Nick kafasını çevirip bana baktı. Gözlerinin irisleri tıpkı bir kurt gibi çizgi çizgi olmuştu.

Omzunun üstünden, insana benzemeyen, alçak, pis bir gurultu çıkararak konuştu. “Bence perilerden en az biri bu eve daha önce girmiş.”

Donakaldım.

Nick'in sırtı titremeye başladı. Neye direniyordum bilemedim.

"Nick? Eğer birisi daha önce girmişse, hepisi kaçabilir mi?"

"Hayır. Dışarıda bekliyorlar."

"Eğer eve girmişse, odaya da girebilir mi?" Dedim ki.

"Bilmiyorum."

Nick hırladı. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim, o yüzden sadece adını söyledim. "Nick?"

Sesi hem sıcak hem de acılıydı. "Değişmemek için kendimi zorluyorum, Zara. Ama birileri tehlikeden değişirim."

"Ve ben tehlikede miyim?"

Başıyla onayladı.

Sırtına dokundum. Öylesine berbat hâldeydim ki ona doğru yürüdüğümün bile farkında değildim. Kasları parmaklarımın altında yırtılıp dalgalandı, sanki lifler kendi kalmak için zorlanıyordu.

"O zaman değiş!" diye emrettim.

"Seni korkutmak istemiyorum."

"Zaten korkudan geberiyorum!" diye bağırdım. "Sana bir şey olmasını istemiyorum!"

"Bana mı? Ben senin için endişeleniyorum. Mesele sensin."

Bir el yatak odamın kapısını yumrukladı. Kapı çerçevesinden çıkacak gibi sarsıldı. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Nick arkasını döndü. Gözleri acı ve kederle doluydu. Eşofman üstünü sıyrıp yatağın diğer tarafına, onu göremeyeceğim yöne gitti.

“Her ne yaparsan yap, Zara, onu içeri alma. Ne derse desin. Almayacaksın.” Nick hırladı. Kapı tık tık etti, yavaş ve nazik bir şekilde tıklatıldı. Kapıdan bir adım uzaklaştım.

Nick’in giydiği pantolon odada diğer yana uçtu. Havada yakaladım.

Nick konuşmaya devam etti. “Burada onunla teke tek dövüşebilirim ama bu riski almak istemiyorum. Diğerlerinden daha güçlü ve burası benim doğal ortamım değil, biliyorsun...”

“Nick?” diye fısıldadım.

Yatağın üstünden bir yastık uçtu.

“Betty gelene kadar dayanmalıyız. O zamana kadar metin ol, Zara.” Sözleri iyice hızlandı ve kapının sesi cümlesinin yarısını bastırdı. Ancak Nick’in gırtlğından çıkan hiddetli hırıltıyı, yarı uyarı yarı savaş narasını, kurt sesini örtemedi.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım.

Birisi kapıyı hafifçe tıklatıyordu.

“Zara, beni içeri al.”

Kurt hırlayarak benimle kapının arasında durdu. Gür ve kalın kürkü tehdit karşısında havaya kalkmıştı.

En az beş peri var demişti. Birisi evin içinde, bizimleydi ama kapıyı açmadığım sürece güvendedik.

Nick neden kapıyı açacağını düşünüyordu ki? Herhâlde beni gelmiş geçmiş en saftirik insan sanıyordu. Hayatta kapıyı açıp da şu periyi içeri almazdım.

Peki ya diğerleri?

Camdan dışarı doğru bakıp perdeyi biraz aralayınca karanlığın içinde iki karanlık gölge seçtim. Grimsi beyaz gökyüzünden lapa lapa kar yağıyor, üstlerine düşüyordu ve her yer huzurlu görünüyordu.

Kapı tekrar tıklatıldı, hem de tatlı tatlı; tıpkı annemin, arkadaşlarımla pijama partisi verdiğim zaman beni uyardırması gerektiğinde yaptığı gibi. Nick'e baktım. Yere çömeldi, atlayıp saldırmaya hazırdı.

Beni kandırmaya çalışıyorlardı. İzin vermeyecektim. Kapıyı boş verip dışarıdakileri izleyecektim.

Pencereye dönünce çığlık attım. Camın tam önünde, soluk benizli ve iri gözlü bir surat, ait olduğu vücutla birlikte havada duruyordu. Geriye doğru sıçrayıp birkaç kez daha çığlık attım. Perde öne düşüp görüşümü kapattı.

Yatağımın ortasına oturup dizlerimi göğsüme çektim. Şömine maşası elimdeydi. Kullanacaktım. Pasiflik bazen biraz fazla abartılıyordu.

“Böyle bir şey olmuyor,” dedim. “Böyle bir şey olmuyor.”

Bir şey pencereyi tırmaladı. Bunun bir ağaç dalı olmadığından adım gibi emindim. İçeri girmek isteyen, korkunç bir şeydi.

Nick odada daireler çizerek yürüyor, nöbet tutuyordu; ileri geri, bir pencereye bir kapıya, sonra tekrar pencereye

gidiyordu. Dudaklarını geriye itip dişlerini gösterdi. Kapıda hafif bir tıklatma daha oldu. Nick, bütün diş etleri görünecek şekilde dişlerini iyice ortaya çıkardı.

“Zara?” dedi derin, hafif çatlak bir ses. Tanıdıktı ve ormandaki adamın sesi değildi.

Yüreğim hop etti ama korkudan değil.

“Zara, tatlım?”

Olamazdı. İmkânsızdı.

Dimdik oturup bacaklarımı yere uzattım.

Yaktığım mumun alevi titreşti, sonra bir hava akımına kapılıp iki katı büyüdü.

Bir fısıltıyla, bir duayla, bir umutla cevap verdim.

“Baba?”

Vitrikofobi

Üvey baba fobisi

Olamazdı. Olanaksızdı fakat onun sesiydi. Dilim damağıma yapıştı, göğsüm daraldı ama tekrar edebildim.

“Baba?”

Nick’in hırıltısı çığırından çıktı. Tüm vücudu sarsıldı. Tir tir titredi. Ben de titriyordum.

Hırlayan bir kurdun üç metre yakınında olmak istemezsiniz, üstelik ben daha da yakındım ve çok korkunçtu. Gerçekten korkunçtu ama kapının diğer tarafındaki kadar korkunç değildi.

Babam ölmüştü. Yine de babam konuşuyordu. Hırıltıların arasından sesini duyabiliyordum. Duyabiliyordum. Bir şekilde kapının hemen arkasında olduğunu duyuyordum.

Ayaklarımı sessizce yerde sürüldüm.

“Baba, sen misin?” diye fısıldadım.

Bir şekilde beni duydu.

“Aç kapıyı, Zara tatlım, beni içeri al.”

İstedim. Gerçekten istedim fakat yaşadığım şoktan uzuvlarım külçe gibi ağırlaşmıştı. Derken Nick arka ayakları üstünde kalkıp ön pençelerini kapıya koyarak beni engelledi.

“Çekil Nick,” diye yalvarıp bir adım yaklaştım, eğildim. avucumu kapıya dayadım, sanki o şekilde diğer tarafı hissedebilir, babamın yüzüne dokunabilir, yeniden teninin hayat dolu ılıkliğini duyabilirdim.

“Burada olman imkânsız.” Sesim cılız ve çocuk gibi çıkmıştı. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacaktı.

O kapıyı açarsam, babam karşımda mı olacaktı? Bana gülümseyip gamzelerini mi gösterecekti? Kirli sakalı uzamış, tıraş zamanı gelmiş miydi acaba? Bana sarılacak mıydı? Aylardır tek istediğim, onun hayatta olmasıydı.

Oysaki onu yerde görmüştüm. Tabutun içinde görmüştüm. Birisi öldüğü zaman insan bunu hissediyordu, ruhunun gittiğini, artık olmadığını, vücudunun boş olduğunu anlıyordunuz. Fakat eğer kurtadamlar ve periler gerçekse, belki bu da mümkündü. Belki babam da burada, tam orada, birkaç santimlik ahşap kapının hemen arkasındaydı.

Kapıya doğru yalpaladım. Omuzlarımı Nick’in böğrüne bastırdım. “Olamaz. Sen burada olamazsın.”

“Buradayım, Zara. Beni içeri al. Açıklayacağım,” dedi babam.

Öldü. Babam öldü. Gözümle gördüm. Yerdeki su şişesi. Yüzünün elimdeki soğukluğu.

Ama ya ölmediyse? “Baba.”

“Buradayım, bebeğim.”

Boğazım düğüm düğüm oldu, en merkez noktama kadar düğümlendim.

Onun sesiydi işte. Babamın sesi. Şuracıktaydı. Kapının tokmağına elimi koydum ama çevirmedi.

Nick başıyla, çenemi ve yanağımı ittirdi. Burnuyla kafamı kapıdan uzaklaştırdı. Suratını benimle tahtanın arasına soktu. Ağzıma tüyler doldu. Tükürüp Nick’i ittirdim.

“Babam geldi. Babam.” Kapıya vurdum. “Diğer tarafta. Periler onu alacak.”

Nick bana dişlerini gösterdi.

“Onu tekrar kaybedemem, Nick.”

Kurt ısırmaya hazırlanır gibi hırladı. Başımı arkaya atıp uzaklaştım ama sonra toparlandım.

“Çekil... yolumdan... hemen.”

Kurdun kalın ensesini iterek ellerimi üstüne koyup tekrar tekrar vurdum, ittirdim. Nick yerinden bile oynamadı.

“Çekil!” diye emrettim. “Çekil.”

“Zara, yanında bir kurt mu var? Ona güvenme sakın,” dedi babam sakince. Sesi gerçekten çok sakindi.

Bir avuç tüyü tutarken donakaldım. Birdenbire bir terslik olduğu kafama dank etti. Eğer ben odamda bir kurtla baş başa olsaydım, babam hayatta böyle sakın kalamazdı. Gerilir, çığlıklar atar, kapıyı kırardı, tıpkı küçükken yanlışlıkla kendimi banyoya kilitlediğim ve eskilikten paslanmış sürgüyü tekrar çekemediğim zaman olduğu gibi kapıyı bir tekmeyle açardı. Babam o kapıyı yere indirmiş, tahtaları

kıymık kıymık parçalamış ve beni göğsüne bastırmıştı. Defalarca alnımı öpmüştü.

“Sana bir şey olmasına asla izin vermem, prenses,” demişti. “Sen benim bebeğimsin.”

Babam olsa, kapıya bir tekme savururdu. Babam olsa, beni kurtarırdı.

“Beni içeri al,” dedi. “Zara...”

Nick’i bırakıp geriye doğru sendeledim. Ellerimi ağzıma götürüp kapattım.

Nick bana hırlamayı kesip tüylü kuyruğunu salladı.

Babam içeridekinin bir köpek değil, kurt olduğunu nereden bilecekti? Periler olmadığını nereden bilecekti?

Ürperdim. Nick hemen yanıma sokuldu, gövdesiyle bacaklarıma dayandı. Ellerimi indirip parmaklarımı tüylerine soktum, gömdüm, âdeta içinde bir şey aradım. Belki huzur. Belki sıcaklık. Belki güç. Belki de üçü birden.

“Sen öldün,” dedim ve göğsümden bir hıçkırık koptu, içimde patladı. “Burada olamazsın.”

“Ben ölmedim, Zara.”

Nick’ten uzaklaştım, yastığımı alarak kalkan misali göğsüme bastırıp sarıldım. Babamın yerde yatan hâlinin anısı üstüme çöktü. Su şişesinin yerde yuvarlanışını görmüştüm. Ağzının açık kalışını, hissizce hava almaya çalışmasını görmüştüm.

“Evet, öldün. Sen öldün,” dedim. “Beni terk ettin. Seni gördüm. Beni bıraktın. Şimdiyse burada Maine’deyim, her şey çığırından çıkmış ve burada geceleri koşuya çıkılmıyor, hava çok soğuk.”

“Zara, beni içeri al. Açıklayacağım.”

2009 İnsan Hakları Raporu Almanacağı’nı kapıya fırlattım. Tahtaya çarpıp yere düştü. Nick başını eğip önümden çekildi hemen. Bir başka yıllık rapor alıp kapının koluna vurdum.

“Yalancı! Açıklayamazsın. Yapamazsın! Beni terk ettin!”

Göğsüm hıçkırıklarla inip kalkarken koşup kapıyı yumrukladım. “Sen gittin.”

Şu dünyada babamdan daha iyi sarılan biri yoktur. Her şeyi kapsayan, güvenli bir kucaklayışı vardır. Tıpkı dev bir ayıcık gibi ama daha sıcak.

“Beni içeri al, Zara.” Konuşan kişi artık kızgın gibiydi, tıpkı anneme ters cevap verdiğim zamanki gibiydi. Sesiye tıpkı babamdı.

Bir adım attım, bir tane daha. Nick’in kurt sesi alçaktan hırladı. Parmağımı dudağıma götürüp sessiz olmasını işaret ettim.

Parmaklarım titreyerek kapının kilidini açtım.

“Kapıyı aç bana, Zara,” dedi babam.

Nick beni dürtüp kapıdan uzaklaştırırken sesimi çıkarmadım.

“Hayır,” dedim. **“Gerçekten babam olsaydın, kapıyı kendin açabilirdin.”**

Cevap yoktu.

Biliyordum. Cevap gelmeyeceğini biliyordum.

Nick elime burnunu sürttü. Parmaklarım tüye gömüldü.

“O zaman neden kapıyı açmıyorsun?” diye sordum. **“Kilitli değil.”**

İçimde bir şey feryat etti; şiddetli, çaresiz ve hakiki bir şey.

“Hadisene!” diye avaz avaz bağırdım, vahşi ve kendimi kaybetmiş bir hâldeydim, yalnızdım ama yalnız değildim. Nick önümde durdu, kapıyla ve arkasındaki her neyse onunla arama girdi. “Neden açmıyorsun, ha? Neden kahrolası kapıyı açmıyorsun?”

Kapının koluna gözlerimi diktim. Yerinden oynamadı. Adam beni kandıramayacağını anlamıştı.

Nick haklıydı. Periler sadece davet edildikleri ya da daha önceden bulundukları evlere ve yerlere girebiliyorlardı.

Üvey babam milyonlarca defa bu odaya girmişti. Eğer o olsaydı, kilidi açtığım anda içeriye gelirdi.

Ama o değildi işte. Sihirli bir şekilde, ölüp dirilmemişti.

Başka birisiydi. Ya da başka bir şeydi, daha önce eve girmiş ama bu odaya adım atmamış bir şeydi. Tıpkı babam gibi konuşan bir şeydi.

“Bana gel, Zara. Bana gelmene ihtiyacım var.”

“Ne?”

“İhtiyacım... Artık tutamıyorum... çok büyüdü.”

“Nesin sen?” diye sordum, geriye doğru sendeleyerek, gözüm hâlâ kapının kolundaydı. “Nesin sen?”

Her neyse, öfkeden kudurarak kükredi. Merdivenlerden yıldırım gibi inip evden çıktı. Babaannem Betty’nin evini yıkmak için hortum çıkarmıştı sanki. Kitaplar yerlere düştü. Camlar kırıldı. Gözlerimi ve kulaklarımı kapattım. Nick hırladı.

Yatağıma yatıp büzüştüm. Bir saniye için, şu dünyada her şeyden çok istediğim şeyin gerçekleştiğini zannetmişim. Bir saniye için, babamın geri döndüğüne inanmışım. Oysaki dönmemişti. Yine gitmişti. Gerçekten, sahiden gitmişti ve biliyordum. Ne kadar çok istesem de onu bir daha hiç göremeyeceğimi biliyordum.

İçimdeki mum sönmüştü ve korkuyordum, gerçekten, cidden çok korkuyordum çünkü en büyük korkum doğrudu. Hayatımı babam olmadan, koşu arkadaşım olmadan, bana Af Örgütü'nü öğreten ve detone bir sesle John Lennon şarkıları söyleyen adam olmadan yaşamak zorundaydım.

Pelüş tavşanıma sarılıp hıçkırarak ağladım. Nick yatağıma zıplayıp koca cüssesini bana yasladı, burnuyla suratımı okşadı ve yüzümü kaldırıncı gözyaşlarımı yaladı.

Peri adam aşağıda kıyameti koparıırken kollarımı Nick'in tüylü vücuduna sarıp ağladım. Omuzlarım titriyordu. Nick bir iki kere inleyip biraz daha yüzümü yalamaya çalıştı ama çoğunlukla kapıyı gözetledi, sonunda zavallı hıçkırıklarım durdu ve sadece ağladım. Nihayet, ağlamam da durdu çünkü Nick'e sarılıp sokulmuştum, bu yaşananların gerçek olmadığını, bir şekilde bir rüya olduğunu umuyordum ama eğer bu doğruysa o zaman Nick'i de kaybedeceğim demektir. Nick de gerçek olmayacak demektir ama ben onun gerçek olmasını hakikaten ama hakikaten çok istiyordum. Muhtemelen annemi ve babamı kaybettiğim gibi, kendimi kaybettiğim gibi onu da kaybedeceğimi bilsem de bunu istiyordum.

Nekrofobi

ölüm fobisi

Nick alnıma ufacık bir öpücük kondurarak beni uyandırdığında tekrar insana dönüşmüştü.

Gözlerimi açınca başımda bana gülümsediğini gördüm.

İnleyerek ellerimi yüzüme götürdüm. Nick'in perdeleri çekmesiyle odaya parlak güneş ışığı doldu. Sızlandım.

“Uyuyakaldım, değil mi? Gerçekten ama... Nasıl uyuyakalabildim?”

“Stresten ve ağladıktan sonra insan hâlsiz düşer. Perdevin altını üstüne getirmeyi bırakınca sızdın.”

“Ah.” Yanaklarıma dokundum. “Beni yaladın.”

Nick kahkaha attı ve eğilip elimi yaladı. “Sen çok yalatabilir birisin.”

Vurmaya çalıştım. Daha çok gülüp ellerimi tuttu.

“Haksızlık! Kurtadama karşı sıradan bir insan,” diye şikâyet ettim.

“Tamam.”

Elimi bıraktı ama önce parmaklarımın her birini tek tek öptü. Mutlu mutlu iç geçirdim.

Sonra kafamı toplayıp dik oturdum.

“Periler?”

“Gittiler,” dedi Nick, ayağa kalkıp gerinerek. Yine üstünü giyinmişti. Tüm vücudundan çıtır çıtır sesler çıkıp omurları yerine oturdu. “Kokularını alamıyorum.”

Çok mantıklı gelmişçesine başımla onayladım, ki mantıklı değildi ama ben sihirli yaratıklar uzmanı sayılmazdım. Mideme bir ağırlık çöktü.

“Babammış gibi yaptı,” dedim.

Nick’in bakışları yumuşadı. “Çok zor olmalı.”

Yutkundum. Ağzımın içinde iğrenç bir tat vardı, eski, yanık tahta gibi.

“Ama sen zekânla onu alaşağı ettin,” dedi Nick. “Seninle gurur duyuyorum.”

Gülümsemeye çalıştıysam da yapamadım.

Nick elime yapıştı. “Gel bakalım, telefonlar çalışıyor mu. Belki yiyecek bir şeyler buluruz.”

“Betty burada mı?”

“Daha gelmedi.”

“Sence iyi mi?”

“Yollar çok feci durumda, Zara. Şekil değiştirmediyse, buraya çabuk gelmesi biraz zor.”

“Şekil değiştirmediyse,” diye tekrar ettim. Parmaklarımla Nick’in parmaklarını kavradım. Güven hissini, parmak aralarına gömülmeyi sevdim. “Güvenli mi?”

“Ben yanındayım, Zara. Söz veriyorum, güvende olacaksın.”

Ona inanmak istiyordum ama emin değildim. Güvenli olan bir şey var mıydı gerçekten?

Tüm cesaretimizi toplayıp alt kata indik. Berbattı, çok berbattı. Belki yalnızca bir peri içeri girebilmişti ama o kadar çok hasar vermişti ki yüz tanesi olmadığına inanmak zordu.

“Sanki parti vermişim gibi. Büyük, gerçekten iyi bir parti vermişim gibi,” dedim, merdivenlerin ortasında durup yıkımı hesap ederek. “Ah Tanrım, Betty beni gebertecek.”

Kanepe yere devrilmişti. Beyaz deri koltuğa kurum sürülmüştü. Yerler kitap ve kâğıt doluydu. Minderler peri tozuyla kaplıydı.

Nick elimi tutup beni merdivenlerden alt kata indirdi. “Sorun yok. Ben hallederim. O kadar kötü olmaz.”

Elimi bırakıp koltuğu bir ucundan tuttu. “Önce şunu bir kaldırıp çevirelim.”

Birlikte kanepeyi dik tutup yerine koyduktan sonra durvara ittik. Nick elindeki tozları üfledi. “İğrenç.”

“Daha kötü de olabilirdi. Neyse ki minderleri bıçakla filan yarmamış,” dedim, cılız bir sesle.

Ama Nick kandı. “Doğru.”

Yerdeki eşyaları kaldırmaya koyulduk. Çalışmaya başlamışlar mı diye cep telefonumu ve ev telefonunu kontrol

ettim. Çalışmıyorlardı. Kapıyı açmamızla evin içine karlar uçuştı. Herhangi bir peri izi varsa da çoktan gömülmüştü. Nefesim kesildi.

Dış dünyaya masalsı, Fındık Kıran misali, Noel misali bir manzara hâkimdi. Kar ağaçları kaplamıştı, her yer bembeyaz ve sihirli gösteriyordu. Nick'in MINİsi'nin üzeri örtülmüştü. Çok güzel, düzgün, doğal ve güvende görünüyordu, Betty'nin evinin tam aksine yani.

“Karda mahsur kaldık,” dedim.

Nick havayı kokladı. “Büyük bir fırtına bu. Muhtemelen bütün gün sürer, yarın sabaha kadar da bitmez.”

Sert adımlarla oturma odasına girip Betty'ye telsizle ulaşmaya çalıştım. Josie'ye ulaştım, o da, “İki saat önce eve gelmek üzere yola çıktı,” dedi.

“Of Tanrım.”

“Yok. Merak etmeyin. Diğer kanaldan onu aramaya çalışırım. Dahlbergler'in oğlundan haber yok. Fırtına bu gece de devam edecek ve yollar çok kötü, o yüzden her zamankinden uzun sürüyor olabilir. Uydumuz da düştüğü için diğer kanallardan bazıları çalışmıyor olabilir.”

Telsizin düğmesine bastım. “Tamam. Sen kendini yorma, Josie.”

Kahkahalar atıp parazit arasından net ve yüksek sesle, “Ben daha ölmedim, Zara. Hâlâ yaşıyorum,” dedi.

Sanırım hepimiz öyle, diye düşündüm ve oturma odasını temizleme işine geri döndüm.

Sanki sonsuza dek temizlik yaptık. Bitirdiğimizde ikimizin de midesi gurulduyordu.

“Açlıktan ölüyorum. Sen acıktın mı?” diye sordu Nick.

Karnımı sıvazladım. “Evet. Sence Betty iyi midir?”

Nick bana sarıldı. “Bence iyidir.”

Uzun adımlarla mutfağa girip dolaptan yumurta aldı, ben de geri kalanları bozulmasınlar diye dışarı, kara koydum.

Nick ocağın üstüne iki tava koymuştu ve ben içeri girerken kıymalı mısır lapası konservesini açıyordu.

“Kıymalı mısır lapası mı?” diye sordum. “İğrenç.”

“İyidir, bünyeni kuvvetlendirir.”

“Tüylerini demek istedin.”

“Aynen.”

Nick metal kapağı çıkarıp kâğıt havlunun üstüne yerleştirdi. Konserve kutusundan çıkan lapayı tavaya döküp karıştırmaya başladı.

“Biraz uzun sürebilir.” Başka bir kaşıkla yumurtaları karıştırmaya başladı. “Şu peri durumuyla ilgili yardım almak isteyebiliriz diye düşündüm.”

“Tamam, ben de kurtlar sürü hâlinde gezer diye düşünmüştüm. Bir sürüye ait misin?”

“Geleneksel anlamda değil.”

“Kusura bakma, Nick ama kurtadam konusunda, geleneksel anlam nedir bilemiyorum.”

“Diğer kurtlarla bir arada koşmam.”

Raşımlı salladım. Bekledim. Sonunda pen edip sordum: "Hâlde şeylerle koşuyorsun..."

Nick yüzünü buruşturdu. "Çakallarla. Ama onlar da kar DNA'sı taşıyor."

Gülmemek zordu. "En azından sen alfasın, değil mi?"

Neredeyse hırlayarak, "Tabii ki alfayım," diye cevap verdi.

"Pardon. Pardon. Eee, o zaman senin süründen mi yardım isteyeceğiz?" diye sordum. "Eğer sen alfaysan onlara ne yapacaklarını söyleyebiliyorsundur, değil mi?"

"Onlara soracağız. Az bir şey yapabiliyorlar, perilerin dikkatini dağıtmaya, onları oyalamaya çalışırlar. Ama onlar sadece sıradan çakal, Zara ve büyüden korkarlar." Lapayı kaşıkla parçalara böldü. "Hayır, ben başka birilerini düşünüyordum."

"Kimi?"

Kaşığı bana doğrulttu. "Biraz sakın durman lazım, tamam mı? Söylediğim zaman histerikleşmemelisin."

"Tamam, baklayı çıkar hadi."

"Issie ve Devyn."

Olduğum yerde ona doğru döndüm. "Yapamayız. Öncelikle, yaralanabilirler. İkincisi, ne? Onlara kurtadam olduğunu mu söyleyeceksin? Tabii. Eminim çok iyi gider."

"Biliyorlar zaten, çünkü..."

Ateş gene çıtırdadı. Rüzgâr evi salladı. Nick dikkati açık ve hazır bir şekilde durdu fakat hiçbir şey olmadı, Nick cümlesini tamamlamadı.

“Biliyorlar zaten, çünkü...” diye teşvik ettim, sabırsızlıktan çatlayarak.

Nick derin bir nefes aldı.

“Aman Tanrım! Issie bir tavşancık, değil mi? Onlardan da mı var? Tavşan-kadın?”

“Büyük bir hamle yaptın, Zara.” Nick koptu. Kahkaha-dan omuzları titredi.

Somurttum. “Tavşan olsa çok iyi olurdu.”

“Doğru. Ama şekil değiştiren o değil. Devyn.”

“Devyn mı? Devyn şirin ve normal.”

Nick tavanın dibini kazıdı. Sesi son derece ciddiydi. “O bir kartal.”

“Ah. Tamam. Kafayı sıyırmayacağım evet ama çok şaşırdığımı söylemek zorundayım.”

“Tekerlekli sandalyede olduğu için mi?”

“Hayır! Bir kuş olduğu için.”

Agateofobi

delirme fobisi

Rüzgâr evi beşik gibi salladı, ocakta yanan alevler dans etti. Ateşli bir çocukla mısırlı ve kıymalı tuhaf bir lapa yiyordum ve ne desem beğenirsiniz?

“Perinin beni öpmesini, beni kraliçesi yapmasını önlemenin bir yolunu bulmak zorundayız.”

“Biliyorum,” dedi Nick.

“Hayır demek işe yaramaz diye tahmin ediyorum,” dedim, sinirli sinirli gülerek. Nick tavanın dibine yapışan, kahverengi, pütürlü lapayı kazımaya başladı. Daha yumuşak kısımlarla karıştırıp kocaman, kahverengi, kırmızı ve beyaz bir bulamaca çevirdi.

Yine de leziz kokuyordu, neredeyse perileri unutturacak kadar iştah açıcıydı. Neredeyse ama. Ya da okuldaki tek havalı insanların şekil değiştiren olduklarını.

“Cidden, Zara,” dedi Nick, çırpılmış yumurtalara dönüp.

"Öncelikle, perilerin kral ve kraliçesi olduğuna inanmıyorum. Çok eski moda. Parlayanlar olup olmamaları da umurumda değil. Ezikçe. Monarşik üstünlüğe dayanan her çeşit totaliter diktatörlük mü var? Çünkü en kötü hükümet biçimi onlardır. Yani bu tür hükümetlerdeki insan hakları ihlalleri..."

Nick boştaki elini, tıpkı bir keresinde Devyn'ın Issie'ye yaptığı gibi ağzımın üstüne koydu. Ama benim tepkim Issie'ninki gibi olmadı, kıkırdamadım ya da parmaklarını yalamadım. Sadece pis pis baktım. Nick hiçbir şey, hem de hiçbir şey olmamış gibi, sanki bu insanların hep yaptığı olağan bir sohbetmiş gibi serbest eliyle yumurtaları karıştırmaya devam etti.

"Zara bunlar, peri ve insan hakları ihlali meselesi perilerin gerçekten umurunda bile değil," diye açıkladı. "Birincisi, onlar insan değil. İkincisi, işkence onlar için olağan bir yöntem."

Ayağına basmaya çalıştım ama aşırı hızlı kurtadam manevrasıyla döndürüp kaçırdı ve durmadan yumurtaları karıştırmaya devam etti; artık bayağı katılaşmışlardı, neredeyse pişmişti. Nick elini ağzımdan çekmedi, hatta sanki çok komikmişim gibi gözlerinin içi gülüyordu.

Ben komik değildim.

"Elimi çekiyorum. Tamam mı?"

"Ben kraliçe olmaya uygun değilim," diye kekeledim.

Nick elini gömleğine sildi.

"Ne oldu? Üstüne salyalarım mı aktı?"

"Biraz."

“Sen kurtsun. Salyaya alışkın olmalısın.”

“Belden aşağı vurdun.”

Yumurta sahanını ocaktan alıp etrafını saran kiremit taşların üstüne koydu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Umurumda değil.”

Bir dakika sessiz kaldık, Nick tavadaki lapayı bir kere karıştırdı. Gökten yağan kar sayesinde pencereler el değmemiş beyaz boşluklara benziyordu. Taneciklerden bazıları eve çarpıyor, sanki kış gerçeğinden kaçmaya çalışıyordu.

“Normal davranışları değil bu tabii ki. Yani, periler bunca zamandır ha babam birilerini öldürmüyordu. Bir boşluk var,” dedim. Nick lafımı kesmeye çalışırken elimi kaldırıp onu susturdum. “Bunu bildiğimizi biliyorum. Sadece sesli düşünüyorum, kafamda oturtmaya çalışıyorum. Hepsi babamın mektubuyla bağlantılı olmak zorunda.”

“Ayrıca yirmi beş yıldır kraliçeleri yok. Bu konuda da bir kural olmalı.” Tavayı kazıdığı kaşığı bana doğrulttu. “Zara, biliyorum tüm bunlar sana biraz kafayı yedirtiyor ve bu gayet normal ama bence...”

“Normal mi? Bunların nesi normal? Sen, muhtemelen şu dünyadaki en yakışıklı erkeksin, benden hoşlanıyorsun ve bir kurtadamsın.” Sesimdeki histerikleşmeyi duysam da susmadım. “Bu manyak okulda en sevdiğim iki kişiden birisi kurtadam, birisi kartaladam. Doğru mu anladım? Kurtadam ve kartaladam? Babaannem de kaplankadın tabii ki.”

Nick içimi dökmeme ses çıkarmadan başıyla onayladı. Oturma odasında volta atıyordum.

"Aynca şunu hatırlatırım ki, peri adamı ocağın altına ko-
mar etti ve periler kraliçeleri olmamı istiyor. Ve bunu beke-
mek için tatlı ve nazık davranıp bunu telkif etmek ya da buse
çiçek filan getirmek yerine, ben ormanda dolaşırken adamı
tek adamı fısıldıyor, bana yolumu kuybettirmeye çalışıyor. -
babanın buradan gittiği sarıye evine daıyor." Bir ses
durdurdu. "Bir dakika. Neden Betty'nin gitmesini bekledin?"

Nick tabağa lapa koydu, sonra yumurtaları servis etmeye koyuldu. “Hiçbir fikrim yok. Herhâlde ondan korkuyorlar. Kaplankadınlar acımasızdır.”

Omuz silkip tabağını doldurmaya başladı

“Belki de beklemekten sıkıldılar,” diye önerdi, ~~beni~~
karşısında yere oturup. Ben de yanına oturdum. ~~Sarı~~
yüzümüzü yaladı ve çok iyi geldi.

“Belki de ormanda seni almalarna izin vermiyeceğini anladılar, o yüzden en iyisi doğrudan saldırmaya karar verdiler,” dedi. “Kurtlar açık alanda daha iyidir. Biz evde bekliyoruz değiliz. Kıymalı mısırı beğendin mi?”

Tabağımdaki yumurtaları karıştırıp bulamadan bir parçayı çatalıma aldım. Ağzımın içini ısıttı. “Çok güzel.”

Nick gülümsedi. “Afiyet olsun.”

“Demek yemek de yapabiliyorsun,” dedim “~~Kusur~~
sun, değil mi?”

“Ben bir kurtadamım,” dedi lokmalarını çiğnerken Başını yana eğdi.

“Canın istediğinde aniden parlamak için sana bana bir bahane oluyor.”

Nick kaşlarını kaldırıp indirdi. “Doğru.”

“Eğer ben peri kraliçesi olursam, bana majesteleri demek zorunda kalırsın,” diye takıldım.

“Asla.”

“Bana asla majesteleri demez misin? Çok kötüsün. Sen alelade bir kurtadam parçasısın, biliyorsun ki ben asillerden olacağım.”

Ateş çıtırdadı ve bir odun yer değiştirdi. İrkildim ama Nick hiç oralı olmadı. Herhâlde bir kurtadamin ödünü patlatmak biraz zordu.

“Asla peri kraliçesi olmayacaksın. İzin vermeyeceğim.” Gözlerini gözlerime kenetledi.

Alfa-kurt olayı ona sahiden yakışıyordu. Bakışlarımı kaçıramadım. Kaçırsam da gözlerini üstümde hissediyordum. Gözleri. Onun gözleri.

“Tyyy. Nefret ediyorum. Elim kolum bağlı sanki.”

Nihayet hayatıma devam ettiğimi sanıyordum. Yani, Maine’e kazık çakmış gibiydim ama yavaş yavaş bir geleceğe yol alıyordum, babamın olmadığı bir geleceğe... ama yine de benim geleceğime. Issie ve Devyn arkadaşlarımdı. Nick buradaydı. Tüm bunlar kaybolabilirdi. Yüzümü ekşittim. Ölmek istemiyordum.

Nick tabağını tuğlanın üstüne koydu. Tabak yamuk yüzeyde sallandı. Nick ise eli kolu boş kalınca öne uzandı, avuçlarını yere bastırıp aşağıya bakan köpek pozisyonunda yoga yapar gibi durdu.

“Zara?” Seni kulağıma okşasa da yutkuların midesine ye devam ettim. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi

“Buna söz veremezsin. İnsanlar başkalarının yaralanmasına ya da ölmesine engel olamaz.” Yutkunarak suratına baktım. Ağzı benimkine çok yakındı. Gözleri aç, sakın ve güçlüydü. “İki hafta önce olsa umurunda bile olmazdı.” dedim. “Ölmek yani. Biliyor musun?”

Nick başını salladı.

Bekledi.

Dudaklarım titredi çünkü doğru sözcükleri bulamadım
“Sadece babamı çok özlemiştim.”

Tekrar yutkundum. Yutkunmak neden bu kadar zordu?
“Ama şimdi,” deyip uzandım. “Ölmek istemiyorum. Korkmak istemiyorum. Yalnızca yaşamak istiyorum.”

Sözlerimin bitmesini bekleyip, “Ne değişti?” diye sordu.

“Bilmem. Sen, belki? Ya da Issie’nin sürekli çok mutlu ve cesur hâlini izlemek? Ya da...” Ona yaklaştım. Alnı alnıma değdi. “Belki de sırf korkudandı. Biliyordum. Ölmek istemediğimi biliyordum.”

Nick burnumu öptü. Dudakları yanağıma doğru devam etti, ardından dudaklarıma ulaşınca fısıldadı, “Ben seni korurum, Zara.”

Omuzlarını kavradım. “Peki, sen? Seni kim koruyacak?”

“Bana bir şey olmaz.”

Dudaklarını benimkilere sürtüp bastırdı. Geriye çekildim. Ellerimi omuzlarından saçlarına doğru kaydırđım. Yavaşça suratını geriye çektim.

“Söz mü?” diye nefes verdim. “Yemin eder misin?”

“Yemin ederim.”

“Çıkmanız lazım,” dedi Nick.

Soğuk mutfakta ayakta durup susuz lavaboya tabak çanakları koyduk. Dışarıda kar birikmeye devam ediyordu. Parmak uçlarımla soğuk cama dokundum. “Dalga geçiyorsun.”

Kıymalı mısır lapası tavasını lavaboya koydum. Lavaboyla aynı renkti. Tavanın dibini kahverengi bir lapa katmanı kaplamıştı.

Rulodan bir kâğıt havlu kopardım. “İğrenç.”

“Zara? Gene bütün gece senin odanda saklanamayız.” Nick yanımdan uzanıp tavanın sapını tuttu. Dibine deterjan sıktı. “Bu sorunu hemen çözmemiz lazım.”

“Şimdi mi?”

“Hazır hâlâ aydınlıkken.”

“Bay Aktif’e bakın siz.”

“Ciddiyim, Zara.”

Tavayı tekrar lavaboya koydu. Şu anda hiçbir şey yapamazdık çünkü su yoktu.

“Biliyorum. Ciddi olduğunu biliyorum ama ben kar meraklısı biri değilim.” Atkuyruğumu tekrar topladım. Duş almadığım için saçım pek iyi görünmüyordu. Yün çoraplarımı yukarı çektim. İki çift üst üste giydiğim için parmaklarımın altında toplanmışlardı. “Nereye gideceğiz? Ve Betty ne olacak?”

“Şimdiye dek dönmüş olmalıydı,” dedi Nick Kathan akciğerlerimin arkasına saklanmaya çalışıyor, laf ~~denlem~~ yordu ama ben dinledim. Betty için çok endişelendiğim de Nick’e kulak verdim. “Benim evime gideceğiz. Ione ve Devyn’ı da alıp bir plan yapacağız.”

Pencereden dışarıyı işaret ettim. “Peki, oraya nasıl ulaşacağız?”

“Benim arabamla.”

“Yollar berbat. Betty araba kullanmayın dedi.”

“Biliyorum ama bazen kuralları yıkmak gerekir.”

Pes ettim. Burada Betty’siz kalmak istemiyordum. Özellikle de perilerden biri mutlu bir ziyaret için geri dönecekse Üst kata koşup Acil Eylem mektuplarımı aldım.

“Postalanacak zarfların mı var?” diye burun kıvrırdı Nick

“Acil Eylem dilekçeleri. Hemen gönderilmeleri lazım, yoksa insanlar işkence görebilir ya da ölebilir ya da...”

Parmaklarıyla dudağıma dokundu. “Benden betersin.”

“Hiç de bile.”

Toparlanıp dışarı çıktık. Nick’in arabasındaki karları temizledik. Ağaçlar beni endişelendiriyordu. Ağaçlar değil aslında, ardında kimlerin olabileceği.

Kar, dışarıdaki her şeyi kaplamıştı. Ağaç dallarını ve arabaları, toprağı ve suyu örtmüştü. Evleri örtmüştü. Dünya, hayvanlar, çimenler karın altında kaybolmuştu. Her şey bembeyazdı. Göz kamaştırıcı. Beyaz. Her şey yok olmuştu. Çatıların sert kenarları ve ağaç dalları, yolların düz çizgileri, her şey bulanıktı, örtülüydü, kayıptı.

“Babam görse çok severdi. Kızakları çıkarır, ‘Hadi macera yaşayalım,’ derdi,” dedim.

“Eğlenceli bir tipe benziyormuş.”

“Öyleydi zaten.”

“Kesin şekil değiştirendi.”

“Ya tabii,” dedim, nihayet sesli söylenmiş bu fazladan bilginin havada asılı kalmasına izin verip. “Notunda ‘Parlayanlar’dan bahsediyordu.”

Nick arabasının içinden bir süpürge çıkarıp ince kar parçacıklarını süpürdü ama camları hafif bir buz tabakası kaplamıştı. Nick arabaya binip buz çözücüyü sonuna kadar açtı.

Motor kapağına yaslanıp camların açılışını seyrederken gözüm daldı. Yaşadıklarımı sindirmeye çalışıyordum.

“Zara?”

Nick açık duran sürücü kapısının yanında bekliyordu. Kar saçlarını beyazlatmış, kaşlarına yapışmıştı. Yüzüne bir sıcaklık yayıldı.

“Geliyor musun?”

“Tamam.”

Betty’nin evi birkaç adım gerideydi. Şu anda içeri koşabilir, kapıyı çarpıp kilitleyebilir ve saklanabilirdim.

Çömelip durabilirdim.

Hareket etmeyi kesebilirdim.

Onun yerine, arabaya bindim.

“Tamam,” diyerek kapıyı kapattım. “Gidelim.”

MINI Cooper'ın içi fırın gibiydi çünkü çalışan motor su pompalamıştı. Sıcak havada iç çekip gülümsedim. Sonra dek burada oturabilirdim; samimi, güvenli ve sıcaktı. Tıpkı Nick gibi. Öne eğilip geçen gün yerde gördüğüm tüy ıpağına dokundum. Nick'e aitti. Bakıp bakmadığını kontrol edip çakırmadan tüyü cebime attım. Ne olursa olsun bana Nick'i hatırlatacak bir şeyim vardı artık.

Hoş, kötü olaylar olmayacaktı gerçi. Değil mi?

Nick aklımdan geçenleri okumuş gibi elimi tuttu. Kurdamamların böyle bir yeteneği var mıydı?

"Her şey yoluna girecek, Zara."

"Biliyorum," diyerek burnumu çektim. Burnum tıkanıyordu. "İyiyim ben."

Nick elimi sıkıp bıraktı. Haksızlıktı bu. Elinin, elimde olmasını çok seviyordum.

"Arabayı kullanmak için iki elime de ihtiyacım var," dedi.

Parmakları kalın ve uzundu, tüysüzdü.

"Bunların patiyeye dönüştüğüne inanamıyorum."

"Çok garip, değil mi?"

Nick'i süzdüm. Omuzları ceketinden fırlayacak gibi genişledi ve sapasağlam, uzun bacakları devasa göründü. Kemeri takıp yerine oturttum.

"Gitsek iyi olur. Garaj yolu kürenmemiş." Nick arabayı geri vitese taktı.

"Hı hı."

“Saplanıp kalabiliriz.”

Gaza bastı ve iki üç metre arkaya fırlayıp aniden durduk, kara saplandık.

Nick arabayı ileri geri sallamaya çalıştı, biraz ileri, biraz da geri. Çok sinir olduğu yüzündeki ifadeden belliydi.

“İyi olmadı, değil mi?” diye sordum.

“Hem de hiç.” Motoru kapattı.

“İnip itmeyi deneyebilirim.”

“Faydası olmaz. Bütün garaj yolu boyunca itemezsin.” Nick kapıyı açıp dışarı atladı. “Karlari küremek zorundayız.”

“Küremek?”

Hayatımda hiç kürek tutmamıştım. Televizyonda insanların kar kürediğini görmüştüm ve babam ara sıra saatler boyu kürekle kar temizleme, kuzeydoğu fırtınalarından, yani New England’ı vuran manyak kar fırtınalarından sonra evden çıkmaya çalışma hikâyeleri anlatırdı.

Nick’in peşinden dışarı atlayıp kara saplandım. Pantolonum zaten batmıştı. Botlarıma da kar doldu.

Kar çok sinir bir şeydi.

“Bütün garaj yolunu kürekle temizleyecek miyiz?” diye sordum, ellerimi belime koyup. “Sadece sen ve ben? Çok uzun bir yol bu. Yarım kilometre uzunluğunda.”

Uzaklarda bir kuş öttü. Dünden beri duyduğum ilk kuş sesiydi. Nick de duydu. Başını yana eğip gözlerini kıstı, tıpkı bir köpek gibi kulak kesildi. Bir şey anlamış gibiydi çünkü gözleri daha ciddi, daha telaşlı bir bakış kazandı.

“Nick?”

Bir sineği kovmak ister gibi yüzünü ovuşturdu. “Biliyorum. Uzun bir yol. Kürekler nerede?”

Nick hızla eve girdi. Ben de peşinden gittim.

“Nick? Ya yollar geçilmez hâldeyse? Ya açmadılarsa? Oraları da kürekle temizleyemeyiz ki.”

Nick durup arkasını döndü. Güçlü omuzları çöktü. “Hiç aklıma gelmemişti.”

“Birimiz gidip yola göz atabilir, diğërimiz de küremeye başlar.”

“Hayır. Hayatta olmaz. Birlikte kalmak zorundayız.”

Nick yine ciddileşti. Bu hâlimden hiç hoşlanmıyordum. İçimde yükselen panik boğazımı sıkıyordu. Nick’in omzundaki oku hatırlayıp yüzümü buruşturdum.

Nick tekrar suratını ovuşturdu, bu kez cidden çok sert yaptığı için aklıma bir köpeğin boynunu kaşması geldi. Tanrım, Nick gerçekten yarı-köpek ya da yarı-kurt ya da onun gibi bir şeydi işte.

“Bir şey yapmak zorundayız,” dedi Nick. Burun delikleri şişip indi. “Perilerden nefret ediyorum.”

“Nefret, işe yaramayan bir duygudur.”

“Ne?” Nick topuğunun üstünde dönüp bana ters ters baktı.

Bir adım geri attım. Kollarımdaki küçük tüyler diken diken oldu. Nick’in bu öfkeli gücü beni korkutuyordu. “Annem hep öyle der. Babamdan öğrendiği, ömürlük laflardan biriydi. *Nefret gereksiz bir duygudur.*”

“Tam anne lafı.”

“Biliyorum. Şu olaylar bitsin, dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğim ben ona,” dedim. “Betty’ye de.”

Nick güldü. “Seni pasifist sanıyordum.”

“Her neyse.”

Küreme işinden vazgeçtik. Arabaya binmekten de. Kar ayakkabısı giymeye karar verdik.

Evet, alt katta, demir yolu traversleri ve eski dikenli tel-lerin yanında bulduğum kar ayakkabılarını giyecektik.

Yağan beyaz karların arasından ayaklarımızı sertçe basa basa, hızlı olmasa da, sabit bir ritimle ama kesinlikle ilerleme kaydederek hareket ettik.

Birlikte.

Dikkatlice ayaklarımızı yerden kaldırdık, azıcık atıp ileri doğru yürüdük. Bir ayak. Diğer ayak. Burnumuza temiz kar kokusu geldi, çam ağacı ve Betty’nin sobasında yanan odun kokusuyla karıştı.

Karlar gökten daha yavaş düşerek yerde birikti.

“Çok güzel,” dedim, yokuş yukarı yürürken.

“Gerçekten mi?”

“Ama soğuk.”

Nick oyuncu bir edayla omzunu omzuma vurdu. Bilerek karlara tekme atıp dizime savurmaya çalıştı.

“Şansına tatlısın,” dedim.

"Çarşaklı mı?"

"Üstelik o köpek nefesine sahipken."

Nick yerden bir miktar kar aldı, top yaptı ve elini indirip kaldırdı. "Lafını geri al."

Kıkırdadım. "Hayır."

Ben de kar almak için yere eğilince kafa üstü yuvarlandım. Soğuk, yanaklarımı ısırdı. Kalkmaya çalıştım ama yapamadım. Ayaklarımdaki kar ayakkabılarımla beceriksiz ve hantaldım.

Nick katıla katıla güldü.

Ben biraz daha debelendim.

Nick koltuk altlarımdan tutup beni ayağa kaldırdı. Gülümseyerek dilini çıkardı ve minik hareketlerle yanağımdaki karları yaladı. Mide bulandırıcı bir hareket olabilirdi aslında. Nedense değildi. Sıcacık, hoş ve nefes kesiciydi. Gözlerimi kapatıp yapmasına izin verdim.

"Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı.

"Duş almadım."

"Fark etmez, çok güzel kokuyorsun."

Duyularımı okşayan o sıcaklık sesi beni yumuşattı.

Dudaklarımız birbirine değip ayrıldı, tekrar değdi. Kokusunu içime çektim. Nick yüzünü birazcık uzaklaştırıp beni inceledi. Gülümsedim. Elimde değildi.

"Senden çok hoşlanıyorum," dedim. "Üstelik de kurtadam olmana rağmen."

Nick de bana güldü. "Ben de senden hoşlanıyorum."

"Çok mu?"

“Mmm,” diye bir daha öpmek için eğildi. “Feci çok.”

Kar önemli değildi. Periler önemli değildi. Burada, Nick’in kollarında sapasağlam; dudaklarını öperek, sıcacık, pürüzlü yanağını yanağımda hissederek sonsuza dek kalabilirdim. Tüm hüznün ve korku gözümünden silinmişti. İşte buydu. Melodram falan yoktu. Hepsi buydu.

Merintofobi

iple bağlanma fobisi

Uzun bir süre, bayağı uzun bir süre öpüştük. Havanın soğukluğunun farkında değildim ve korkmayı da unutmuştum çünkü Nick çok iyi öpüşüyordu. Dudakları, dudaklarımın üstünde hareket ediyordu. Dudaklarım, dokunuşu için, teninin yumuşaklığı için yanıp tutuşuyordu. Öpüşmeye devam ettik. Ellerimi saçlarına doladım. Eliyle beni kendine çekip bastırdı, ona daha yakın olamazdım, çok güçlü, olağanüstü ve sağlamdı. Ellerimi saçından çekip aşağı, yüzünün kenarlarına indirdiğimde hâlâ karıncalanıyordum.

“Devam etmeliyiz,” dedi Nick, sesi yine gırtlaktan ve buğulu çıkarak. Sesinin böyle olmasına, normalden daha derin çıkmasına bayılıyordum. Dudakları da biraz şişti. “Kızardın.”

Sanki hâlâ onun tadını almaya çalışır gibi dudakları
mı birbirine bastırdım. Kar ayakkabılarımı, onunkilerin
üstünden çektim. Çetrefilli bir hamleydi.

“Çok iyi öpüşüyorsun,” dedim.

“Sen de.”

Yürüdük, yürüdük, yürüdük. Garaj yolundan ana cad-
deye çıkmayı başardık, bir süredir kürenmemiştik. Hâlâ on
santim karla kaplıydı.

“Ian’ı düşünüyordum,” dedim, kar ayakkabılarımı sürü-
yerek.

“Harika. Tam duymak istediğim şey.”

“Hayır, hayır. Duyunca ne kadar üzüleceğini düşün-
yordum.”

Nick, “Ah zavallı Mezuniyet Balosu Kralı,” diye alay
edip kalçasını bana çarptırdı.

“Çok kötüsün,” deyip ben de ona kalça attım.

Bir kartal ciyaktı. Yine de bütün işaretleri kaçınıyor-
dum. Her nasılsa Nick de kaçırıyordu.

Kafamızın tepesine bir şey düştü ve Nick, gırtlaktan, hay-
vansı bir sesle hırladı. Aklımdan geçen şeyden daha fazla deh-
şete düştüm. Fakat o hırlamayı durduramadım. Böylece saçım-
daki şeye saldırdım. Çekiştirdim. Parmaklarım küçük metal
ilmeklere takıldı. Bir ağdı bu. Birisi üstümüze bir ağ atmıştı.

Nick hırlamayı sürdürerek bana tutundu. Gözleri çoktan
değişmişti. Alnı kırıştı.

“Nick?” Adını yavaşça söyledim. Paniğimi bastırmaya,
her şey yolunda gibi yapmaya çalışıyordum. Sanki başara-
bilirmişim gibi.

“Periler,” diyebildi Nick, kafamızdaki ağı çekiştirip.
 “Ağ gümüşten.”

“Gümüşten mi?”

Nick başını sağa sola salladı. Kontrolünü sağlamaya çalışsa da her yanı titriyordu.

“Nick!” diye çığlık attım.

Eller beni ondan zorla çekip kopardı. Arkamdan gelen ellerin neye ya da kime ait olduğunu göremedim. Çelik gibi yapıştılar; çok sıkı, çok haindiler.

Kıvrılıp debelendim. “Bırakın beni.”

Bırakmadılar, daha da sıkı tuttular. Sanki ayak bileklerimi kırmaya çalışıyorlardı. Beni ağıın içinden çektiler. Eller beni karın üstünde karga tulumba kendilerine doğru çekti. Vücudum o karambolde düşürdüğüm, metal kar ayakkabılarından birinin üstünden kaydı. Kar ayakkabısını tutup arkaya doğru savurdum ve birisine vurmaya çalıştım.

Kar ayakkabısının kas ve ete çarpıp çıkardığı çok hoş, rahatlatıcı bir ses oldu ama eller beni bırakmadı.

Belli ki artık pasifist değildim.

Parmaklarımla ağa tutunmaya çalıştım. Aşırı hızlı çekiliyor, karda sürükleniyordum. Her şey beyazdı, uçuyordu ve acı vericiydi.

“Nick!”

Yavaşlamaya çalışarak karı avuçladım. Tutunacak hiçbir şey yoktu. Tekmeler savurdum, debelendim. Eller, ayak bileklerimi yakaladı. Gövdemi arkaya çevirince bir anlığına sırtlarını görebildim. Parkalar giymiş, şapka takmışlardı,

sıradan insanlara benziyorlardı ama daha hızlıydılar. Tekrar yüzüstü yere yapışıp kafamı kaldırdığımda Nick'in ağzı içinde hırladığını gördüm. Yine şekil değiştirmişti.

"Nick!" diye bağırdım fakat ağzımın içi karla dolu. Keskin soğuk bir acı dişlerimi kesip kafatasımı deldi. Oturup tekrar denemeye çalıştım. "Nick!"

Nick dört ayak üstünde doğrulup uludu; upuzun, insanın içine işleyen bir acı ve öfke çığlığı attı.

Kalbim paramparça oldu. Nick kapana kısılmıştı. Kaçmasına yardım etmek zorundaydım. Kurtulup serbest kalmak zorundaydım.

Tekrar tekmeler attım. "Bırakın beni!"

Kafama bir acı saplandı. Havai fişekler çaktı. Beynimin içinde infilak etti. Beyaz dünya karardı ve ne olacağını anladım. Ben gidiyordum. Bayılan bendim.

Niktoilofobi

karanlık ormanlık alan ya da gece ormanda olma fobisi

Boş, geniş ve soğuk bir odada uyandım. Yerde sadece bir şilte duruyordu. Kafam zonkluyordu. Titreyen parmaklarımı kaldırıncı başımın yan kısmındaki yumruya değdim. Taşa mı çarpmıştım? Yoksa birisi kafama mı vurmuştu? Peki, Nick? Nick neredeydi?

Ellerimi soğuk mavi şilteye bastırarak doğruldum. Tüm dünya etrafımda döndü ve bir saniye gözlerimi kapadım ama sonra vazgeçtim. Duvarlar betona benziyordu, bir zamanlar bir şeyleri tutan sürgüler ve girintilerle doluydular. Bir tane kapı vardı fakat kocaman, ahşap ve kapalıydı.

Dehşet yüreğimi sıktı, bırakmadı.

Kendimi zorlayıp doğruldum. Ayaklarım beton zemine değdi.

Tanrım. Birisi ayakkabılarımı alıp götürmüştü.

Paltomu da.

“Nick?” diye fısıldadım, umut edilemeyecek şeyi umut ederek.

Ama burada değildi.

Ağın altında mahsur kalmış, uluyan hâlinin anısı, mide-me yumruk gibi inip beni sancılar içinde bıraktı.

“Nick’e zarar vermemişsinizdir umarım!” diye bağırdım... şeye... Ah, neye bağırdığımı bilmiyordum.

Soğuk betonun üstünde yürüyüp kapıya yaklaşarak bir daha denedim. “Hey! Arkadaşımın kılına zarar gelmiş olmasın!”

Kapının tahta tokmağını tutup çektim. Bana mısın demedi. İtmeyi denedim. Kıpırdamadı. Kahretsin, neden daha güçlü değildim? Kapı diğer taraftan sürgülenmiş ya da kilitlenmış ya da öyle bir şeydi kesin. Bir adım geri atıp omzumla abandım, hem işe yaramadı hem de omzum acıdı. Filmlerde polisler böyle yapınca hiç canları acıyormuş gibi görünmüyordu oysaki.

“Hey?”

Cevap gelmedi.

“Beni bir odaya kilitleyip bırakmak için bayağı bir zahmete giriştiniz,” dedim ve kapıyı tekrar yokladım. Yine bana mısın demedi.

“Çok saçma,” diye devam ettim. “Gerçekten çok saçma.”

Derin bir nefes aldım ve odaklanmama yardım edecek, sakinleştirici bir şeyler düşünmeye çalıştım. Nedense fobileri listelemek iyi bir seçenek değildi. Bazı Af Örgütü belgelerinde bir alıntı olurdu: “Mutluluğun sırrı özgürlüktür

ve özgürlüğün sırrı cesarettir.” Bir Yunan filozofu olan Tükidides, bu cümleyi bir milyon yıl önce yazmıştı.

Dolayısıyla, cesaretimi toplamam lazımdı.

Yatağıma dönüp odayı inceledim. Hoş, pek incelenecek bir şey yoktu. Üç metrekarelik, safi betonu. Penceresi yoktu. Tavandan çıplak bir ampul sarkıyordu ama açma düğmesi yoktu. Yerde bir ısıtma mazgalı vardı, hani bazı eski evlerde olur ya, onlardan.

Mazgala doğru emekleyip boşlukların arasından baktım. Sıcaklık yükselmüyordu ama biraz ışık geliyordu. Uzaklardan kulağıma boğuk sesler çalındı.

Açıklık belki bir metre genişliğinde ve yarım metreden derindi. Acaba içine sığıp geçebilir miydim? Belki? Bir umutla doldum. Kaçıp Nick’i bulabilir, belki onu kurtarabilirdim.

Mazgalı sağlam tutan dört vida vardı. Tırnağımyı vidalardan birine sokup çevirdim. Döndü. Birazcık döndü.

Sonsuza dek sürecekti ama değerdı. Derin bir nefes aldım. Acaba Af Örgütü şu hâlimi bilse benim için Acil Eylem raporu gönderir miydi: Maine’de bir Ergen Hapis Tutuluyor, Şeyler Tarafından...

Şey kısmını neyle dolduracaklardı?

Vidayı biraz daha hareket ettirdim, sonunda vidanın başını parmaklarımyın arasında tutabiliyordum. Döndürdüm, döndürdüm ve çıktı. Birisi gitti, kaldı üç.

Kıkır kıkır gülererek ve muhtemelen hafif histerik bir ruh hâli içinde, aynı işlemi uygulayarak ikinci vidayla

uğraşmaya koyuldum. Yanısına kadar çıkarmıştım ki, kapının dışındaki kilit oynadı. Boşa çıkardığım bir vıdayı cebime koyup yatağa doğru koşturdum ve kapı açıldı.

Derin bir nefes alıp hazırlandım. Kapının arkasından ne çıkmasını beklediğimi bilmiyordum. Ancak Ian'ı görmeyi kesinlikle beklemiyordum.

“Zara, şoke olmuş gibisin,” dedi Ian gülerek.

Üstünde normal giysiler vardı: lacivert bir kazak, içinde bir gömlek ve kot pantolon. Kızılımsı saçları ~~dağınıktı~~ ama bilerek, *ben bir müzisyenim* havasında.

Kapıyı arkasından kapatıp bir saniye dikildi ve bana baktı. “Gerçekten bilmiyor muydun?”

“Neyi bilmiyor muydum?” diye dişlerimi sıkarak sordum. Çenemi gevşettim, kollarımı göğsümden indirdim. Ian ne kadar sinirlendiğimi, ne kadar korktuğumu bilmemeliydi.

Sırtını duvara yasladı, gayet rahat ve mutlu bir hâli vardı. “Benim peri olduğumu?”

Çenem yerlere düşmüştü herhâlde çünkü Ian gülüyordu. “Şoka girdin galiba.”

Hiçbir cevap vermedim, sadece bu en yeni gelişmeyi sindirmeye çalıştım. Periydi demek. Ian.

“Toz nerede? Hepiniz arkanızda bir toz bırakıyorsunuz sanıyordum?”

“Sadece krallar için geçerli o,” dedi dudak bükerek. Sonra daha sakın, o kadar vahşi olmayan bir ifadeye

büründü. Sesi de öyle. Birdenbire okulun ilk günü bana sınıfları gozdiren, tatlı çocuğa dönüşüvermişti. “Üşüyor musun, Zara?”

“İyiyim.”

Dün gece evime giren de Ian mıydı yoksa? Babammış gibi yapan o muydu? Nefret, gereksiz bir duygu olsun olmasın, lav gibi aktı içime.

“Yalan söylüyorsun. Kokusunu alabiliyorum. Üşüyorsun,” dedi Ian. “Sana bir battaniye getireyim.”

Dönüp kapıya gitti. İki kere tıklatmasıyla kapı ardına kadar açıldı.

“Bir dakika!”

Ian arkasına bakıp bana tekrar gülümsedi. “Merak etme, Zara. Seni terk etmiyorum. Tamam mı?”

Yatağıma yığıldım. Kontrolümü kaybetmemeye, üstüne saldırmamaya çalıştım.

“Herkesin seni terk edeceğini düşünüyorsun, değil mi?” dedi yumuşak bir sesle. “Ama periler öyle değildir. Biz hep geri döneriz. Söz. Kimseyi yalnız bırakmayız. Hatta kaçanları bile kovalayıp avlarız. Annen sana bunu anlatabilirdi.”

“Anneme ne olmuş?”

“Gerçekten mi, Zara? Bağlantıyı kuramadın mı?”

Dışarı adımını atıp kapıyı arkasından güzelce kapattı.

Titreyerek gözlerimi duvarlara diktim. Boş grilik bana çok ağır geldi. Gözlerimi kapatıp başımı ellerimin arasına koydum. Beynim zonkluyordu.

Ian elinde bir battaniye, bir bardak su ve bir çeşit ilaçla geri döndü.

“Bunu içersem, sonsuza dek peri diyarında hapis mi kalacağım?” diye sordum, Ian battaniyeyi omzuma sarıp üstümü güzelce örterken.

Kahkahalarla güldü. “Keşke o kadar basit olsaydı.”

“Bir yerde öyle okudum sanırım.”

“Onlar masal perileri. Sadece bildiğimiz şişe suyu ve aspirin getirdim. Başın ağrıyor, değil mi?”

Yavaşça kafa salladım.

“Özür dilerim.”

“Sen miydin o? Beni buraya sen mi sürükledin?”

Ian battaniyeyi sağıma soluma sokuşturmaya devam etti. “Mecburen. Yine de taş için özür dilerim.”

Ayağa kalkıp battaniyeyi üstümden attım. Fazla hızlı hareket etmişim, duvarlar beşik gibi sallandı. Ian beni dirseğimden tutup bana destek oldu. Kolumu hızla elinden çektim, kendimi küçük düşmüş hissediyordum ve çok sinirliydim. Tanrım, neden kendi kendime ayakta duramıyordum?

Öfkemi ona yönelttim. “Nick’e zarar verdiniz mi?”

“Hayır, küçük bir köpek ağının içinde oturan, şirin bir köpecik o.”

Yumruğumu kaldırdım. Göğsüm öfkeden patlayacak gibiydi. Daha fazla kontrol edemeyecektim. “Eğer ona zarar verdiyseniz...”

“Ne yaparsın? Beni döver misin?” dedi Ian yalancılıktan ürpererek. “Ah, çok korktum. Yanlış anlama, Zara ama hiç göz korkutucu değilsin.”

Bana sokulup gülümsedi. “Ama ona zarar vermeyeceğim. Ona zarar vermemize gerek yok, Zara. İstedüğimizi elde ettik bile.”

Sözleri içimi kaldırdı. Mide bulantımı bastırıp öfkeme tutundum.

“İstedığınız ben miyim?” Bilerek kaşlarını kaldırıp korkumu belli etmemeye çalıştım. “Tam bir klişe.”

“Klişelerin, klişe olmasının bir sebebi vardır,” dedi.

“Peki ya Betty?”

Ian omuz silkti. “Babaannenin nerede olduğu hakkındaki en ufak bir fikrim yok. Buraya baksana. Ne olduğunu biliyor musun? Eskiden mobilya deposuydu. Betonarme bir oda, tutsakları tutmak için biçilmiş kaftan, tıpkı senin sürekli zırvaladığın Af Örgütü saçmalıkları gibi. Dünyayı kurtarmaya çalışıyorsun, sen busun Zara. Ama seni kim kurtaracak, bunu hiç düşünmedin, değil mi?”

“Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok.”

“Hayır, yok. Burada son derece güvendesin.” Ian yaklaşıp havayı kokladı. Benden otuz santim uzaktaydı. Geriye doğru gitmeye çalıştım ama zaten duvarın dibindeydim. Ian gülümsedi fakat tebessümü keder doluydu. “Kontrol bizde değilken, güç bizde değilken ne kadar güvende olursan, o kadar.”

“Betty’nin evini dağıtmak zorunda mıydınız?” diye sordum.

Kahkahalarla güldü. “Biz dağıtmadık. Kral dağıttı. Bazen gözü dönüyor. Biraz sana benziyor. Kanında var işte. Ne kadar bastırmaya çalışsan da bence senin de derinlerde asabiyet seviyen gayet yüksek, fokur fokur kaynıyorsun.”

“Demek taktik değiştirdi. Size beni kaçırttı.”

“Hayır. Onun bu işle alakası bile yok. Bu eylem sadece bana ait.” Son derece sıradan bir edayla elini saçında gezdirdi, sonra pantolonunun cebinden bir İsveç çakısı çıkardı. İçinden bir kürdan çekip tırnağını temizlemeye koyuldu.

“Gözdağı vermek için hoş bir taktik” dedim. “Tam kitaplarda yazıldığı gibi. Perilerden daha orijinal bir şey beklerdim.”

Ian cevap vermedi ama göz kırptı. Çenesini sıkıyordu. İki saniye sonra kürdanı yerine soktu.

“Çok şekersin, Zara, çok masum ve hoş bir tipsin. Ama kimse başkasını kurtaramaz, biliyor musun? Biz sadece kendimizi kurtarabiliriz. Biliyorsun, değil mi?”

Ian elini uzatınca parmak uçları yanağıma sürtündü, çenemde gezindi.

Hiç hareket etmedim. “Sen de kurtarılmak zorunda kaldın mı, Ian?”

Parmaklarını durdurdu. Gözlerimin içine dimdik bakıp, “Olabilir,” diye fısıldadı.

“Demek her zaman peri değildin. Seni dönüştürdüler.” Yutkunurken gözlerinde hakikati gördüm. Konuşmayı sürdürdüm: “Beni ormanda kovalayan peri sen değildin. Bunu biliyorum. Nedense farklısın sen.”

Ian parmaklarını tekrar, yavaşça oynattı. Başımı çevirdim ama parmakları hareket etti.

“Hayır,” dedi. “Ben değildim.”

O zaman kendimi zorlayıp ona, solgun tenine baktım. Derin gözleri kesinlikle insana ait değildi. Nasıl hiç dikkatimi çekmemişti? Üzgün üzgün gezmekle, Nick’le ilgilenmekle, birisi benden hoşlanıyor diye şımartmakla meşguldüm sanırım.

“Kimdi peki?”

“Kral. Seni istiyor. İnan bana, sana sahip olmasını istemezsin. Bizimle gelmen herkes için çok daha iyi olur. Kral zayıfladı ve bir hâkimiyet savaşı başladı. Hepsini sona erdirecek anahtar da sensin.” Başını sağa sola salladı. “Kim derdi ki beklediğimiz kişi senin kadar kısa boylu ve dünyaya küsmüş birisiymiş diye. Hepimiz seni ya istiyor ya senden nefret ediyoruz.”

“Niye?”

“Kader böyle. Sen seçilmiş kişisin. Zara. Prenses. Adının anlamını hiç merak etmedin mi?”

Anlamıyordum. “Adımı annem koymuş.”

“Aynen.”

“Ne demek, aynen?”

“Sen kanın, neslin devamısın. Senin üstünde hak iddia eden, kraliyet üstünde hak iddia eder.”

“Çok saçma bu.”

“Yo, değil.”

Ian soğuk elleriyle yüzümü avuçladı. “Bir peri tarafından öpülmenin ne anlama geldiğini biliyor musun, Zara?”

Biliyordum.

“Seni periye dönüştürür,” diye devam etti. “Acıdır ama doğru yapıldığı takdirde, insan ölmez, daha da gelişir. Bizim gibi olur. Bazı insanlar, senin gibi insanlar, zaten peri kanı taşırlar. Ben de taşıyordum.”

“Tabii,” dedim. Alaycı takılmamak çok zordu. Hem zaten alaycı olmak, korkmaktan iyiydi. Hem peri geni taşımanın düşüncesi bile tüyler ürperticiydi. Tanrım. Yoksa annem peri miydi?

“Dönüştüğün zaman daha güçlü ve tüm peri hayatın boyunca daha arzulanır hâle gelirsin,” dedi Ian çenemi sıkarak.

“Yani beni dönüştürecek kişi sen misin o zaman?” diye sordum, ürpermemeye çalışarak.

“Bu uğurda Megan’la savaşmak zorunda kaldım.” Omuz silkti. “Hayatta kalmana izin vereceğini sanmıyordum.”

Dondum.

“Evet, Megan da bir peri ve gözünü krallığa dikti. Önündeki tek engel sensin, en azından o öyle düşünüyor.”

“Ve ormandaki adam...” diye fısıldadım.

“O da seni dönüştürmek istiyor elbette. Dönüştürmek zorunda. Seni bulan o ama her zaman mal bulanındır diye bir şey yok, değil mi?”

Güçlkle yutkundum. “Adam benim babam mı?” Babam olamazdı. Benim babam, annemin ‘salak’ bir anında takıldığı, sıradan bir erkekti. Benim babam peri olamazdı çünkü o zaman...

Ian güldü. “Sana kimse bir şey anlatmadı, değil mi? Kurtların bilişsel süreçleri biraz yavaştır. Kartallar ve kaplanlar da onlardan iyi değildir.”

“İyi de siz okula gidiyorsunuz. Siz... Nasıl peri olabilirsiniz? Bu kasabada kimse mi saf insan değil?”

“Yo. Bir sürü insan yaşıyor burada. Ayrıca maalesef bir sürü şekil değiştiren de yaşıyor. Biz periliğimizi ısıltı yeteneğiyle saklıyoruz. Durum bu.”

“Sizden daha çok var mı? Başka yerlerde?”

“Tabii ki. Şşş...” Diğer eliyle enseme yapıştı. Kıpırdamıyordum. Âdeta bedenim teslim olmuştu. Ian’ı ittirmek için ellerimi kaldırmaya çalıştım fakat ellerim yerinden oynamıyordu.

“Çok adisin.”

Ian daha da yaklaştı. Ağzı iki santimcik uzaktaydı benden.

“Kokuna bayılıyorum.” Cümlesi nefesiyle tenime değdi, elimdeki yara sızladı ve bir şekilde tutukluktan kurtuldum. Her ne yaptıysam yeniden hareket edebildim. Ellerimle onu sertçe arkaya ittim. Ian’ın yüzünden bir şok geçti. Yanından hızla geçip kapıya koştum, kendimi kapıya atıp kolunu çekmeye başladım.

“Megan! Çıkar beni buradan! Megan!”

Kapı yerinden oynamadı ve Ian bir saniyede yanımda bitti. Beni odada oradan oraya savurmasıyla duvara çarptım. Kolum bir yerinden kırılınca içeride iğrenç bir ses yankılandı.

Kolumun alt kısmı garip bir acıda sallanıyordu. Ağrı
mıyordu. Şokun böyle bir etkisi vardı, birkaç saniye
ğine vücut kendini kurtarmaya çalışır. Karşı koymaya
çalışırdı böylece. Yeniden gücümü topladığım gibi açtık
kapiya doğru atıldım. Bilekliğimi kolumdan çıkarıp
Ian'a fırlattım. Göğsüne çarpıp tişörtünün üstünden yak-
maya başladı.

Megan gülerek kapıyı açtı. "Zorda mısın, Ian?"

Ian ona hiç aldınış etmedi.

Gözlerimle yalvardım.

Megan ise bana aldınış etmedi.

"Zara," dedi Ian, sesini yükselterek. "İşimi zorlatma
Şimdi yaralısın. Hayatta kalma şansın düşüyor. Hayatta kal-
mak zorundasın."

Yanımdan son sürat kaçtım ama hızlıydı. Ian hep çok hız-
lıydı. İnsan olmadığını anlamalıydım. Beni belimden yaka-
ladı. Kolumda bir başka kemik çatırdadı ve dizlerim bükül-
dü. Şokun etkisi azalıyordu, acı kolumdan yukarı, omzuma
kadar çıktı. Sağlam elimle kolumu tutmaya çalıştım ama
Ian o kadar sıkı tutuyordu ki kıpırdayamadım.

"Seni öpmeme izin ver, Zara," dedi, alçak, ikna edici bir
sesle, bir lokantada patates kızartması siparişi verir gibiydi.

"Hadi yap, Ian," dedi Megan.

Ian bana daha sıkı sarıldı. Odada bir çığlık koptu. Benim
çığlığımdı. Kolumdan dışarı çıkan kemik, kolumdan aşağı-
lık, ıslak kanlar akıtmaya başladı. Ian'ın gözü döndü. Ka-
nımı yaladı. Kırmızılık dudaklarını kapladı.

“Evet demek zorunda değilsin,” diye tısladı. “Sadece o şekilde daha kolay olurdu. Tıpkı dişçideymiş gibi. Ne kadar direnirsen, işim o kadar zorlaşır, o kadar uzun sürer ve canın o kadar çok yanar.”

“Dişçilerden nefret ederim,” diyerek elinden kurtulmaya çalıştım. Runik işaretler şeklinde çizilen elim parlamaya başladı. Ian’ın yüzüne bastırdım. Çıglık attı ama bırakmadı.

Bir yerlerden bir hırıltı sesi geldi. Belki de benden? Ian daha da yaklaştı. Kanla kaplı dudaklarına gözlerimi diktim. Dolgun ve soğuktular. Soğuk olduklarını biliyordum.

“Hayır,” dedim, acıdan hıçkırarak ağlayarak ama yine de bir şekilde elinden kurtulmak için çırpınarak.

Birlikte yere düştük. Altımızdaki yerden şap diye ses geldi. Ian’ın gözleri ihtiyaçla doluydu.

“Buna ihtiyacım var, Zara,” dedi. “İhtiyacım var... Lütfen bana yardım et, Zara. Sana ihtiyacım var... Dayanamıyorum, sadece sıradan biri, bir yordakçı olmaya dayanamıyorum.”

Megan, “Ian!” diye haykırdı.

Ian’ın dudakları benimkilere yaklaştı. Sersemlemiş vaziyette onu geri ittirdim. Çok kan kaybetmişim. Gözlerimi açık tutamıyordum.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Lütfen... hayır.”

Ama kolları sımsıkı, dudakları çok yakın, ihtiyacı kuvvetliydi. Ben? Daha fazla dayanamıyordum. Öpüşünden kaçmak için başımı göğsüne doğru eğip karanlığın içine düşmeye başladım.

Nosokomefobi

hastane fobisi

Hırlamalar insana ait değildi.

Biliyordum.

Gözlerimi açamasam da ağzımdan tek bir salak kelime çıkamasa da, hırlamaların insan ya da periye ait olmadığını biliyordum.

“Düzelecek, düzelecek,” dedi bir ses. Bir kız sesiydi.

Dünyaya anlam veremiyordum. Her yer kar kaplıydı. Ben karın altındaydım. İşte buydu. Değil mi? Üzerim karla kaplanıyordu. Ağır, boş, beyaz.

Bir erkek sesi: “Onu öldüreceğim.”

Gene kız: “O yapmış bile.”

Yanaklarıma ıslak bir şey değdi. Bez mi? Gözyaşı mı?

Yine erkek konuştu: “Benim hatam, hepsi benim hatam. Onu koruyamadım.”

Nick?

Betty'nin sesi: "Evet, korudun. Ben de kolunu akçaya almak zorunda kaldım. Çok kan kaybetmiş."

Betty! Babaanne!

Birisi koluma dokundu ve dokunmasıyla irkilip karın altından çıkarak tekrar betonarme odaya döndüm. Çığlık attım
"Zara?"

Kız konuştu: "Kafasında kocaman bir şişlik var. Ayrıca kolu kırık."

Dünya yine kararıp yok oldu. Bir ses daha duydum. babamın sesiydi.

"Zara, dayan," diyerek bana güç verdi. "Dayan."

"Baba?" dedi birisi. Elim uzattım, tutacak bir şey aradım ama birisi kolumu aşağı indirdi.

"Halüsinasyon görüyor."

Kar içime girdi, tepeme yığıldı, her tarafımı sardı.

"Soğuk," dedi bir ses. "Çok üşüdüm."

Kar yağdı da yağdı, ben de altına gömülmeye ses çıkarmadım. Yapacak bir şey yoktu. Çok soğuktu.

Beni bir türlü rahat bırakmadılar.

"Zara," dedi seslerden biri ısrarla. "Zara, seni buradan çıkarmamız lazım. Doğrulup oturabilir misin?"

Karın arasından yukarı doğru yüzmeye, tekrar sıcak bir yere çıkmaya çalıştım. Ve çıktım da ama acı beni yakaladı, kolumdan yıldırım gibi geçip beynimi zonklattı. Göz kapaklarımı titreştirip açtım fakat odaklanamadım.

“Nick?”

“Tam yanındayım, tatlım.”

“Annem bana tatlım der,” dedim kısık bir sesle. Sesim neden bu kadar cılız ve garipti, çatlak ama yine de fısıltı gibiydi? Annem neredeydi?

Birisi koluma bir şey koyunca nefesim kesildi. Tekrar gözümü açmaya çalıştım. “Göremiyorum.”

“Onu öptü mü?” diye sordu bir kız.

Issie’ydi. Issie? Issie neden buradaydı?

“Sanmıyorum, en azından öpmüşse de fazla uzun değil. Hemen içeri girdim,” diye cevap verdi Betty. “Nick, onu öptüğünü gördün mü?”

“Sanmıyorum.”

“Canım acıyor,” diyebildim. “Lütfen acıyı dindirir.”

“Tamam, tamam, tatlım. Geçti.” Kulağımın dibinde yeniden Nick’in sesini duydum. Boştaki elimle omzunu yakaladım. Çıplaktı. Çıplak bir omuz. “Seni buradan çıkarmalıyız, doktora götürmeliyiz. Tamam mı?”

Başımla onayladım. Elimi sanki oraya gömüp saklamak istercesine Nick’in tenine bastırdım. “Sıcacıksın.”

Issie’nin sesi beni yatıştırdı. “Sana iyi bakacağız, Zara. Merak etme.”

Gözlerim, Nick’in yüzüne odaklanmaya başladı. Gözleri –kusursuz, kahverengi ve insan gözleri– üstümdeydi; duvarlara, şuursuzluğuma karışıyordu.

“Beni terk etme.” Elimi Nick’in omzundan indirdim. Yukarıda tutamadım.

Soğuk. Buz. Don. Ölüm.

Noverkafobi, üvey annenizden korkmak.

Nükleomütifobi, nükleer silahlardan korkmak.

Nüdofobi, çıplaklıktan korkmak.

Nümerofobi, sayılardan korkmak.

Niktoilofobi, karanlık ormanlık alan ya da gece ormanda olmaktan korkmak.

Herkes her zaman terk eder.

“Merak etme,” dedi Issie. “Seni terk etmeyeceğiz.”

Herkes muhakkak terk eder.

“Ian’a izin vermeyin...”

Babaannem hırladı. “Sen artık Ian’ı hiç dert etme.”

Nick beni kendine çekti. Sıcacıktı, âdeta yanıyordu. Hareket ettirilince canım acıdı. Çığlık attım. Nick beni tutarken bile soğuk ve karanlık üstüme çöktü, beni tekrar almaya kalktı.

Gözümü hastanede açtım. Kolum başımın üstündeydi, beyaz alçıya sarılmıştı.

“Nick?” diye fısıldadım.

Babaannem yerinden sıçrayıp sağlam elimi tuttu. Yüzü yarım bir tebessümle gevşedi, gözleri yaşlıydı. **“Zara?”**

Gözlerimi kırıştırdım. Işık kafamı acıttı.

“Burası çok aydınlık,” demeye çalıştım.

Betty elimi bıraktı.

Korkudan mideme kramp girdi. **“Gitme.”**

“Sadece ışıkları kapatacağım,” dedi, düğmeye basarak. Hemen geri dönüp elimi tuttu. “Beni çok korkuttun, ufaklık.”

“İyi miyim?” Sesim biraz daha iyi çıkmaya başladı.

“Kolun çok kötü kırılmış. İki yerinden. Beyin sarsıntısı geçirmişsin, minör sarsıntının yanında ciddi bir travma. Kamburgaların da ezilmiş.”

Gülüp hafifçe elimi sıktı. Ardından yüzü ciddileşti. “Neler olduğunu hatırlıyor musun?”

Babaanneme yalan söyledim. “Hayır.”

Alt dudağını ısırıp beni süzdü. “Nick dedi ki, sen...”

Doğrulamaya çalıştım fakat çok zorlandım. “Nick mi? Burada mı?”

“Onu eve yolladım. Bütün gece buradaydı. Issie denen kız ve Devyn da öyle. Bittiler. Annelerini kaç kere arayıp iyi olduklarını haber verdim, haddi hesabı yoktur. En sonunda eve gitmek zorunda kaldılar.”

İçime bir sıkıntı oturdu.

“Gitmek istemediler, özellikle de Nick.”

Babaannem kaşlarını indirip kaldırdı. Kızardığımı hissettim.

“Çok şeker çocuk bence,” dedi Betty. Elimini bırakıp alnımdaki saçları düzelitti. “Annemi aradım, kafayı yedi, seni buraya yolladığı için kendini suçladı. Uçak bileti bulmaya çalışıyor ama tüm Doğu Kıyısı bitik durumda. Muthiş bir fırtına patladı. Hayatımda böyle şey görmedim. Daha kış mevsimi bile gelmedi üstelik.”

Bir bardak suyu ağzıma yaklaştırdı. Yutkundum. Metal tadı vardı.

“Gelmesine gerek yok.”

“Ben de öyle söyledim.” Babaannem suyu baş ucuma koydu. “Gerçi belki de vardır. Ben sana iyi bakamadım.”

“Elbette baktın.”

Boğulur gibi kısa bir kahkaha attı. “Tabii. O yüzden burada ikinci bir beyin sarsıntısı ve kırık kolla hastanede yatıyorsun.”

Bakışlarımı kaçırıp üstümdeki incecik hastane battaniyesine dikkatimi verdim. “Eee, sen miydin o? Hırlayan?”

Betty başıyla onaylayıp elimi sıktı.

“Olamaz, kahretsin,” diye fısıldadım.

“Böyle konuşmaya devam edersen sonunda benim gibi olursun.”

Yutkundum. “Babam öyle miydi?”

“Seninle anneni uzun, çok uzun bir süre güvende tuttu, Zara.” Betty’nin sesi titredi. “İkinizi de çok seviyordu.”

Battaniyeyi biraz daha yukarı çekti. “Üzgünüm, Zara. Annen ve ben, buranın senin için daha tehlikeli olduğunu kavrayamadık. On yılı aşkın süredir hiçbir işaret yoktu. Hatta Beardsleyler’in oğlu kaybolduğu zaman bile. Ya insanlar kaçırmıştır ya da çocuk evi terk etmiştir diye umuyordum. Çok aptalca.” Eliyle gözlerini ovuşturdu. “İnsan bazen gerçeği görmek istemiyor.”

“Gerçek kötüyse eğer,” dedim. “Ben de her şeyi inkâr ediyordum. Perilerin var olduğunu, doğaüstü olayların döndüğünü... Ne kadar boşmuşum. Babam meğer kimmiş.”

Babaannem suratıma bakıp kısacık kafa salladı. “Ben de gayet güzel batırdım. Perilerle savaşılamayacak kadar yaşlandım.”

“Ben öyle duymadım ama,” dedim. Elini tuttum. Narin cildinde yaşlılık lekeleri olmasına rağmen, parmakları uzun ve güçlüydü. “Annem neden gelmedi?”

“Baban bile onu burada güvende tutamazdı.”

“Neden?”

Betty elini saçlarında gezdirdi. “Burası kralın memleketi. Kontrol etmek için ne kadar uğraşsa da annenin varlığı onu delirtirdi. Kral annenin hemen yanı başında olduğunu bilseydi anında peşine düşerdi. İhtiyacına karşı koyamazdı.”

“O yüzden mi saklanıyorduk? Charleston’da, bunca zaman? Hayatım boyunca? Saklanıyor muyduk?” Aklım almaya çalıştı ama beceremedi. Dünya zannettiğimden çok daha farklı, bambaşka bir yerdi.

Babaannem başıyla onayladı. “İan sana ulaştığı için üzgünüm, Zara. Seni yarı yolda bıraktığının farkındayım.”

“Sen neredeydin? Eve geri dönmeyince yaralandığımı sandım.”

“Kamyonet yolda bozuldu. Birisi beni sabote etti. Otostop çekerek dönmeye başladım ama çok uzun sürüyordu, o yüzden şekil değiştirdim. Sonra perinin çoktan benden önce eve vardığını fark ettim ve saklanıp bekledim. Evin içinde güvende olduğunu biliyordum, aynı zamanda evde kalmayacağınızı da tahmin ettim. Evden çıkacağınızı ve siz

çıkınca perilerin saldıracağını düşündüm. Fakat yeterince hızlı davranamamıştım. Nick'i ağdan kurtarmak yerine, öncelikle senin peşine düşmeliydim."

"Hayır," dedim. "Doğru olanı yapmışsın. Sonra da Ian ve Megan'ın beni getirdiği yere kadar bizi takip ettiniz."

"Kokunun izini sürmesi kolaydı."

"Onu öldürdün mü?" diye sordum doğruca.

"Ben öldürmesem erkek arkadaşın öldürecekti."

Ian ölmüştü. Babaannem onu öldürmüştü. Muhtemelen kaplanlar gibi parçalamıştı. İçim ürperdi.

"O benim erkek arkadaşım değil."

"Ha ha. Çok iyiydi. Yolda nasıl bademcik ameliyatı yaptığınızı gördüm."

Elimde kalabilirdi. "Benim bademciğim bile yok!"

"Biliyorum, bahse girerim Nick de biliyor artık." Bunun ne kadar komik olduğunu anlatmaya kelimeleri yetmediği için Betty dizine şaplak attı. Kapı açıldı ve eşikte beliren Nick bütün girişi doldurdu. Aceleyle yatağıma yaklaşıp başıma dikildi ama bana dokunmadı.

"Ah, işte, iyi insan lafının üstüne gelir demişler," dedi babaannem, sırta sırta ve ayağa kalktı. "Anlaşılan sana eşlik eden biri var, o hâlde ben gidip doğru dürüst bir kahve alacağım. Ne kadar çabuk hüplettiğimi hepimiz biliyoruz."

Alnımı öpüp gözlerimin içine derin derin baktı. Ne görmeyi beklediğini tahmin edemedim.

Ardından Nick'e döndü. "Burada biraz kalacak mısın?"

Nick evet anlamında kafasını salladı.

“Ona iyi bak. Tek torunum o biliyorsun ki, tamam mı?”

Betty bir emir verdiğinde karşısındaki kişinin yaptığı gibi, Nick biraz daha dik durdu.

“Söz.”

“Güzel.” Betty kapıdan uygun adım çıkıp bizi baş başa bıraktı.

Nick, babaannemin gittiğinden emin olur olmaz eğilip yanağımdan öptü. Dudaklarım terk edilmiş gibi hissetti. Diğer eliyle yüzüme dokundu.

“Seni çok merak ettim,” dedi.

“Gitmişsin.”

“Betty istedi. Aslında yan odada saklanıyordum.”

İçimdeki her şey gevşeyip boşalırken derin bir nefes verdim. “Gerçekten mi?”

“Yemin ederim.”

Nick o kadar sağlam, kaygılı ve tatlı görünüyordu ki çok ama çok tatlıydı. Orada, yanımda olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Gözlerimi kapattım. Göz kapaklarım külçe gibiydi.

“Korkuyorum, Nick.”

Nick elimi sıktı ve ciddileşti. Battaniyemle oynadı, tıpkı babaannem gibi iki yanıma güzelce sıkıştırdı. Gayet iyi sarınmış, örtünmüştüm.

“Sana yapmaya çalıştığı şeyi düşündükçe nefretim kabarıyor,” dedi Nick boğulur gibi, duygusallaşmıştı. “Seni onlardan birine çevirmeye çalıştı. Sen asla onlardan olamazsın.”

İyi de zaten değil miydım? Eğer habam periyase Denet ki benim de kanımda vardı ama Nick bilmiyordu. Nick kesinlikle öğrenmemeliydi. Sağlıklı elimi kaldırıp yanığına dokundum. Pürüzlüydü, sakalları uzamıştı. “Öyle okum benden nefret eder miydin? Peri olaam?”

Nick gözlerimin içine dikkatlice baktı. “Hayır.”

İkimiz de doğruyu söylediğinden emin olamazdık bence

“Peki ya diğerleri?”

Nick tek kaşını kaldırdı. Kaşları çok güzeldi. “Diğerleri derken?”

“Periler, diğer periler?”

Bazen kediler bir fare gördünce ona işkence eder. Tek lokmada, tek pençe atarak kolayca öldürebilecekken tutup fareyle oyun oynarlar. Ona acı çektirir, ıstırabını seyrederler. Fare hep kaçmaya çalışır ama hiç ümit olmadığını, kedinin her an her şekilde onu yakalayacağını bilir. Perilerin de öyle olduğu görüşündeydim.

“Issie ve Devyn dışarıyı arayıp taradılar. Hiçbir ize rastlamadılar.” Nick bir elini saçında gezdirdi, sonra aynı eliyle ensesini ovdu. Göz altlarında mavi yarım daireler belirmişti. Çok bitkin görünüyordu.

“Gittiler mi yani?” diye sordum umutlanarak. Cevabı suratında aradım. “Sence gittiler mi?”

“Bence yeniden toplanıyorlar. Bence biraz zaman alacak ama geri dönecekler.” Nick derin bir iç geçirip sırtını dikleştirdi. “Her koşulda onlara karşı hazırlıklı olacağız. Sorun değil, Zara. Şimdilik bitti.”

"Emin misin?"

Gözlerimi bir saniyeliğine açınca onaylayan başımı, güzel yüzünü birkaç santim dibimde buldum. "Eminim. Artık seni dönüştüremezler, fazlasıyla yaralısın. Bünyende çok ilaç var. Ölürsün. Ölürsen onların işine yaramazsın, henüz yani, periye dönüşmeden."

Ellerini omuzlarımda gezdirmesiyle ürperdim ve bedenimden hoş bir titreme geçti.

"Yemin ederim, buna izin vermem," dedi buğulu sesiyle.

Tekrar gözlerimi kapadım. Uyanık kalmak, düşünmek çok zordu. "Çok iyisin, Nick, değil mi? Çok iyisin?" diye mırıldandım.

Dudakları alnıma değdi. "Elimden geleni yapıyorum."

Onu aradım. Tabii ki aradım. Annemdi sonuçta.

Çılgına dönmüş bir hâlde cevap verdi: "Zara! Eşyalarımı hazırladım. Havaalanındayım hâlâ,, uçuş bekliyorum. Kahrolası fırtına yüzünden her şey ha bire rötar yapıyor. Olsun, bunlar hiç önemli değil. Önemli olan, sen iyi misin? Ah Tanrım, yaralandığına inanamıyorum."

"Babaannem sana neler olduğunu anlattı mı?"

Nefesini içine çekişini duydum. "Evet."

Sessiz kaldım. Bekledim. Koridordan bir hemşire geçti.

Annem sonunda, "Her şey sona erdi sanmıştım," dedi.

Hastane çok sıkıcıydı, bembeyazdı, boş bir levhaya benziyordu. "Bana neden Charleston'da yaşadığımızı anlat.

Sırf saklanmak için mi? Babamla sırf seni güvende tutmak için mi birlikteydin?”

“Sana çok cevap borçluyum, Zara ama yemin ederim. babanı sevdiğim için onunla birlikteydim.”

“Hı hı.”

Zihnimde annemin, ne diyeceğini bulmaya çalışarak kâpesiyle oynadığını hayal edebiliyordum. “Saklanıyorduk işte. Ben saklanıyordum.”

“Baş peri adamdan mı?”

“Evet.”

“Kraldan yani?”

“Evet.”

“Peki, neden sana sahip olmayı bu kadar çok istiyordu?” Ağzından duymak istiyordum. Bana anlatması lazımdı.

“Onu kandırdım, Zara. İsteddiği bir şeyi yaptım ama sadece belli koşullar altında. O koşullar onu zayıflattı ve... ve... benden kalmamı istedi. Baban öldüğü zaman, ben... benim peşimden geldi sandım, senin değil. O burada olur. sen de orada Betty’nin yanında güvende olursun sandım. Sandım ki...”

“Peki, o benim babam mı? Biyolojik babam mı?”

“Nereden biliyorsun?”

“Anne?” diye ısrar ettim.

“Evet. Evet, senin baban.”

“Yani ben de yarı periyim?”

“Hayır. Değilsin. Sen tamamen insansın çünkü biz hiç öpüşmedik, yani ben periye dönüşmedim. Anlamıyor

musun? Bence sorun da bundan kaynaklanıyor, o yüzden bu kadar zayıf düştü. Yani, yüzde yüz emin değilim ama bence güçlü olabilmek için gerçek bir peri kraliçeye ihtiyaç duyuyor, bir ruh eşine...”

Daha fazla dinlemek istemiyordum. Telefonu suratına kapattım.

“Her şey yoluna girecek,” diye mırıldandım kendi kendime, loş ışıklı hastane odasında.

Hemşireler pıtır pıtır koridordan geçiyordu. Başka bir odada, birisi televizyonda bir aksiyon filmi izliyordu. Tabancalar ateş ediyor, patlamalar oluyordu.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım fakat bütün rüyalarım annemin bana kollarını uzatması ve benim ona arkamı dönmemden ibaretti.

Babaannem ertesi gün beni eve getirdi. Annemin uçuşu iptal edilmişti, tıpkı doğu kıyısındaki diğer 223 uçuş gibi. Annem bugün tekrar şansını deneyecekti. Eğer hiçbirisi işe yaramazsa, iki bin kilometre yolu arabayla aşacaktı.

“Kendini paralıyor,” dedi babaannem.

“Hı hı.”

Yollar ve garaj girişi kürenmişti. Babaannemin kamyonetinde fazla sarsılmadan yolculuk ettim.

Kar her şeyi örtmüştü, parlıyordu, saftı.

“Çok güzel görünüyor,” dedim, Betty garaja doğru saparken. “Babam karı sever miydi?”

Betty başıyla onayladı. “Severdi. Ama senin gibi sıcak daha çok severdi. İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz. Hep sıcak seversiniz. Hep bir davanın savunucusunuz.”

“İlk Af Örgütü mektubumu onunla birlikte yazdım.”

“Biliyorum.”

“Kan bağımız olmadığı hâlde gerçekten birbirimize benzediğimizi mi düşünüyorsun?” Sol elimle diğer taraftan uzanıp kapımı açtım. Elim kırık koluna çarpınca yüzümü ekşittim.

“Kan, her zaman en güçlü bağ değildir,” dedi Betty, kamyonetten atlayarak. “Dur kapıyı açmana yardım edeyim.” Kolunu belime dolamasıyla karın arasında birlikte ilerledik.

“Biyolojik babamı tanıyor musun?” diye sordum ona.

“Hiç şahsen tanışmadım,” dedi. “Tanışsam, şu anda hayatta olacağından şüpheliyim.”

Verandaya ulaştık, kapıdan girdikten sonra babaannem beni özene bezene koltuğa oturttu. Bana erişte tavuk çorbası yaptı ki yemek pişiremeyen Betty’ye göre sahiden büyük bir olaydı.

Nick ön kapıdan içeri daldı, kapıyı ardına kadar öyle bir savurdu ki kapı merdivenlerin yanındaki duvara dan diye vurdu. Nick suratını buruşturdu. “Hop, pardon.”

“Sorun değil,” dedim. “Altı üstü bir duvar.”

Bir kucak dolusu zambak, papatya ve lale getirmişti. Hepsini bana verdi. “Hangi çiçeği sevdiğini bilmiyordum.”

“Hepsini severim.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

Bana uzatmaya çalıştı ama alçımı hatırladı. “Ben çiçekleri suya koyayım.”

Betty abartı derecede hızla odaya dalıp çiçekleri Nick’in elinden aldı. “Ben hallederim. Siz çifte kumrular koltukta oturup hayran hayran bakışın.”

“Babaanne ya!” Onu azarlamaya çalıştım fakat o kahkahalar atarak mutfağa gitti. “Onu çok seviyorum ama beni utandırıyor.”

Nick kafa sallayıp beni koltukta yanına çekti. Hemen ona sokuldum.

“Seni tekrar evde görmek çok güzel,” diye fısıldadı.

“Evet,” diye fısıldadım ben de. Babaannemin mutfakta bir şarkı mırıldanıp çiçeklerin saplarını keserek bir şeylerle oyalandığını görebiliyordum. “Burayı evim gibi görmek çok tuhaf.”

“Ama öyle görüyorsun, değil mi?” dedi Nick, sanki saçımı kokluyordu.

“Evet.”

Nefesi saçıma değdi. Hafif ama sağlam soluğunu orada hissettim. Derin bir nefes alıp, “Düşündüm taşındım ve bir plan yaptım,” dedim.

Nick derin bir nefes alınca tüm göğsü şişti. “Plan mı?”

Tepkisini açıkça anlayabilmek için dönüp suratına baktım. Sakin ve dingin bir ifadeyle duruyordu. “Jay ve Bearsley’lerin oğlunu bulmak için. Peri kralı hapsedmek için.”

“Eh,” diye içeri koşturdu Betty. Elinden iki lale sarkıyordu. “Hadi dinleyelim bakalım neymiş.”

Nick dışarıda, ormanın başladığı yerde volta atıyordu; yarım saat sonra Issie ve Devyn geldiler.

“Senden ümidi kesmiştik,” dedi Issie, olduğu yerde hoplayıp zıplayarak. “Ölmemene çok sevindim.”

“Evet, hâlâ buradayım,” dedim başımı sallayarak. “Dün hastaneden annemi aradım. Bütün sorularımı cevaplamasa da buraya gelince anlatacağına söz verdi.”

“Annen mi geliyor?” diye sordu Devyn. Tekerlekli sandalyesini koltuğun yanına yanaştırdı. Issie yerde hemen yanına oturdu ve biz konuşurken kafasını kaldırarak dinledi.

“İlk uçağa binmeye çalıştı ama bütün seferler iptal edilmiş ve ertelenmiş. O yüzden arabayla geliyor,” dedim.

“Sence iyi bir fikir mi?” diye sordu Devyn.

“İlk başta öyle düşünmüştüm de... artık emin değilim.”

“Çünkü...” dedi Issie.

“Çünkü bence asıl tehlikede olan ben değilim, annem, peri kraldan dolayı yani. Bence ben sadece yemim.”

“Yem,” dedi Devyn, sanki birden her şey çok mantıklı gelmiş gibi ciddileşerek.

“Bir düşünün. Annem on yedi yıldır buraya hiç dönmedi. Neden?”

“Hava soğuk,” dedi Devyn.

“Ürpertici bir yer,” diye ekledi Issie.

“Bunlar bahane. Babaannem burada yaşarken yani,” diye açıkladım.

Issie etrafa bakındı. “İhtiyar babaanne nerede?”

“Dışarıda nöbet tutuyor,” dedim. “Tamam. Bir dakika. Ne diyordum? Evet. Söylemek istediğim, annem hiç geri dönmedi çünkü dönmeye korkuyordu. Perilerden saklanıyordu. Ama neden?”

“İyi soru,” dedi Nick, ön kapıya gelip.

“Dostum,” dedi Issie kaşlarını kaldırarak. “Artık kapı çalma huyun yok, değil mi? Ne kadar kabasın?”

“Kaba değilim. Kaba mıyım?” Nick bana baktı ve Issie kıkırdayarak kabasın, kabasın diye yinelemeye başladı.

“Sayılır, olsun affediyorum. Yine de lafımı kesiyorsun.” Koltuğa hafifçe vurdum. Yanıma oturdu. “Kısacası annem, babamla, yani şekil değiştiren bir adamla birlikte yaşadı ve şekil değiştirenler, perilerle savaşabilen tek tür. Fakat sonra babam öldü. Peri kralı penceremizin önünde gördüğü anda öldü. Tam da ona en çok ihtiyacımız olduğu zamanda öldü.”

“Çok kötü,” dedi Issie.

“Issie...” diye uyardı Devyn.

“Ne? Öyle.” Bana baktı. “Dolayısıyla annen seni buraya yolladı ki Betty seni koruyabilsin.”

“Doğru,” dedim, parmağıma sardığım ipliği çekiştirerek, “ya da peri kral, ona ulaşma emeliyle benden faydalanır diye korktuğu için beni uzaklaştırmak istedi. Ki adam

aynen öyle yaptı. Ancak annem çok ileriye göremedi. Beni buraya, tam da peri adamın yaşadığı yere yolladı ve sonra adam, en güçlü olduğu yerde, bu kez benim peşime düştü.”

Devyn kulağını kaşıdı. “Perilerin neden burada olduğunu anlayamıyorum. Niye burası? Niye Bedford?”

Babaannem kapıyı açıp oturma odasına girdi, ekose gömleğinin önünde kocaman, ıslak bir leke vardı. Hepimiz sustuk.

“Sen anlatsana, babaanne,” dedim.

Babaannem yün beresini kafasından çıkardı. “Neyi anlatayım?”

“Burada niçin bu kadar çok peri olduğunu.”

“Bir süredir buralardalar. Her yere uzak.”

“Demirden dolayı mı?” diye sordum. “Çünkü büyük şehirlerde binalar çelikten yapılma.”

“O da var tabii. Dünyanın geri kalanı, inekler ortadan kaybolduğunda, genç erkekler ortadan kaybolduğunda pek oralı olmadı,” dedi. “Özellikle de internet ve uydu haberlerinden önceki dönemde. Maine gibi uzak bir kasabada neler yaşandığı dünyanın geri kalanının umurunda değildi. Ama artık devir değişti. Son olaylarda periler dikkatli olmak zorundaydı. Eyalet çapındaki gazeteler kaybolan çocukların haberiyle ilgilendi.”

“Perilere ne ki bundan?” diye sordu Nick.

Betty merdivenin parmaklıklarına yaslandı, odaya girip girmemekte kararsız kalmıştı. “Bence peri kral genç

erkekleri kaçırmaktan hoşlanmıyor. Sadece mecbur kalıyor. Bu bir ihtiyaç. Karşı koyamıyor.”

“O zaman niye birileri onu öldürmüyor?” diye sordum bu kez.

“Öncelikle, kimsenin ondan haberi yok. Burada yaşayan bütün şekil değiştirenler bile bilmiyor. Arkasından onun yerini alacak bir başkası çıkacak ve bu seferki belki de ihtiyacını bastırmaya bu kadar kafa yormayacak.” Hepimize dikkatlice baktı. “Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

Issie ürpererek Devyn’in koluna yapıştı.

Betty, olayı özetlemeye çalışırken saçlarıyla oynayarak anlatmaya devam etti. “Peri kral sadece güç aracılığıyla halkı üstünde kontrolü sağlayabiliyor. Sizin şu Ian ve Megan gibi bazı periler, yönetimi ele geçirmeye çalışıyor. Bunu yapmak için de kendi kraliçelerine ihtiyaçları var.”

“Peki, neden Zara? Ian niçin onu istedi?” diye sordu Devyn. Sanlı not almak istercesine parmaklarını burup öne doğru eğildi.

“Bence Zara’da zaten peri geni olduğu içindi. Annesinin perileri çektiğini hepimiz biliyoruz ve belki de...”

“Ne demek peri geni?” diye lafını böldü Nick.

“Gerçek babasından ötürü.”

Koltuktan kalkmaya çalıştım ama Nick eliyle beni olduğum yere bastırdı. “Zara’nın babası...”

Betty’nin gözleri çakmak çakmak oldu. “Onlara söylemedin mi?”

Midem aynen kolum gibi kırık dökük yerlere düştü.

“Peri kral, Zara’nın biyolojik babası,” diye tamamladı Betty.

İlk tepki gösteren Nick oldu. Ağzı bir karış açık vaziyette ayağa fırladı.

Resmen Betty’nin suratına bas bas bağırdı. “Sen başından beri biliyor muydun?”

Betty başıyla onayladı.

Nick ellerini yumruk yapıp sıktı. “Zara yarı-peri mi?” diye sordu bana dönerek.

“Genlerin onu nasıl etkilediğini bilmiyorum, Nick,” diye açıkladı Betty. “Zara’nın üstünde tam genetik tarama filan yapmadık. Normal görünüyor.”

“Normal mi görünüyorum?” diye mırıldandım.

“Normalden daha güzel,” dedi Issie.

“Ayrıca daha hızlı koşucu,” diye ekledi Devyn.

“Ama doğaüstü derecede hızlı değil,” diye açıkladı babaannem, Nick ayaklarını vura vura odada dolarken. “Nick Colt, hemen sakinleşir misin? Kulaklarından buhar çıkıyor.”

“Zara yarı-periymiş!” diye haykırdı Nick. Gözleri hiddetle parlıyordu. “Yarı-peri olamaz.”

“Sen benim söylediklerimi hiç dinledin mi acaba?” diye sordu babaannem, suratı hiç mutlu ya da sabırlı değildi. “Babası peri. Bu Zara’nın da peri eğilimlerine sahip olduğu anlamına gelmez.”

“Bildığımız peri işte!” diye bağırdı Nick. Beni sanki hayatında hiç görmemiş ve gördüğünden hiç hoşnut olmamış gibi suratıma baktı. “Tanrım!”

Odada fırtına gibi esip kapıyı çarptı. Kalbime şok dalgaları vurdu.

“Nick!” diye seslendi Issie, arkasından fırlayıp.

“Bazen tam bir kurt oluyor,” dedi babaannem başını sağa sola sallayarak. “Kendi hâline bırakın.”

MINI Cooper’ın lastikleri patinaj çekti. İçimde bir şey buruşup söndü.

“Arkasından gitmeliyiz,” dedi Devyn. “Bu hâldeyken tehlikeli olabilir. Bazen şekil değiştirir.”

Oturma odasında sandalyesini itmeye başladı. Issie de arkasından koştu, sonra tekrar bana döndü. İncecik kollarıyla omzuma sarılıp kırık kolumdan uzak durdu. “Bir şey olmaz, Zara. Yüzde yüz peri bile olsan, sen gene Zara’sın.”

Gözlerim yaşlarla doldu. Boğazım kurudu.

“Sonsuza dek inat edemez,” dedi ve elimi bırakıp Devyn’in peşinden dışarı çıktı.

Babaannem ile bir süre orada oturduk. Betty büyük, kırmızı koltuğa yayılmış vaziyetteydi.

“Planım buraya kadarmış,” dedim. Sesimi alçaltıp fısıldar gibi, “Devyn ve Nick olmadan peri kralı nasıl yakalarız?” diye sordum.

Ben yem olmalıydım. Peri benim yalnız olduğumu düşünmeliydi. Sonra beni dışarı çektiğinde Nick ve Betty

saldırıya geçecekti. Dışarıdayken avantajlı durumlardı; Devyn gözcülük yapacaktı. Ardından Jay'in nerede olduğunu ona söyletecektik. Kralın benim peşime düşeceği kesindi çünkü beni yem olarak kullanmak isteyecekti: Annemi geri almak için.

“Vazgeçmek ister misin?” dedi Betty beni şöyle bir süzerek. Ben de onu süzdüm.

“Hayır. Sen peri kralı tek başına indirecek kadar sağlam-sın, değil mi?”

“O pislik krallarından ordu yapsalar, hepsini indirecek kadar sağlamım. Sen iyi misin?” diye sordu.

Omuz silkip elimin tersiyle gözlerimi sildim.

“Keşke birisi bana bunu daha önce anlatsaydı,” diyebil-dim. “Ben sekiz dokuz yaşındayken filan.”

Babaannem kalkıp koltukta yanıma oturdu. “Ah yapma ama. Topu topu birkaç yüz hata ettik işte. Artık idare sende neyse ki. Bence her şey yoluna girecek.”

Bacağımın üst kısmına yalancılıktan bir yumruk attı, sonra içindeki büyükanneye teslim olup beni bağrına bastı. Orman ve odun ateşi kokuyordu. Güvenlik kokuyordu. Göğ-süne yaslanıp ağladım.

“Sence sonsuza dek benden nefret mi edecek?”

“Ederse kendi aptallığıdır.”

Burnumu çektim. “Hiç teselli edici değildi.”

“Babanın, annenin ne yaptığını öğrendiği zamanki hâlini görmeliydin esas. Kafayı yemişti.”

“Eee, neden peki?”

“Ne neden?”

“Annem neden öyle yaptı?”

“Erkek çocuklarını kurtarmaya çalışıyordu.”

“Hı?”

“Annen biraz Nick’e benziyor. Kahraman kompleksi var. Sadece daha iyi saklıyor. Nick’i perilere karşı ilk kışkırtan neydi biliyor musun? Hatta o zamanlar ne olduklarından tam olarak emin bile değildi.”

Cevap vermedim.

“Devyn dışarı çıkmış, ormanda koşuyormuş. Derken tam omurgasına bir ok saplanmış. Çığlık atıp yere düşmüş. Ok, tam da onu felç bırakacak noktaya isabet etmiş. Nick, Devyn’in bağırdığını duyar duymaz hemen yanına koşmuş. Onu caddeye taşımış ama ikisi de ne olduğunu anlayamamışlar. Sen buraya gelip de peri kralı kantinin dışında gördükten sonra parçaları birleştirmeye başlamışlar.”

“Aman Tanrım. Polis ne yaptı peki?”

“Bir çakalın peşinden koşan bir avcı olduğunu düşündüler. Nick’in ayak izlerini buldular ama periler iz bırakmaz.”

“Evet.” Güçlkle yutkundum. “Çok garip bir şey. Her şey çok garip zaten.”

“Her neyse işte, Nick o zaman bir şeyler dönüyor diye takıntı yaptı. Birdenbire başımıza Dünyayı Kurtaran Şekil Değiştiren Şövalye kesildi. Her öğle arasında, her koridorda, her kır koşusu pistinde sürekli volta atıyor, nöbette. İki oğlanı daha kaçırmaları... Nick’i kahretti bunlar.”

Başımı salladım. “İyi de annem ne olacak?”

“Peri kralın ihtiyacını yatıştıran tek şey, onun kraliçesi. Uzun zamandır kraliçesiz kaldı. İhtiyaç alevi yine harlanıyor.”

Sobadaki ateş çıtırdadı. İkimiz de yerimizden sıçrayıp irkildik. İrkilmek, planda yoktu.

“O zaman da annem, çocukları almalarını sona erdirmek için o adamla birlikte oldu.”

Betty kolumu tutan elini biraz daha sıktı. “Evet.”

“Aman Tanrım. Kısacası ben tecavüz çocuğuyum?”

“Annen istedi. Razı geldi.”

“Mecburdu!”

“Oğlanları kurtarmayı seçti, Zara. Çok cesurdu. Aptal ama cesur.”

“Fakat şimdi her şey en baştan başlıyor.”

“Kralın ihtiyacı yeniden arttı.”

Anlattıklarının üstünde kafa yordum. “Annem ne zaman buraya varacak?”

“Bu gece. Muhtemelen yedi civarı.”

“Kralın anneme ihtiyacı var çünkü onu periye dönüştürmesi gerek, böylece tekrar gücünü toplayabilir.” Bir soru değildi, sadece gerçeği beynimde oturtmaya, anlamaya çalışıyordum.

Betty cevap vermeden ayağa kalkarak, “Akşam yemeğinde ne var, bakmaya gidiyorum,” dedi.

Yavaşça başımı oynattım. “Yardım ister misin?”

“Yok, sen oturup kafanı dinle. Düşünecek çok şey var.”

Planı uygulama zamanıydı. Hastanede provasını yaptığımız cümleleri tane tane ve yavaşça söyledim. “Herhâlde birazdan seni hastaneden ararlar, hı?”

Betty dönüp bana baktı. Sanki eve dinleme cihazı yerleştirilmiş gibi konuşuyorduk. İkimiz de perilerin nasıl işittiklerini bilmiyorduk ama şansa bırakamazdık.

“Sence ararlarsa gitmeli miyim?” dedi Betty. Sesini alçalttı. “Nick yakınlarda değilken seni burada yalnız bırakabileceğimden emin değilim.”

Demek istediği: Nick olmadan planı uygulayabilir miyiz?

“Evet,” dedim. “Bırakabilirsin. İyiyim ben. Bir şey olmaz.”

“Nick’in burada olmasını tercih ederdim.” Betty yanıma gelip başımın tepesini öptü. “Torunumu yeniden evde görmek çok güzel.”

“Geri dönmek çok güzel,” dedim çünkü öyleydi.

Olduğum yerde oturdum. Oturdum, oturdum, oturdum ama planımızı ya da Nick’in ani bir çıkışla bizi terk etmesi sonucu bir şekil değiştiren eksildiğimizi hiç düşünmedim. Sadece Nick’in dudaklarının, dudaklarımın üstünde hareket edişinin ne kadar güzel olduğunu hatırladım. Ne kadar sıcak olduğunu hatırladım.

İki dakika sonra babaannemin alarmı çaldı. Beni tepeden tırnağa süzdü, adam dövecek gibi yanıma yürüyüp nabzıma baktı. Saçma bir hareketti. Kolumu kırmıştım, kalbim değil. Sonra ateşim var mı diye alnıma elini koydu. Geçer not almış olacağım ki Betty doğrulup kollarını göğsünde birleştirdi.

“Acadia yolunda büyük bir kaza olmuş. Life Flight ekipleri uçarak gitmek zorunda kalabilir. Beni de çağırdılar,” dedi tane tane. “Sanırım gitmek zorundayım. Senin için bir sakıncası var mı?”

“Hayır, yok.” Ben de İngiliz Edebiyatı Antolojisi’ni aldım. Ödevlerim dağ gibi birikmişti zaten. Okumam gerekiyordu.

Betty ön kapının yanındaki askıda duran paltosunu giydi. “Nick’i aradım. On dakikaya burada olur.”

“Buraya mı geliyor? Kurda dönüşüp koyunlara falan saldırmamış mı yani?”

Betty gülümsedi. “Öyle aniden parlar ama aptal değildir.”
Hiçbir yorum yapmadım.

“Kızardın,” diye alay etti.

“Hiç tatlı bir büyükanne değilsin.”

Betty kapıyı açtı. Soğuk hava içeri girdi ve sobadaki alev iyice kabardı. “Yine de beni seviyorsun?”

“Tabii ki,” dedim.

“Güzel. Sen rahatına bak. Birazdan dönerim, yani he-mencecik değil de, sen anladın ne demek istediğimi.”

“Dikkatli ol,” diye ses çıkarmadan ağzını oynattı.

Göz kırptı ve gitti.

Büyükanneler işte.

Betty gittikten beş dakika sonra geldi.

Kapıyı tıklattı, Betty'nin kilitlemeden bıraktığını biliyordum, o yüzden koltuktan kalkmama gerek kalmadı.

Onu içeri davet etmedim. Kapıdan giriverdi. Buraya daha önce geldiği belliydi. Ölen babamın numarası yapan kişinin o olduğu belliydi.

Üstünde hâlâ onu Charleston'da havaalanında ve kantinin kapısında gördüğüm zaman giydiği siyah pelerin vardı. Uzun boylu ve benim gibi soluk benizliydi. Saçları simsiyah, parıl parıldı, dalgalı ve düzgün kesimliydi. Çok güzel, derin bakan gözleri vardı, uzun ağaçların gövdeleri gibi.

Dondum.

“Zara.”

Adım havada asılı kaldı. Sonra gayet sıradan bir hareketle kapıyı arkasından kapattı. Soğuk hava odanın içinde kaldı. Titredim.

“Üşüdün mü? Ateşe bir odun daha atayım.”

Odada dolaştı, sobanın kapağını açıp bir odun attı. Kıvılcımlar saçıldı. Uçuşan közlerden birini eliyle tutup sıktı, sonra bıraktı. Eli yanmadı.

İçime kaçan sesimi buldum. “Sen nesin?”

Adam başını yana eğip baktı ve tozlardan kurtulmak için ellerini silkeledi. “Bilmiyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok.” Neredeyse doğruyu söylüyordum çünkü ne olduğuna dair temel gerçekleri bilsem de özünden haberim yoktu. Özünden çok çok uzaktım.

Koltukta dik oturdum.

“Beni havaalanında gördün ve seni ormana çağırdım.” dedi. “Üvey baban öldüğü zaman oradaydım.”

“Pencerenin dışında.”

Başıyla onayladı.

Bir dakika boyunca durup bu haberi içimize sindirdik. Üvey baba mı? Tek babam demek daha doğru olurdu. “Onu sen mi öldürdün?”

“Tabii ki hayır.”

“Gerçekten mi?”

Adam ateşle oynadı, bir kuru iki avucunun içinde oradan oraya attı. Bu kadar tüyler ürpertici bir tip olmasa, havalı olabilirdi.

“Beni takip ediyorsun,” dedim nihayet. “Neden?”

“Çünkü bana ait olanı almaya çalışıyorum.”

“Ben sana ait değilim.”

“Öylesin. Her zaman öyleydin. Her zaman da öyle olacaksın.”

“Daha neler.”

“Öyle mi? İçine dön, Zara. Bence doğruyu bulacaksın.”

“Neyin doğru olduğunu artık bilmiyorum. Ama senin eski bir Star Wars filminden kötü bir Darth Vader uyarlaması gibi konuştuğunun farkındayım. Ve canımı acıtmaya çalıştığının.”

Peri başını iki yana sallayıp havayı dinledi. “Asla.”

“Hangisi için? Darth Vader bozuntusu olmak mı, canımı acıtmak mı?”

“İkisi de.”

Gözlerimi devirdim. Etrafta bir silah aradım. Şömine maşası vardı ama uzakta kalmıştı. Lamba da bir seçenektir ama tek elle onu kullanarak zarar verebilir miydim? Adamı dışarı çıkartmam lazımdı.

Yağ gibi bir sesle konuşarak yaklaşmaya başladı. “Neden benimle gelmiyorsun? Sana zarar vermeyeceğim.”

“Nereye gelmiyorum?”

“Benim evime.”

“Senin evin mi var?”

“Tabii ki.”

“Zencefilli kurabiyeden duvarları ve şekerden bacası olan, sihirli bir masal perisi evi mi yoksa? Hatta belki de Tinker Bell içinde kanat çırpıp uç dileğimi yerine getirmeye hazır bekliyordur.”

Peri adam hafifçe gülümsedi. “Hayır. Ormanın içinde büyük bir ev. Görünmezlik büyüyle çevrili. İnsanlar bizi rahatsız edemez.”

“Görünmezlik senin gerçeğini saklıyor.”

“Araştırmanı yapmışsın bakıyorum.”

“Biraz.”

“O zaman benimle gel.”

“Neden? Beni yem gibi kullanıp annemi oraya çekebilmen için mi?”

“Bu çok mu kötü olurdu?”

“Evet.”

“Zara.” Peri adam iç çekti. Dışarıda rüzgâr uğulduyordu. “Şunu nasıl anlamayı sağlayabilirim? Annene ihtiyacım var. Eğer onu almazsam daha fazla çocuk ölecek.”

“Çok komik.”

“Hayır, durum bu.”

Bir saniye düşündüm. “Eğer öyleyse, neden Ian beni periye dönüştürmeye çalıştı?”

Peri adam soğukkanlı duruşunu yitirdi. Yüzünden kaygılı, neredeyse insana benzer bir ifade geçti. “Seni öptü mü?”

“Neredeyse öpüyordu. Betty onu öldürdü.”

Peri adam güldü. Elini saçlarında gezdirdi. “Betty haşındır.”

“O yüzden mi o buradayken evden uzak duruyorsun?”

“Bir peri bile bir kaplanla boğuşmak istemez.”

Elindeki kora üfledi. Kor, köz olup dağıldı.

“Sanki her şeyi elinde tutabilirmiş gibi bir hâlin var,” dedim.

“Bu mu?” dedi sırtarak. “Küçük numaralar işte.”

Bir süre baktık.

“Ian seni periye çevirmeye çalıştı çünkü güçlü bir kraliçe olacağını biliyordu. Benim kanımı taşıyan bir kraliçesi olursa kendisi kral olurdu. Ian seni periye dönüştürmeye çalıştı çünkü seni kendime alacağımı sanıyordu.”

“İğrenç.” Alçılı kolumu kucağıma koydum. Çok ağırdı.

“Katılıyorum.”

“Sayıları çok mu? Ian ve Megan gibi yoldan çıkmış perilerin yani?”

Peri kral başıyla onayladı. “Artık ben zayıfladığım için çok fazla. Sezebiliyorlar. Dört bir yandan gelip beni, topraklarımı istila etmeye çalışıyorlar. Biz pek kolay bir tür değiliz.”

“Belli oluyor.”

“Önünde bir seçim var, Zara.” Zayıf vücudunu hareket ettirip koltukta yanıma oturdu. Elini sağlam elimin üstüne koydu. Hâlâ ateşin sıcaklığını taşıyordu, neredeyse yanıyordu. Maine soğukluğundan, benim soğukluğumdan sonra bana çok iyi geldi. “Evime gidebiliriz, orada bütün sorularına cevap veririm ve birlikte anneni bekleriz. Ya da burada oturup kurt çocuğun gelmesini bekleriz. Bunlardan biri iyi bir fikir değil.”

“Nedenmiş?” diye sordum, istemesem de.

“Çünkü ihtiyacım çok büyük. Ve senin kurt var ya? İştahımı açıyor.”

Kinetofobi ya da kinesofobi

hareket ya da hareket etme fobisi

Gitmeyi kabul ettim. Peri adamın yüzünde kazanacağını biliyormuş gibi muzaffer bir gülüş belirdi.

“Çok memnun oldum,” dedi gerçek bir centilmen misali, sanki bir saniye önce Nick hakkında bir tehdit savurmamışçasına. Beni evden dışarı çıkardı. Kolunu üstümden attığımda keyifle güldü. “Sana zarar vermeyeceğim, Zara.”

“Tabii. İş birliği yaptığım sürece vermezsin,” dedim bana kapıyı açarken. Aniden yüzüme soğuk hava çarptı. Peri, paltomu giymeme yardım etti. Alçıdan dolayı sadece tek kolumu sokabildim. Kara ve ormanın boşluğuna doğru baktım. Betty ya da Nick’e dair bir işaret aradım. “Subaru’ya mı bineceğiz?”

“Hayır. Koşacağız.”

Koşmak planlarımda yoktu. Tam burada durmak planlarımda vardı.

“Benim koşmam yasak aslında,” demeye çalıştım “Kolumdan dolayı.”

“Koluna üzüldüm.”

“Gerçekten mi?”

Sanki tüy kadar hafıfmişim gibi beni kucagına alıverdi, göğsüne yasladı ve gelinlerini eşikten taşıyarak geçiren damatlar gibi taşıdı. Artık ateşten uzaklaştığı için soğuktu Mantar kokuyordu. “Yükseklik korkun var mıdır?”

Sağlam kolumu kendine yasladı ama alçılı koluma dokunmadı bile. Hareketleri yumuşak ve hızlıydı, itiraz etmeye ya da bir şey demeye vakit bulamadım. Sonra uçtu. Gerçek anlamda.

Ormanın derinliklerinden fırlayan kara bir gölge kükreyerek dört ayak üstüne iniverdi.

Betty bizi ıskalamıştı. Yüreğim göğsümde feryat figan bağırdı.

Yanından akarcasına geçtiğimiz ağaçlar silikleşti. Kara gölgeli şekillere dönüştüler. Peri adam karın üstünden uçtu. Rüzgâr saçlarımı göğsüne yapıştırdı. Kar yağdı, yüzümüzü kapladı, gittikçe hızlanarak uçarken bizi örttü. Koşarken hep yakalamak istediğim hız buydu, bu inanılmaz süratti. Nefes kesici ve çok güzeldi, tarif edemiyordum, deneyimin bile zar zor farkına varabiliyorum, derken durduk zaten.

Betty beni asla bulamayacaktı. Hiç iz bırakmamıştık.

Peri adam yüksek çam ağaçlarının ortasındaki bir açıklıkta beni yere koydu. Nefesimi koyverdim, sanki uzun süredir tutuyormuşum gibi.

“Ah, harikaydı,” dedim farkında olmadan.

“Parıl parıl parlıyorsun. Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Ediyorum. Ama uçmak? Uçmaktan nefret etmiyorum. Bir keresinde bir kitapta okumuştum...”

“Sen kitap da mı okuyorsun?”

“Evet.”

“Güzel. Ben de felsefeyi severim. Kitap okuyan bir kızımın olması güzel.”

Yutkundum, ayak değiştirerek durdum. Buraya kadar bizi takip edemezlerdi, hiç iz bırakmamıştık. Uçtuğumuza inanamıyordum. “Bütün periler uçabilir mi? Buna hiç hazırlıklı değildim çünkü. Yani hiçbir yerde okumadım.”

“Sadece asil kana sahip olanlar. Sen uçabilirsin.”

“Periye dönüşürsem eğer.”

“Tabii ki.” Açıklığı işaret etti. “İşte evim.”

“Burası mı?”

“Evi görmüyor musun?”

“Yok.”

Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bozuldu. “Etrafını saran bir büyü var ama sen kızım olduğun için arkasını görebilmelisin.”

“Hı hı.” Titredim. Düşen kar tanecikleri saçını beyazlatıyordu.

“İnsanlar orada olduğuna inandıklarını görürler, gerçekten olanı değil. Kendimizi ve doğamızı onlardan saklamak büyük çaba gerektirmiyor.”

“Ah, teşekkürler. Peri dersi no 112, değil mi?”

“Alaycısın. Hiç annene çekmemişsin. Annen korktuğu zaman küçük dilini yutardı.”

Dudağımı ısırmayı bıraktım. “Hayır. Hiç anneme benzemem.”

Adam iç geçirdi. “Orada gerçekte olanı görmeye çalış, Zara. Sonrasında içeri girip soğuktan kurtulacağız.”

“Tamam.”

Gözlerimi dikip bakmamla açıklık değişmeye başladı, parıldıyordu sanki. Kırpiğime bir kar taneciği düştü. Kar erirken gözümü kapattım. Sonra tekrar açtım.

“Çok saçma,” diye mırıldandım.

“Görebiliyor musun?” Gülümsediği sesinden belliydi.

“Nasıl kaçırdım bilmiyorum.”

“Görünmezlik ışıltısı.”

Ev, bir ev değildi. Malikâneydi. Üç katın her birinde geniş çerçeveli pencereleri olan devasa bir konaktı. Ahşap kaplamaydı ve kremi sarı renge boyanmıştı. Tıpkı Battery Charleston’daki eski evler gibiydi. Haşmetli düz çizgileri gökyüzüne karışıyordu sanki. Fazla gösterişli değildi ama büyüktü; servet, küçük salonda çay, arka bahçede de kroket diye bağıırıyordu.

Tam bunu söylemek için ona doğru kafamı çevirdiğimde ağzım açık kaldı, dilim sohbetimize aktif bir katılımcı olmaktan son anda vazgeçti.

“Beni olduğum gibi görüyorsun,” dedi gülümseyerek. Dişleri hafif sivriydi.

Fakat nutkumun tutulmasına sebep olan dişleri değildi. Siyah göz bebekleri olan, gümüşü gözleriydi. Parıl parıl parlayan buz mavisi derisiydi. Sandığımdan daha uzun boylu, daha geniş yapılı olmasıydı.

“Sana benzemiyorum,” dedim sonunda.

“Hayır. Annene benziyorsun.”

“Saçlarım senin gibi. Annem hep senin bizi terk ettiğini söylerdi ama öyle olmadı, değil mi?”

“Hayır, o beni terk etti,” derken yüzünü hüznü kapladı. Gözleri küçüldü âdeta. Sonra tekrar dönüp bana baktı. “Hadi, seni içeri sokup soğuktan kurtaralım artık.”

Peşinden gittim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Peşinden gittim çünkü Nick’i güvende tutmak istiyordum ve planımın hâlâ geçerli olduğunu umuyordum. Bir şekilde bizi buraya kadar takip edip benimle Jay’i bulacaklardı herhâlde. Peşinden gittim çünkü babamın nasıl bir cani olduğunu öğrenmek istiyordum. Evet, doğruydı. Babamdı.

Geniş maun kapı önümüzde açıldı. Peri kral beni hole soktu. Bir adım. Bir adım daha. İçerisi şarap, et ve mantar kokuyordu. Mermer zeminlerden parlak ışıklar yansıyor. Herkes giydirilmiş duvarların dibinde sıra oldu. Çoğunun üstünde normal insan kıyafeti vardı ama bazıları mezuniyet balosu tarzı elbiseli ve smokinliydi. Odadaki herkes, tek tek

egilerek salam verdi Kafadan yâr kıpı vardı Aene mense de
gillardi (Kırbazlık hüydüyle anklamayan peridek) İst
leri köpek bekçi dişi gibi sıvri sıvırdı. Çiklari mavırmaydı ve
bacakları alıgilagelmışten uzundu. İstizlerinin başı çözüldü

"Sarayımız, karanlık sarayımız," diye duyurdu kral
"Lütfen kalkın."

Periler dimdik durdu. Ne yapacağını bilemedim Tan
gözler, gümüş peri gözleri bana dikilince hafifçe etme et
ladım.

"Arka balo salonunda görüşürüz," dedi peri kral, beni
yönlendirip yandaki kapıdan geçirmeden önce. Kapıyı ka
patırken perilerin çil yavrusu gibi dağılıp işlerine koştu
rını gördüm.

"Bütün periler bu kadar mı?" diye sordum.

"Hayır. Sadece bu bölgede yaşayan perilerin büyük bir
kısmı. Bana bağlı olanlar."

"Birden fazla bölge mi var?"

"Tabii ki."

"Tamam. Elbette." Pencereye doğru yürüyüp kara baktım

"Seni anneni beklemek üzere burada bırakacağım," dedi
"Benim hazırlıklara başlamam lazım. Evde dilediğin gibi
gezinebilirsin, Zara ama maalesef, buradan çıkamazam."

"Kısacası esirim."

"Misafirsin."

"Misafirler canı isteyince gidebilir," dedim. Sıra
baktım. "Jay Dahlberg'i görmek istiyorum."

Peri adam yüzünü buruşturdu.

“İsrar ediyorum,” diye direttim.

“Yukarıda. İki kat üstte. Sağdan üçüncü kapı. Hoş bir manzara değil, Zara. Ama olduğum şeyi senden saklayamam. İhtiyacımı.”

Güzel perdeleri, deri koltuğu, pofudukluğu ve dört bir yandaki orkideleri inceledim. “Bunların hiçbirisi hoş değil.”

Peri adam kapıdan çıkınca altmışa kadar sayıp ben de odayı terk ettim. Koyu kırmızı, Afgan halısı serilmiş, beyaz mermer merdivenlerden yukarı çıktım. Bir kat. Bir kat daha. Bana dik dik bakan, havayı koklayan perilerin yanından geçtim. Hareketleri insanlara göre fazla akıcı, gözleri fazla haşindi. Bana avmışım gibi bakıyorlardı. Bazıları kollarıma, saçıma dokunup, “Prenses. Prenses,” diye fısıldıyordu. Buradan çığlık çığlığa kaçmamak için özel çaba sarf ediyordum. Onun yerine yürümeye ve üçüncü kata ilerlemeye devam ettim.

Odaklanıp kalbimi sakinleştirmeye çalışarak kapıları saydım ve sonunda aradığımı, Jay Dahlberg’in olması gereken odanın önündeydim. Sıradan ahşap bir kapıydı, üzerine runik yazılara benzer bir şeyler kazınmış, altın rengi parlak bir tokmağı vardı. Böyle sıradan kapıların ardında kim bilir kaç esir tutuyorlar diye merak ettim. Derin bir nefes alıp kolu çevirdim ve kapıyı açtım.

Jay Dahlberg büyük bir yatakta çarşafların üstünde, yana dönük yatıyordu. Kolları ısırık izleriyle doluydu, üstünde sadece şort ve yırtık bir tişört vardı.

“Ah Jay,” diye fısıldayarak kapıyı kapattım.

Kabarık halıya, yine oryantal, el dokuması bir kilime sessizce adım attığımda Jay hiç kımıldamadı. Sebebi belli oldu. Sağ koluna, çizik izlerinin, kanını çektikleri yerin üstüne dokunduğumda Jay kılını bile kıpırdatmadı. Derisi parmak uçlarımı dondurdu. Floresan ışığın altında donuk ve renksizdi. Sırtı yara bere ve çizik içindeydi.

“Jay?” diyerek ona biraz daha dokundum. “Jay?”

İnledi. Göz kapaklarını titreştirip açtı. Dudakları çatlaştı ama kımıldadı. “Hey, sen yeni...”

“Kızım. Evet, okuldaki yeni kızım,” dedim onun yerine. “Seni çözüp buradan kurtaracağım.”

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. “Kurtaramazsın. Periler.”

“Perileri biliyorum,” dedim, ayaklarındaki düğümleri çözerek. “Periler umurumda bile değil. Seni buradan çıkaracağım.”

Ellerini bağlayan düğümlere döndüm ama bir elim alçıdayken biraz zorlanıyordum. Nihayet açtım ve sağlam kolumu Jay’in beline doladım. “Ayağa kalkabilir misin?”

“Tabii,” demesine rağmen, ayakları yere değer değmez titreyip sendeledi. “Affedersin.”

“Bana yaslanabilirsin. Sorun değil ama çok basamak var,” dedim. “Yavaş yavaş ineriz.”

Tam kapıya varmıştık ki, durdu. “Yeni kız...”

“Zara.”

Konuşmak Jay için müthiş bir çabaydı. Onu tutup destek olmama ihtiyaç duymasına rağmen vücudu titreyerek benden uzaklaştı. “Beni kesti. Kanımı yaladı. Sonra hepsi yaptılar. Sanki... sanki ruhumu emiyorlardı. Aynısını... aynısını sana da yapabilir.”

“Bir şey olmaz,” dedim. “İyiyim ben. Sen de iyi olacaksın. Sana bir daha kimse zarar veremeyecek, tamam mı? Ben varken asla. Hadi, şimdi seni buradan çıkaralım.”

Kapıyı açıp kulak kesildim. Hiç ses yoktu.

“Bir dakika,” diye fısıldadım. “Burada başka çocuk gördün mü?”

Dudaklarını zar zor oynattı. “Hayır.”

“Bir oğlan? Beardsley’lerin oğlu?”

“Öldü dediler.”

İçimde yumruk olan öfkem kırk kolumun ağrısıyla yanıştı. “Seni buradan çıkaracağım.”

Koridorda yürümeye koyulduk. Merdivenin basamaklarını düşündüm. Perileri düşündüm. Umurumda bile değildi.

Noktifobi

gece fobisi

Kolay olmadı ama koridorda yürüyüp merdivenlerden bir kat inmeyi başardık.

“Periler nerede?” diye fısıldadı Jay. “Kanımızı emecekler. Gelecekler.”

“Bilmiyorum. Arka odadalar bence. Bir şey yok.”

Derken son merdiveni indiğimiz sırada sesler duyduk. Sesler öndeki salondan geliyordu. Kalbim göğsümde ağrı-maya başladı. Planımda bu yoktu. Henüz burada olmaması gerekiyordu. Daha sonra, her şey sona erince gelmesi gerekiyordu.

“Evet, istediğini aldın, tamam mı? Buradayım işte,” diye, canlı bir kadın sesi geldi; sert olmaya çalışıyor ama başaramayıp titriyordu. Bana bunları daha önceden anlatsa olmaz mıydı yani? Yalan söylemek zorunda mıydı? Çünkü beni korumak istemişti sanırım.

“Annem,” diye fısıldadım Jay’e.

“Annen mi burada? Annen neden burada?” Jay parmaklığa tutunarak yalpaladı.

“Beni kurtarmak için.” Jay’i kendime çekip dik tutmaya çalıştım.

Anlamakta güçlük çekiyordu. “İyi de sen beni kullanıyorsun.”

“Biliyorum, olsun. Hadi gel.”

Merdivenlerin yarısına kadar inmiştik ve nihayet neler olduğunu görebiliyordum. Annem holün ortasında, kocaman beyaz kare şeklinde bir granit taşın üstünde ayakta duruyordu. Kollarını göğsünde bağlamıştı. Kral onun yanındaki siyah karenin üstündeydi. Periler yine duvar dibine sıralanarak etraflarını sarmışlardı.

“Dev bir satranç tahtasına benziyor,” diye fısıldadı Jay.

Jay’i çekiştire çekiştire bir başka grup basamaktan aşağı indirdim.

“Seni ne kadar özlediğimi tahmin edemezsin,” dedi kral. Annem ukala ukala sırıttı. Hiçbir cevap vermedi.

“Beni çok beklettin.”

Annem gözlerini devirdi. Sadece bana gözlerini devirdiğini zannederdim. Jay ve ben bir basamak daha indik. Kimsenin dikkatini çekmemiş gibiydi.

Sonunda annem, “Perilerin kızımıza saldırdı,” dedi.

“Onlar yoldan çıkmış perilerdi. İcaplarına bakıldı.”

“Evet. Betty tarafından.”

Peri kral dokunaklı dokunaklı iç geçirdi. “Diğerlerini de ben dağıttım.”

“Diğerleri mi?”

“Büyük bir komplo kurulmuştu. Biliyorsun ki yanımda kraliçem olmadığı zaman gücümü kaybediyorum. Güce aç dik başlılar da durumdan istifade ediyor.”

Peri kralın yaptıklarının yanına kalmasına izin vermeyecektim, o yüzden merdivenlerin başından bağırdım: “Brian Bradsley’yi öldürdün. Jay’in hâline bak. Neredeyse ölüyordu.”

Annem dâhil herkes dönüp bize baktı. Annemin kolları aşağı düştü.

Peri kral kollarını iki yana açtı. “Elimde değil biliyorsun ki.”

“Durabilirsin!” Jay’i çekiştirerek bir basamak daha indim, anneme yaklaştım, yakınlaştım. Annem panik dolu gözlerle bana bakıyordu. Ona çok kızmış olsam da yanına gidip ona sarılmak istiyordum. Onu affettiğimi, ne yapmaya çalıştığımı anladığımı bilmesini istiyordum. Krala odaklandım.

“Doğamızda var,” dedi.

“O zaman doğanızı değiştirin. İşkence etmek zorunda değilsiniz. Birilerini öldürmek zorunda değilsiniz.”

“O zaman ben ölürüm. Sonra da başka bir peri, belki daha zalim, insanların tuhafliklarına daha düşkün bir başka peri yerimi alır.”

“Eee?”

Annem de babam da bana baktılar. Jay yalpaladı. Onu dengede tuttum.

“İnsanlar sürekli iyi davalar uğruna can veriyor. Buna şehit olmak denir. Artı, sapık gibi beni takip ediyordun, bana sesleniyor, ormanda yolumu kaybettirmeye çalışıyordun. İyi Babaların El Kitabı'na göre hiç hoş olmayan bir davranış bu,” dedim, bir adım daha atıp düz zemine inerek. Penler vahşi hayvanlar gibi tısladı. Bana yaklaşıp havayı kokladılar. muhtemelen Jay'in kanının kokusunu aldılar. Acıkmışlardı. onun kanını emmek istiyorlardı. Kral hepsine geri çekilmesini işaret etti. Çekildiler ama hiç istemedikleri barızdı.

“Kendi özgür iradenle bana gelmeni istedim,” dedi peri kral. “Babanı tanımanı istedim.”

“Şunu o kafana sok, birisine yolunu şaşırtıp aklını karıştırmak o kişinin sana ‘özgür iradesiyle gelmesi’ demek değildir. Artı, benim üvey babammış gibi yaptın, bu da en büyük hainlikti.”

Annem beyaz karesinden ayrılıp yanıma geldi ve bir kolunu bana sardı. Çok güzel bir histi. “Ne yaptı?”

“Başka çarem kalmamıştı,” diye açıkladı.

“Çok ezikçe. Daha ezik bir bahane olamaz,” dedim, Jay yere yığılırken. Onu tutmaya çalıştım ama Jay çok hafif olmasına rağmen, ben de ufacıktım. Perilerden hiçbirisi düşüşünü hafifletmeye çalışmadı. “Artık bizim gitme vaktimiz geldi. Herhâlde sizde Jay'i oturabileceğim bir tekerlekli sandalye falan yoktur.”

Annem tam yanımda kaskatı kesildi. “Zara...”

Suratına bakmak istemesem de baktım. İçimdeki delik o kadar büyüktü, o kadar muazzamdı ki neredeyse iki büküm olup düşecektim. “Anne?”

“Başka ne yapabilirim, Zara?”

“Burada mı kalacaksın? Onun yanında? İşkenceciyle?”

Annem başını yavaşça evet anlamında salladı. Ellerini omuzlarımdan çekmedi.

Küçük bir çocuk gibi ayağımı yere vurdum. “Hayatımda duyduğum en manyakça şey.”

“Her zaman inanmadığını biliyorum ama sen benim için bu dünyadaki en önemli şeysin ve seni korumalıyım.” Alçılı kolumu şöyle bir süzdü, yerde yatan Jay’e baktı, sonra yanımdan öpüp bana arkasını, peri adama yüzünü döndü. “Onları bırakacaksın. Söz ver. Ben şimdi burada kalırsam onları serbest bırakacak, bir daha da rahatsız etmeyeceksin?”

Peri kral başıyla onayladı. “Söz veriyorum.”

“Anne!”

Annem beni son kez kendine çekti. “Çok özür dilerim, Zara. Kaçınılmaz değil sanmıştım ama öyleymiş. Benim özgürlüğümün ne önemi var ki...”

“Seni periye dönüştürecek,” diye direttim. “Onlardan birine.”

Annem karşılık vermedi.

Geri çekildim. “Kaçınılmaz dedin. Hiçbir şey kaçınılmaz değildir.”

Periler beni tutup çektiler. Kapıya doğru taşıyıp kara çıkardılar ve oraya attılar. Başka iki peri Jay Dahlberg’i getirip yanıma attı.

“En azından üstüne giyecek bir şeyler verseydiniz!” diye bağırdımsa da gerisin geri içeri dönüp kapıyı kapattılar.

Astenofobi

bayılma ya da zayıf düşme fobisi

“Kahretsin,” diye mırıldandı Jay. “Kahretsin. Buz gibi.”

“Merak etme,” diyerek tek elimle onu kaldırdım. Zar zor durdu. “Bir planım var.”

Ormanın başlangıcına doğru düşe kalka yürüdük. Palto-
mu çıkarıp ona giydirmeye çalıştım. Jay çok kilo vermişse
de üstüne fazla küçük ve kısaydı ama hiç yoktan iyiydi.

“Ne yapacağız?” diye sordu titreyerek.

Ayakları çıplak ve mordu.

“Yardım çağıracağız,” dedim ormana ulaşırken. Islık ça-
lıp seslendim. “Babaanne!”

Çıt çıkmadı.

“Nick!”

Tepemizde bir kartal döndü. Ciyak ciyak bağırdı. İki sa-
niye sonra ormanın içinden fırladılar, koskocaman bir beyaz
kaplan ve kurt, çok güzel bir bozkurt. Vahşi ve haşın görü-
nüyorlardı. Babaannem çok güzeldi ama çok... çok... ne bile-

yim... Güçlüydü. Kasları kocamandı, yırtıcıydı, göz kamaştırıyordu. Ve Nick? Nick buradaydı. Yardıma gelmişti. tıpkı peri olayını öğrenmeden önce dediği gibi yardıma gelmişti

Elimi kaldırıp ağzım kulaklarımda gülümsediğimde dişlerim bile soğuktan üşüdü.

“Kahretsin... Kahretsin...” Jay geriye doğru bir adım attı

“Halüsinasyon görüyorsun,” dedim ona. “Stres olma.”

Jay bayıldı. Bunu bekliyordum zaten. Sağlam elimle onu yakaladım, sendeledim ve yavaşça yere yatırdım.

Babaannem ve Nick hırslıyorlardı, sinirliydiler; dişlerini çıkarmışlar, bir şey onları öldürmeden önce atlayıp ağızlarıyla parçalamaya hazır görünüyorlardı. Ancak içeride başa çıkamayacakları kadar çok sayıda peri olduğunu biliyordum. İnsanlar ya da periler ne kadar kötülük yapsa da öldürmenin iyi bir şey olmadığını biliyordum.

“Daha iyi bir fikrim var,” dedim onlara. “Bana güvenmek zorundasınız. Düzeltilmiş planımın ikinci yarısına geçeceğiz. Annem erken geldiği için bu düzeltmeyi yaptım. Sanırım yarı plan, yarı kurtarma görevi olacak. Evde anlatırım, tamam mı?”

İlk iş olarak Jay’i uyandırdık, sayılır yani. Onu babaannemin sırtına koyduk. Betty, Jay’i, birisinin onu çabucak bulacağı bir yere bırakacaktı. Ceketimi Jay’in üstünden aldım, böylece hiç kimse iz sürüp bana ulaşamazdı. Babaannem ormanın derinliklerinde gözden kayboldu ve Nick ile ben eve doğru yürümeye başladık. Issie’yi arayacak, babaannemi bekleyecek ve sonra plana başlayacaktık. Çünkü kafamda bir plan şekillenmişti ve işe yaramak zorundaydı.

Atıfobi

başarısızlık fobisi

Telefonlar yeniden çalışıyordu ve Devyn, Issie'yi aradı, sonra yanımıza getirdi. Babaannem, okulun sekreteri Bayan Nix'i aradı.

“O bir ayı,” diye açıkladı Betty telefonu kapattıktan sonra. “Ona güveniyorum.”

Gözümü bile kırpmadım.

Nick çok sinirli bir hâlde, yüzüme bile bakmadan odada volta atıyordu.

Sonunda kolundan tutup, “Ne var?” dedim.

“Onunla gittin.”

Cinlerim tepeme çıktı artık. “Beni sana zarar vermekle tehdit etti,” dedim.

“Ben kendimi koruyabilirim, Zara.” Kolunu hızla elimden çekip mutfığa girdi, babaannem orada çatal bıçakları inceliyordu.

“Peri adamla birlikte dışarı çıkmam, planımızın bir parçasıydı,” dedim. “Hastanede konuşmuştuk. Sen de biliyorsun Ben yemdim. Sen ve babaannem saldıracaktınız Her şey neredeyse kusursuz işliyordu.”

“Sırf ben Devyn ile birlikte geldiğim için. Sırf adamın seni hangi tarafa götürdüğünü gördüğü için.”

“Başka seçeneğimiz yoktu. Jay’i kurtarmak zorundaydım.”

Betty elindeki çatalı kaldırdı. “Sizce bunun içinde demir var mıdır?”

Elimin tersiyle onu itip Nick’e bağırdım. “Nerede olduklarını buldum. Bunu hiç düşündün mü acaba? Artık peşlerine düşebilir, onları kıştırabiliriz.”

“Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun, zekâ küpü?” diye sordu Nick, tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak.

Babaannem öksürdü. “Birbirinize lakap takmak yok.”

“Evet,” dedim. “Lakap takmak yok, köpek kakası.”

Babaannem gülmemeye çalıştı. Ellerini havaya kaldırdı. “Siz iki çifte kumru birbirinizi yerken ben oturma odasında bekleyeceğim.”

“Kokumuzu takip edersek evin yolunu yeniden bulabiliriz, değil mi?”

“Hava karlıyken kokular fazla uzun kalmaz.”

“O yüzden şimdi yapıyoruz işte.”

Beni tepeden tırnağa süzen Nick’in omuzları gevşedi. “Nereden bileyim? Senin de onlarla birlik olmadığını nereden bileyim? Periye dönüşmediğini?”

Babaannem yan odadan, “Çünkü o zaman demir bilekliği takamazdı, kuçu kuçu!” diye seslendi.

“Hey. Şimdi kim lakap taktı?” diye seslendim gülerek, daha sonra Nick’e baktım. Midesine kramp girmiş gibi öne eğilmişti. Elimi uzatıp ona neredeyse dokunuyordum ama yapmadım. “İyi misin?” diye sordum sesimi yumuşatarak.

“Kendimi salak gibi hissediyorum,” dedi yavaşça. “Tabii ki peri olsan o bilekliği takamazsın.”

“Sorun değil,” dedim ama öyle mi değil mi, emin değildim.

Oturma odasına fırtına gibi giren Nick’in yanağındaki kaslar seğirdi. Tam kapının eşiğinde dönüp, “Benim yüzümden kendini riske atmanı istemiyorum, tamam mı?” dedi.

Yutkundum, şakaya vurmaya çalıştım çünkü başka şekilde kafayı yemeden durabileceğimden emin değildim. “Tamam, Aşk Böceği.”

Kar arabalarıyla geldiler. Nick, Devyn’ı sırtında taşıdı çünkü tekerlekli sandalyesi yanında değildi.

“Umarım daha hızlı iyileşirim,” dedi Devyn, Nick onu kapının yanındaki beyaz sandalyeye bırakırken.

“Evet, seni taşımaktan bıktım usandım,” dedi Nick ama şaka yaptığı belliydi.

“Doktorlara zaten kafayı yedirttin,” dedi Issie, el örmesi halıya oturup. Devyn’in bacaklarına yaslandı. “Tamamen sakat kalmanı bekliyorlardı.”

“Mucize deyip geçecekler,” dedi babaannem, Bayan Nix içeri girerken. Kollarını iki yana açtı. Birbirlerine sarıldılar. Çok şirinlerdi. Bayan Nix bizi görünce kızardı.

“Evet, ben bir ayıyım,” diye açıkladı bizi süzerek. “Bir dakika? Issie de mi bir şey?”

“Hayır,” diye surat astı Issie. “Tamamen insanım. Her daim.”

“Gelmiş geçmiş en havalı insan,” dedi Devyn, öne uzanıp Issie’nin saçlarını karıştırarak.

Bu kez ben lafa girdim. “Tamam, Betty neler olduğunu açıkladı, değil mi?”

Herkes başıyla onayladı. Nick koltuğun kol koyma yerine tünedi ve Bayan Nix diğer yeşil sandalyeye oturdu, ben de el örgüsü halının üstünde volta atmaya başladım.

“Şimdi benim teorim, periler demiri geçemiyorlar,” dedim. “Demir bilekliğim Ian’ı yaktı. Artı, internette demirden nefret ettiklerini, ondan kaçınmak için de hep kırsal alanlarda kaldıklarını anlatıyordu.”

Issie, “Neden demir peki?” diye sordu.

Devyn inek öğrenci moduna geçip bu soruyu benden önce cevapladı: “Demir, yıldız patlamalarının yol açtığı nükleosentezle oluşan son elementlerden biridir.”

Az önce söylediğinden hiçbir şey anlamadım.

“Bildiğimiz dilde konuş, Devyn,” dedi Nick.

Devyn bıkkınlıkla elini saçında gezdirdi. “Gerçekten ağırdır. Gerçekten yoğunudur. Ve çekirdeğinde çok yüksek derecede birleştirici enerjiler bulunur. Güçlüdür, hakikaten çok güçlüdür.”

“Peki ama periler neden demirden hoşlanmıyor?” diye sordum.

Devyn omuz silkti. “Ne önemi var?”

Bayan Nix hafifçe öksürdü. “Periler hakkında hiç değişmeden aktarılan bir bilgi bu. Her zaman demirle öldürülebilecekleri, demirden kaçacakları söylenegelmiştir.”

“Eh,” dedim. “Doğru olmasını umalım o zaman.”

“Planın ne?” diye sordu Nick.

“Onları esir etmek.” Nick’le göz göze geldik. Ardından bodrum katını işaret ederek aklımdan geçeni belirttim. “Tren yollarından kalma kocaman metal demir yolu traversleri var. Ve de dikenli tel. Bayan Nix, siz de yanınızda getirdiniz, değil mi?”

“Evet,” dedi.

“Koli bandı ve paslanmaz çelik çatallarımız var.” Hepsi ni kontrol edip saydım.

“Tuhaf bir fikir, Zara,” dedi Devyn. “Yani... evet. Vay be. Çatal mı?”

“Aklıma gelen en iyi fikirdi.” Ellerimi birbirine sürttüm, annemin orada esir kalacağını, Jay Dahlberg’in yaralarını ve yapmak üzere olduğumuz şeyin olası ahlaki sonuçlarını düşünmemeye çalıştım. “Herkes hazır mı?”

Herkes hazırды.

“Güzel,” dedim. “Hadi gidelim.”

“Sençe işe yarayacak mı, Zara?” diye sordu Issie.

Bir ağaç gövdesinin arkasında saklanıyorduk. Arkamızda müthiş bir dikenli tel ve demir yolu traversi istifi vardı.

Issie'nin elini tutup sıktım. "Umarım."

Issie de elimi sıkarak karşılık verdi. "Ben de."

"Yardım etmek zorunda değilsin, biliyorsun," diye fısıldadım.

"Ah, kapa çeneni," deyip ellerine sıcak hava hohladı. "Arkadaş, arkadaşın perilerle savaşmasına yardım eder."

"Tamam," dedim. "Doğru."

Diğer ağaçlara doğru baktım. Betty bir ağacın arkasındaydı. Bir diğerinin arkasında Devyn ve Nick duruyordu. Devyn kartal olmuştu, Bayan Nix de ayı. Diğer herkes insandı. Devyn'in gagasından bir dikenli telin ucu sarkıyordu.

Bayan Nix hantal hantal eve doğru yürüdü. Havayı kokladı. Ayı pençelerini yere sertçe basıyordu. Kulaklarımı öne doğru indirdi. Dışarıda hiç peri olmadığına dair işaretimizi almıştık.

Nick başparmağını kaldırıp onay verdi. Benim, bir perinin kızı olmam meselesini pek konuşmamıştık. Vakit olmamıştı. Şu anda annem daha önemliydi. Yine de bu bizim için, benim için ne anlama gelecek diye korkuyordum.

Şu anda önemi yoktu.

İkinci işareti vermemle yola koyulduk. Eve doğru fırladık, traversleri taşıyıp toprağa sapladık. Teker teker hepsini yere batırdık. Is ve ben birlikte çalışıyorduk çünkü ikimiz de aşırı güçlü değildik ve kırık kolum bana engel oluyordu. Devyn'in sarı gagası alaca karanlıkta

parladı. Ucundan dikenli tel sarkıyordu. Devyn dikenli teli evin etrafına sardı, halatlara bağladı. Periler bir şeyler döndüğünden şüphelenmeden önce elimizi çabuk tutmak zorundaydık.

Issie bir traversin ucunu kara sapladı. “Orada bir ev olduğundan eminsin.”

“Yemin ederim,” dedim, bir başka traversi açarken. Taşıdığım ağırlıktan omuzlarım yanıyordu. “Görebiliyorum. İnan bana.”

“İnsan olmak bazen çok kötü,” dedi Issie. Birlikte eğilip bir başka halatı daha toprağa soktuk.

“Hayır, Is. Hiç de değil.”

Bütün bu demir eşyaları, Issie’nin anne babasına ve Bayan Nix’e ait kar araçlarının arkasına bağladığımız çekçeklere yükleyip taşımıştık. Traverslerin ne kadar ağır olduğunu o sırada fark etmemiştim ama bayağı ağırdılar. Bizi ayakta tutan adrenalindi. Babaannem önümüze bir bal-ya travers daha attı. Devyn bir parça tel daha aldı. Devasa kanatlarını çıırttı. Daire hemen hemen tamamlanmıştı. Son birkaç parçaya ihtiyacımız vardı, o kadar.

Nick eli kolu traversle dolu hâlde aceleyle önümden yürüdü. Ön bahçeyi geçti. Evin ön kapısı açıldı. Bayan Nix uyarırcasına kükredi.

Bir başka traversi yere attım.

“Nick!” diye bağırdım. Kafasını kaldırıp baktı. “Dışarı çıkıyorlar!”

Bir peri Nick'e doğru koştu. Dişleri sivri ve ölümcüldü. Nick'in üstüne atladı. Nick ona dikenli teli attı. Tel perinin suratına çarptı. Perinin derisindeki yanık izinden buhar yükseldi. Peri elini yanağına koyup yavaşça yere yığıldı. Nick orada durup bekledi.

“Geri çekil, Nick!” diye seslendi babaannem.

Nick tereddüt etti. Kasları şişip titremeye başladı. Kurda dönüşmek istiyordu. Anlamıştım.

“Hemen!” diye emretti babaannem.

Nick halat ve tekerlerin üstünden atlayarak, neredeyse tamamlanmış çemberimizin dışına çıkarak gerisin geri ona doğru koştu.

Evden daha fazla peri çıktı. Hepsi bir parti varmış gibi şık giyinmişti. Kadife ve saten tuvaletleri rüzgârda dalgalandı. Smokinler kusursuz biçilmişti. Güzel görünebilirlerdi ama ne olduklarını biliyordum. Güzel değillerdi çünkü güzellik zarafetti, sevgiydi, umuttu. Bunlarınsa tek bildiği ihtiyacı.

Bayan Nix son dikenli tel parçasını Devyn'in ağzından çıkarıp etrafa sardı. Çember tamamlanmıştı.

“Şekil değişti,” diye emretti babaannem Nick'e. “Şimdi.”

Bir demir yolu traversi yere yuvarlandı. Hemen koşup aldım. Ellerimle soğuk toprağa iyice bastırdım. Travers sallandı, telleri çekiştirip tüm dairenin sağlamlığını bozdu.

“Babaanne!” diye seslendim. “Buraya biraz yardım et.”

Betty yanıma koştu. İkimiz birlikte, sabit tutmak için tüm vücut ağırlığımızı kullanarak traversi aşağı bastırdık.

Periler bir tekerleme, kafamın almadığı fakat vücudumu titretip dehşete düşüren, manyak monoton sözcükler söylemeye başladı.

Nick yeniden kurt hâlinde yanımda bitti. Ensesindeki tüyler havaya dikilmişti. Dişlerini göstererek hırlamaya başladı. Sırtındaki kaslar gerildi.

Elimi Nick'in yan tarafına koydum. "Hayır. Çemberin dışında kal. Yanımda kal."

Periler basamakların yanında yaralı yatan periye aldırış etmeden kapıdan akın akın çıkıyorlardı.

Annem kapının eşiğinde belirdi. Üstünde bol dantelli, uzun beyaz bir elbise vardı. Karın üstünde yavaş yavaş adım atarak yürümeye başladı. Evin yan tarafı boyunca yürüdü, diğerleriyse iğrenç bir güruh hâlinde öne çıktılar.

Çemberimiz sallandı. Ayakta durmak zorundaydı. Demir yolu traversini alıp sabitlemeye çalıştım.

Rüzgâr Issie'nin saçlarını uçurdu. Arkadaşım korku ve dehşet içindeydi. Durumu şimdi tüm çıplaklığıyla görebiliyordu. "Zara, destek ol."

Derken kral dışarı çıktı. Esintide saçları uçtu. Bize pis pis baktı, sonra perilerine döndü. Ne yaptığımızı anladı. Kollarını yukarı kaldırdı. Söylenen şarkının sesi yükseldi, savaş narası gibi dönüp duruyordu, vahşi ve gözü karaydılar fakat periler hâlâ yavaş hareket ediyordu, bizi ve durumu değerlendiriyor, bence gelecek emri bekliyorlardı.

"Onları görebiliyor musun?" diye sordum Nick'e, Devyn uzattığı koluna konarken. Nick, kartalın pençeleri derisini kesmesin diye özel bir eldiven takmıştı.

Nick hırladı.

Babaannem, "Görünmezlik büyüünü indirdiler. Onları görüyorum," dedi.

"Şekil değiştirme," dedim. "Tamam mı?"

Babaannem başıyla onayladı.

Peri kral, babaannemle göz teması kurdu. Bir saniyeden kısa süre içinde Betty'nin karşısına dikiliverdi. Betty'den uzun boyluydu. Gözleri gümüşe dönmüştü. Aralarında yalnızca dikenli tel ve demir yolu traversleri vardı.

"Kaplan?" Suratı öfkeden titriyordu. "Bunu sen... sen yaptın."

Babaannem ona kahkahalarla güldü. Sanki bir hiçmiş gibi kahkahalarla güldü peri krala. "Hayır, bunu ben akıl etmedim. Senin kızın yaptı."

Peri kral bana döndü. Birden önümde bitiverdi. Gümüş rengi gözleri resmen etrafını saran demirin erimiş hâliydi. "Bizi tuzağa düşürdün."

Babam öldüğünden beri parmağımda sarılı duran beyaz iplik çözülüp rüzgâra karıştı. Demir çubukları geçti ve kral ipi eliyle yakaladı. Parmaklarının arasında ezip baktı.

Bayan Nix ayı biçimiyle önüne çıkan bir periyi geriye savurdu. İç sınırdan dolaşıyor, kükrüyor, dikkat dağıtıyordu.

"Majesteleri!" dedi bir peri kadın. Sesi rüzgârda panikle yankılandı.

"Ayıya yaklaşmayın," diye emretti kral. "Sadece beşli gruplar hâlinde. Etrafını sarın."

Bayan Nix arka ayakları üstünde durdu. Gagasından bir dikenli tel sarkan Devyn çatıya uçtu. Teli bacaya taktı.

İkinci kattaki pencerelerin birinden bir peri sarkıp onu yakalamaya çalıştı. Iskalayınca kükreyerek bağırdı.

“Kraliçe, majesteleri!” diye seslendi aynı peri kadın.

Kral minicik bir saniye için göz temasını bozup yan tarafında olan bitene baktı. Annem oradaydı. Annemin dikenli telden daireyi geçmek üzere olduğunu gördüğünü anladım. Anladım ama peri kral bir şey yapmadı. İşte o zaman peri kralın nasıl çaresiz kaldığını ve ihtiyacının, doğasının, rolünün onu nasıl kısıtladığını fark ettim. Yine de bir seçim yapıyordu, iyi bir seçim yapıyordu.

“Majesteleri!” diye tekrar etti peri. Sarı saçları rûzgârda savruluyordu.

Peri kral, kadını duymazdan gelerek gözlerime dimdik baktı ve Issie, annemin dikenli telin üstünden geçmesine yardım etti. Bayan Nix arkasından atladı, bizim yanımıza, güvenli alana geri döndü.

Nick kuyruğunu yere çarptı. Bayan Nix ile ikisi annemi korudular, fazladan bir savunma hattı gibi vücutlarını siper ettiler.

“Annemi esir aldın,” dedim. “Onu kurtarmak zorundaydım.”

Kral bana uzun uzun baktı. Ben de ona gözlerimi diktim. Soğukluğu muazzamdı. Nick gelip yanımda durdu. Esir aldığım kişileri süzdüm. Doğru mu yapıyordum, yanlış mı bilmiyordum. Uluslararası Af Örgütü ya da babam olsa onaylar mıydı, onaylamaz mıydı, bilmiyordum ama aklıma başka bir çare gelmiyordu.

Bir haşka peri öne fırlayarak kollarını iki yana açıp annemi yakalamaya çalıştı. Smokini önce dikenli tellere değdi. Sınra yanmaya başladı. Çığlıklar atan üç peri onu tutup geri çekti. Demir traversi tutup tekrar ayakta durmasını sağlamaya çalıştım.

Nick hırladı.

Kral nihayet, annemin dışarı çıktığını, özgür olduğunu, Issie'nin yanında yürüyüp bana doğru geldiğini fark etti.

“Ne yaptın sen?” diye kükredi.

Cevap vermedim. Annemin demir hattı aştığını gördüğüm için kalbim mutluluktan deli gibi atıyordu. Yanmamıştı. Hâlâ insandı.

“Zara,” dedi ölçülü bir sesle. “Kontrolü sağlamak için ona ihtiyacım var.”

“Kontrolü elinde tutmak zorunda değilsin. Hepiniz esirsiniz. Dolayısıyla artık genç erkekleri kaçırmak, ormanda ona buna ok fırlatmak, insanları kaçırmak yok. Hepsi bitti.” Metal, parmaklarımı üşütüyordu.

Devyn biraz daha tel alıp bir tur daha uçtu. Bir grup peri çığlıklar atarak gözü dönmüş, karman çorman bir kalabalık halinde üstüne saldırdı. Birbirlerine pençe atmaya başladılar, korku, açlık ve öfke içinde kendilerini kaybettiler. Pembe elbiseli bir peri, siyahlı bir başka peri üstüne saldırıp kolundaki deriyi yırtınca tiz bir çığlık attı.

“Zara?” dedi kral. Sükûnetini ve nezaketini korumaya çalışıyordu. İnsan görünmeye çalışıyordu. İşe yaramadı.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Kaybedeceğim gücü biliyor musun? İhtiyacı? Burada savaşacağız. Birbirimizi öldüreceğiz.”

“Biliyorum,” dedim. Suratına dimdik bakarken sesim titriyordu. Benim kanımdan olan ama ben olmayan bu adama baktım. Ben değildi. Yine de içindeki ihtiyacı, korkuyu anlayabiliyordum. İlerleyebileceği ahlaki bir yol olmayan bu berbat yerde esir kalmıştı. “Üzgünüm.”

Üzgündüm.

Halatı bıraktım. Arkamı döndüm.

Peri kral bana doğru koştu. Hareket ettiği saniye annem çığlık atıp öne fırladı. Yardım edemedi. Fazlasıyla uzaktaydı. Peri kral ellerini koluma sarıp beni kendine çekti. Kolları ve elleri demiri aştığı için yanmış, su toplamıştı. Yine de hâlâ güçlüydü. Kırk kolumdan çekiştirdi. Dişlerimi sıktım. Feci bir acı duydum. Sağımdan, solumdan hırlama ve diş sıkma sesleri geliyordu.

“Geri çekil, anne.” Cebimden bir çatal çıkarıp kralın bacağına sapladım. Çığlık atarak tutuşunu gevşetti ve arkaya doğru devrildi.

“Gir oraya,” diye buyurdum.

Peri kral bana ters ters baktı. Yanan teninden buharlar çıkıyordu.

Annem yanımda dikildi. Elinde bir ekmek bıçağı vardı. “Ciddiyiz.”

Peri kral ayağa kalkıp geri çekildi. Acıyla yüzünü buruşturmuştu. “Sen böyle bir şey yapmazsın.”

“Kızım için her şeyi yaparım,” dedi annem. (Utuluktan bile titremiyordu.

“Eve girin,” diye emrettim. “Hepiniz. Hemen.”

Dönüp kanınca gibi yürüdüler, yuvalarına doluştular. En son peri kral içeri girdi. Bekledi.

“Eğer aklıma başka bir çözüm gelirse, geri döneceğim Söz,” dedim.

Peri kral başını belli belirsiz oynattı. Sesi soğukta bir fısıltı, acı bir esintiydi ama yine de duydum. “Senin sözlerin de anneninkiler gibi midir?”

“Hayır,” dedim. “Benim sözüm, benim sözüm gibidir.”

Annem elini belime sardı. Şakağımı öptü. Hangimiz daha çok titriyorduk, kestiremiyordum. Peri kral kapıyı kapatırken annem hiçbir şey demedi.

“Tamam. Çabuk,” dedim. Koşturduk. Nick yine insana dönüştü, ikinci ve üçüncü kata çıkıp pencerelere bantla çatal bıçak yapıştırdı, giriş ve pervazlara dikenli tel sardı. Biz de aynı işlemi alt kata yaptık.

“Umarım tutar,” dedi Issie, koli bandını tele yapıştırıp duvara takarak.

“Her gün gelip kontrol ederiz,” dedim, teli pencerenin etrafına dolarken.

Bir peri yüzünü cama dayadı. Dişlerini gösterip hırladı. Nick aşağı atladı, pencereye doğru zıplayıp dişlerini çıkardı, korumacıydı ama hâlâ insandı. Peri kadının dilinin olduğu yere bir kaşık yapıştırdım. Arada cam olmasına rağmen peri kadın hemen geriye kaçtı.

Babaannem ve Bayan Nix kapıyı mühürleme işini tamamladı. Ayı pençeleri insan eli gibiymiş meğer. Hiç bilmiyordum.

Hepimiz bir adım geri çekilip dikenli tele baktık. Bütün bina ve çevresi dikenli tel, demir yolu traversi, koli bandı ve çatal bıçakla doluydu. Tuhaf görünüyordu, öfkeli bir film yapımcısı tarafından sarılmış bir Disney evi gibiydi.

“Güzel,” dedim.

“Güzel.” Annem elimi tutup beni kar aracına götürdü.

Uzaklarda periler uğulduyordu.

“Evi artık göremiyorum,” dedi Issie.

Ben görebiliyordum.

“Artık çok uzaklaştık,” dedi babaannem. “Görünmezlik büyüğü orayı insanlardan ve şekil değiştirenlerden saklıyor.”

Ben hâlâ görebiliyordum.

Evin içinde bir yerde bir peri acı bir şekilde feryat etti. Gürültünün ağırlığından âdeta tahtalar bile gerildi.

Kimse konuşmadı hatta kar araçlarına binip giderken bile çıtımız çıkmadı. Bazen sözcüklere gerek olmazdı. Bazen insan korkularıyla yüzleşir, onları avucunun içine alır ve ayrı bir yere kilitlerdi.

Günler geçti. Zar zor toparlandık. Annem ve ben kar araçlarına binip evi izlemeye gittik.

“Ben göremiyorum,” dedi.

“Çünkü sen gerçekten insansın,” dedim.

“Eğer büyü evi saklıyorsa demek ki kral hâlâ hayatta “
Kar aracının motorunu kapattı ve izlemeye başladık. “Tel-
leri bile göremiyorum.”

Ben her şeyi görebiliyordum. O peri yanımda sayesindeydi
herhâlde. Çok komik bir manzaraydı. Demir yolu travers-
leri ve dikenli tellerle çevrili, güzel bir evdi. Pencerelelere
çatal, bıçak, kaşık yapıştırılmıştı.

Rüzgâr yerdeki basılmamış, gevşek karları etrafımızda
uçuşturarak minik kar girdapları yarattı. Soğuğa karşı göz-
lerimi kapattım.

“İyi misin, canım? Kolun acıyor mu?” diye sordu
annem.

“İyiyim,” diye cevap verip gözlerimi açtım. Evi gözü-
mün önünden yok etmeye çalışmamın bir anlamı yoktu.
Rüyamda görüyordum.

“Güvenli, değil mi?” diye sordum. “Dışarı çıkamazlar.”

Annem başıyla onayladı. “Dışarı çıkamazlar. Akıllıca bir
fikirdi.”

Annem kar aracından dışarı sarkıp eline bir avuç kar
aldı. Top yapıp fırlattı. Kar topu evin yan tarafına pat diye
yapıştı. Annem birdenbire daha genç, daha güçlü, babam
hayattayken olduğu gibi göründü.

“Çarptığını göremesem de içim rahatladı.” Güldü. “Sana
da yapayım mı bir tane?”

İnsan nasıl değişebiliyor, gelmiş geçmiş en sulu göz, en
mızımız tip sandığın annen bile doğaüstü bir varlığa karşı

esash bir duruş sergileyebiliyordu. Hani insan kendisi bile esash olabiliyordu.

Elimi uzatıp kar topunu istedim. “Evet.”

Herkes cesur olabilirdi, değil mi?

Ben buna varım. Topu fırlattım. Evin yan tarafına çarptı, dağıldı ve yere düştü. Annem ikinci kez kolunu omzuma sardı ve öylece durduk.

Peri kral daha bir hafta önce babaannemin oturma odasında idi. Ben yine okula dönmüştüm ama her şey farklıydı. Kolum alçıdaydı. Artık koşuya çıkamıyordum, bu yüzden Issie beni Cadılar Bayramı öncesi yıllık balo komisyonuna yazdırmıştı.

Annem ve ben, Charleston’a dönecek miydik, kararsızdık. Belki de burada kalırdık. Periler hâlâ evde mahsur mu diye kontrol etme işini Devyn, Issie, Bayan Nix, babaannem ve Nick’e yıkmak haksızlık olurdu.

“Her şey için özür dilerim,” dedi annem, kar aracını çalıştırmadan önce. Her gün aynı lafı ediyordu.

Ben de her gün yine aynı cümleyi kuruyordum, “Biliyorum, olsun.”

Annem beni okula bıraktı. Yoko’ya el koymuştu ve bence bu haksızlıktı.

“Çabuk ol. Geç kaldın.”

Zil çalarken kapılardan içeri koşup sınıfa ulaşmaya çalıştım ama Nick beni kolumdan tuttuğu gibi malzeme

dolabına çekti. İtrafımız futbol topları ve filelerle çevriliydi. İçerisi deri spor malzemesi, küf ve Nick kokuyordu. Dıp dibe durmak zorundaydık. Bakışlarımı yüzüne doğru çevirdim. Çenesindeki sakallar temiz hatlarını bozuyordu.

“Jay Dahlberg düzeliyor,” dedi. Gözleri kara ve hüzünlüydü. “Hiçbir şey hatırlamıyor. Devyn’in anne babasına göre, beyni onu bu şekilde korumaya almış.”

Yutkundum. “İyi olmuş.”

“Herkes Megan’ın taşındığını sanıyor. Neler olduğundan kimsenin haberi yok, Betty’nin onu öldürdüğünden yani. Ayrıca Ian’ı da, Jay’le aynı kişiler kaçırdı sanıyorlar. Ailesi zıvanadan çıkmış vaziyette; CNN, Fox Haber, her yere çıkıyorlar.”

Duvardaki puan çizelgesine gözlerimi diktim. Sayıların olması gereken yerler bomboştu, herhangi bir skor yazmıyordu. Bir kazanan, bir kaybeden yoktu.

“Zara?” dedi Nick, homurtuya benzer bir sesle. “Özür dilerim.”

“Ne için?” Sanki anlamamışım gibi omuz silktim.

“Babanı ilk öğrendiğimde kafayı sıyırdığım için.”

Gözlerinin içine baktım.

“Tam bir hıyar gibi davrandın,” dedim.

Nick yanaklarıma dokundu. “Çok özür dilerim.”

Geri çekildim ama bir santim gidebildim çünkü hemen lakros sopalarına çarptım, hoş daha fazla uzaklaşmak istemiyordum zaten. “Yok. Hayatta olmaz. Beni hemen öpemezsin.”

Nick surat astı.

“Demir kullanarak perileri esir etme fikrimin iyi olduğunu kabul ediyor musun?” diye sordum avukat sesiyle.

“Ediyorum.”

“Diğer duygulu varlıkları kurtaracak tek insan ya da genetik olarak yarı insan olmadığını kabul ediyor musun?”

Nick yüzünü buruşturdu. “Ediyorum.”

“Ayrıca asabi olduğunu, tatlı bir araban ve şeker bir kız arkadaşın olduğunu kabul ediyor musun?”

Nefesimi tuttum.

“Muhteşem bir kız arkadaşım var,” dedi. Ve ardından beni öptü, ki kabul etmek zorundasınız, tam da mükemmel erkek arkadaşına yaraşır bir hareketti. Yumuşacık bir öpücük-tü ve gece gökyüzünde çıkan yıldızlar gibiydi. Öpücüğüm içine kaydım, sonsuza dek sürmesini diledim. Gerçi öpücüklerin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum, yoksa sürer miydi?

Fakat beni korkutan, öpüşmelerin sona ermesi değildi.

Hayır. Beni korkutan tek şey bendim. Sonradan nasıl bir Zara olabileceğim ihtimaliydi. Hiç olmak istemediğim bir Zara.

Herkesin korkuları vardır, değil mi? Peki acaba kaç kişi benim korkuma sahip?

Çok kişi galiba. Çünkü bunun bir adı var.

Otofobi.

Kendinden korkma.

Tesekkür

Doug Jones ve Emily Ciciotte'ye atıçifobimi yenmeme yardım ettikleri, başarısızlık yaşasak bile sevginin baki kaldığını gösterdikleri için teşekkürler. Ah ne kadar klişe!

Betty Morse, Lew Bernard, Rena Morse, Bruce Barnard, Debbie Gelinas ve Alison Jones'a, singenesofobi, yani ak-raba fobisi taşımam gerekmediğini kanıtladıkları için teşekkür ederim.

Michelle Nagler, Caroline Abbey ve Bloomsbury'deki ekibe teşekkürler. "Yayınevi korkusu" anlamına gelen bir fobi türü yok ve olsaydı bile bana hiç uymazdı çünkü Bloomsbury şahaneydi.

Bana bir şans verdiği için Andrew Karre'a teşekkür ederim. Korkusuzsun.

William Rice, Jennifer Osborn, Devyn Burton, Doris Bunker-Rzasa, Bethany Reynolds-Hughes, Dotty Vachon,

Gayle Cambridge, Marcy Phippen, Chris Maselli, Emily Wing Smith, the Pirate Whores, the Schmoozers, the Whirligigis, the Hancock County Dems ve LJ ve Fangs, Fur, Fey'deki arkadaşlarıma teşekkürler. Dostlar insanın korkularını küçültüyor ve siz benim için sürekli bunu yapıyorsunuz.

Son olarak da Edward Necarsulmer'a, süper-kahraman temsilcime ve muhteşem yardımcıları Abby Shepard ile Cate Martin'e (iyi yardımcının sözlük karşılığısınız) teşekkür ederim. Edward, bütün korkularımı alıp içselleştirdin. Büyük bir yükü ve çok iyi, çok zarif taşıdın. Sana borçluyum. Hem de çok.